

**Floransa'da
küresel saldırıya
emperyalist savaşa
karşı
insan seli**

Ekmek ve Adalet

Haftalık Dergi
Sayı: 35
17 Kasım 2002
FİYAT (KDV Dahil) 750 000
EUROPE: 3 EURO
www.ekmekveadalet.com

Tüm Demokratik Güçler,
anti-emperyalistler
anti-faşistler,
açlığa ve zulme son
diyen herkes,

**ÖRGÜTLENELİM!
HALKIN
CEPHESİNİ
ÖRGÜTLEYELİM!**

Alternatif olmak için, birleşmeliyiz!

Ekmek ve Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

**98. Şehit
Serdar
KARABULUT**

*"F Tiplerinde katliamla kurulan
düzeni, ölümlerimizle parçalayacağız!"*

"Bu devlet politikası... değiştiremeyiz" PEKİ DEVLET KİMİN DEVLETİ?

Ardında bir kan deryası ve ceset-
lerimizin oluşan bir dağ bırakarak
Adalet Bakanlığı koltuğunu terke-
den Sami Türk ve onun yardakçısı
Ali Suat Ertosun, F tipleri konusun-
da sıkıştıkça, söyleyecek sözleri kal-
mayınca "bu bir devlet politikasıdır"
deyip çıkıyorlardı işin içinden.

Aynı ipe Aysel Çelikel de sık sık
sarıldı. "Bu devlet politikası, ben bir
şey yapamam" dedi her eleştiri kar-
şısında.

Belki yarın aynı cümleyi, aynı sa-
vunmayı AKP'lilerden duyacağız.

Peki ne anlama geliyor bu söz?

Başka bir deyişle, sözünü ettikle-
ri, kendilerinin dışında, kendilerinin
üstündeki bu "dokunulmaz" varlık,
devlet, nasıl bir şey?

Sanki, bilinmeyen, görünmeyen
bir güç var da, o, onların elini ayağı-
nı bağıyor.

Hayır, sır olan bir şey yok.

Devlet denilen şey, emperyaliz-
min ve işbirlikçisi oligarşinin çıkarla-
rını korumak üzere oluşturulmuş
bir aygıttır. Oligarşinin halkın üye-
rindeki tahakküm aracıdır. Hükü-
meti de, mahkemesi de, hapishanesi
de bu aracın parçalarıdır.

Öyleyse, bundan iki sonuç çıkar:

1) "Bu devlet politikası, bir şey
yapamayız" diyen politikacılar, ba-
kanlar da, bu devletin, yani tahak-
küm aracının bir parçasıdır. F tipte-
rindeki zulmü, bu savunmanın arka-
sına sığınarak sürdürenlerin yaptığı,
kendisi suç ortaklıklarını gizlemeye
çalışmaktan ibarettir.

2) "Bu devlet politikası, bir şey

yapamayız" diye şu veya bu po-
litikaya boyun eğenler, o politi-
kayı meşrulaştırırlar, kendileri-
ne ne diyor olurlarsa olsunlar,
emperyalist tekellerin, onların
işbirlikçilerinin, hortumcuların,
toprak ağalarının, generallerin
çıkartlarının savunucusudur.

Nerede "bu devlet politikası-
dır" sözünü duyarsanız, o politika-
nın, tekellerin, sömürücülerin, kan
dökücülerin politikası olduğundan,
sözkonusu olanın onların çıkarları
olduğundan emin olabilirsiniz.

Onların çıkarları için kullanılıyor
devlet. Çünkü devlet, onların.

Onların çıkarları için, onların olan
devlet tarafından bize bu zulüm uy-
gulanıyor.

Doğru; ölüm oruçlarında, devle-
te, devletin politikalarına karşı dire-
niyoruz.

Ve bu ne kadar doğruysa, bu
devletin bekliliğini yaptığı işbirlikçi
tekeli burjuvalara, IMF'ye karşı di-
rendiğimiz de o kadar doğrudur.

Bize deniyor ki "koca devletle na-
sıl başedeceksiniz?" İşbirlikçiler gibi,
asalaklar gibi "bu devlet politikası"
denilince boyun eğmemizi istiyorlar.

Oysa biz, tam da bu noktada, aç-
lığı ve zulmü yaratan, sürdüren bu
faşist devlet olduğu için, ona karşı
direniyoruz.

Evet, bu devletle başedeceğiz.

Ediyoruz da zaten.

Kocaman ordularına, karakollar-
dan F tiplerine uzanan binlerce zu-
lüm merkezlerine rağmen, boyun
eğmiyoruz onlara. Onların o "bü-
yük" güçleri, bizim direnişimizi kır-
maya bile yetmiyor!

Devlet; ordusu, polisi, mahke-
meleri, hapishaneleri olan o devasa
aygıt, eğer herşeye muktedir olabil-
seydi, sınıflar mücadelesi, yüzyıllar
öncesinden bitmiş olurdu.

Oysa kavgaya sürüyor...

SEÇİMLER ve SOL

Örgütsüzlük, parlamenter
hayallerin sonucudur

"Başarısız olan" düzenin
meşruluğuna sığınmış sol-
culuktur

Muhasebe zorunlu,
özeleştirici kaçınılmaz!

BM Kararı Amerika'nın
yolunu düzleme
kararıdır

Halkların Amerika'ya cevabı
Floransa sokaklarında akan
insan seli, taşınan kızıl bayrak-
lar, haykırılan sloganlardır...

Fotoğraflarla Tarihimiz

Tarih:
1991

Yer:
İstanbul
Gazi
Direniyor

Tarih:
2001

Yer:
Ankara
Esnafilar
direniyor

Tarih:
2001

Yer:
İstanbul
Armutlu
direniyor

Hayat bura-
larda akıyor
Kavgaya bura-
larda sürü-
yor...

Halkın tarihi
buralarda ya-
zılıyor... Bun-
ları gündemi-
ne almayan
gündemler,
ne tarihte ne
halkın yüre-
ğinde iz bırak-
mıyor!

Bunları yok
sayan, kendi-
ni yok sayıl-
maya mah-
kum ediyor

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve

Adalet

Ekmek ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Ali Ercan Gököçlü
Adresi: İnebey Mahallesi İnkılap Caddesi Oto Han
55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Orç.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayınları
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyatı: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro
Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro
İngiltere: E 2
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Akademik Yürüme, Odemweldstr. 72 51105 Köln
Tel: 0049 221 6906892 0049 221 6906893
Faks: 0049 221 6906894
E-mail adresi: ekmekveadalet@t-online.de
Adana: İnönü Cad. 7, Sokak Köşeyi İy Hanı arkası Çöken Apt. No:102 Tel-
faks: 0 322 351 10 25
Adana: ÇANKırı Bulvarı Onur İğham Kat: 6 Daire: 154 Köşeyi
Tel-faks: 0 312 417 39 11
Adana: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-
faks: 0 328 221 87 18
Bursa: Başak Cad. Güneş Hanı
Daire: 25/4 Haykeli Tel-faks: 0 224 224 03 97
Samsun: Karatara Mahallesi Gaziler Caddesi Yeniyer Sokak No:27
Daire:10 Şişli
Hopa: Kuleli Mah. İnci Cad. Karanım Apt. Kat: 1 No:1 HOPA

İzmir: 3. Beyler Cad. 850. Sokak Yazarı İy Hanı
No: 31/501 Kocak Tel-faks: 0 232 446 27 96
Kocaeli: Osmangazi Mah. Akça Cami Kat: No: 30 Kat: 2
Tel-faks: 0262 322 88 09
Malatya: Dabakhanı Mah. Eskişehir Cad. Kardeşler İğham Kat: 3 No: 15
Tel-faks: 0 422 325 24 61
Mardin: Kiremitçane Mah. 4406 sk. Müzeyyen Boro İğham Kat: 9 kat: 1
Daire e 13 Tel-faks: 0 324 232 15 74
Samsun: Talimhanı Cad. Bozokçay İy Hanı Kat: 3/42
Tel-faks: 0 362 435 25 60
Trabzon: Kemerkaya Mah. Kunduracılar cad. Dedeoğlu sokak Postahar
İğham Kat:1 No:33 Tel-faks: 0462 321 59 93
Zonguldak: Gazipaşa Cad. Ofluoğlu İğham Kat: 5 Daire: 9

- 3... *Halkın Cephesi*
 5... *Serdar Karabulut*
 6... *"98. Ölüm,
 AKP'ye bir uyarıdır!"*
 8... *Direnışçiler üzerinde deneyler
 yapıldığından kuşulanıyoruz!*
 12... *"Kurulu Düzenin" Solcusu!
 "Öcü" ile farkını mı koyuyor?*
 14... *Patronlara hizmet
 nabza göre şerbet*
 16... *Kıbrıs:
 Çözmeme üzerine politikalar*
 17... *Seçim oyununu reddettik!*
 18... *Bağımsız Türkiye: ABD'nin ve
 AB'nin AKP'ye desteği*
 19... *Muhasebe zorunlu,
 özeleştiri kaçınılmaz!*
 21... *Parlamentar hayallerin
 sonucudur*
 24... *Lokalize olmuş
 Kürt Milliyetçiliği ve
 anti emperyalizmsiz blok*
 26... *Cepheden çağrı*
 28... *Emperyalizm halkları yenemez!*
 31... *BM'nin Irak Kararı:
 ABD'nin yolunu
 düzleme kararıdır*
 33... *Sömürge ülkenin resmi*
 34... *NATO'da
 "Bush Doktrini" yolunda*
 36... *Guantanamo'ya giden uçak
 Beyaz Saray'daki iftar sofrası*
 37... *Kararlılık: Baskıların,
 soruşturmaların
 kar etmediğini...*
 38... *Haberler...*
 39... *MEZAR TAŞI VE KORKU
 Abdullah Öcalan'ın
 tecritine son!*
 40... *Halkın Hukuku...
 Hasan Basri Aydın*
 41... *Müşak amcayı kaybettik!*
 42... *Siz muhasebenin
 dışında mısınız?*
 44... *Solun Beyni:
 Abartılar sahiplerini vurdu*
 46... *Futbol fanatizmi*
 48... *Çin Komünist Partisi
 Çin kapitalist partisi mi oluyor?*
 49... *Karamehmet'lerin
 Cumhuriyet'i*
 50... *Kahramanlar Ölmez...*

HALKIN CEPHESİ

Güncel soru; gelecek seçimlerde oy oranımızı nasıl artıracığımız mı, açlığa ve zulme nasıl dur diyeceğimiz mi?

Stratejik soru; parlamenter hayalleri mi büyüteceğiz, halkın iktidarı için halkın cephesini mi örgütleyeceğiz?

S seçim, hayatın kendisine tuttuğu aynaya bakmamakta ısrar eden solun akını-karasını önüne dökmüştür. Görülmüştür ki, "örgütsüz". Görülmüştür ki, devrimden, sosyalizmden, halkın iktidarından, bağımsız-demokratik Türkiye'den sözeden legal partiliğin şirazi, bu hedefleri imkansızlaştıracak ölçüde kaymıştır. Kayış, düzen tarafıdır. Parlamenter hayaller büyümüş, çıkış noktaları çoktan unutulmuş, emperyalizm ve faşizm gerçeği unutulmuştur. Faşist bir düzenin parlamentosu aracılığıyla "demokratik devrim" teorilerinin yapıldığı bir ucube çıkmıştır ortaya... Bu çarpıklığın ne kadar görüldüğü ise şu an için tartışmalıdır. Çünkü, kimisi açık bir iflas düzeyinde bu seçim başarısızlığını yaşayan legal partiler olsun, onlarla aynı çizgideki çeşitli kitle örgütlerinin yöneticileri olsun, 3 Kasım başarısızlığının ertesi günü, sonraki seçimleri konuşmaya başladılar. Özellikle 12 Eylül'den bu yana düzenin parlamentonun rolünü, etkisini alabildiğine azalttığı bir siyasi sistem içinde, parlamentoya bu kadar büyük roller ve umutlar yüklemek, reformist solun içine düştüğü savrulmanın ne kadar büyük olduğunu da gösteriyor. Bir yandan, mesela oluşturulan "Emek, Demokrasi, Barış Bloku"nun sadece seçim için oluşturulmadığının propagandasını yapıyor, ama pratiğiyle sadece seçimi düşündüğünü gösteriyor.

Gerek Blok, gerekse de diğer legal partiler için açık bir seçim başarısızlığı vardır ortada. Başarısızlık alınan oy sayısında değil, solun yoksul halk kitleleri için bir çekim merkezi olamamasıdır. Oy sayısı bunun neticelerinden biridir sadece. Birincisi, bu başarısızlığın asıl nedenleri görmezden geliniyor. ikincisi, oy oranının biraz daha yüksek olduğunu ve barajın aşıldığını varsayalım. Ve varsayalım ki, 30-40 milletvekiliyle parlamento kürsüsünde sert bir muhalefet de yürütüyorsunuz. Sonuç? IMF politikalarını "kürsü" muhalefetiyle gerileteceğinizi, baskıları, yasakları, 12 Eylül Anayasasından DGM'lere, üçlü protokollere, F tiplerine kadar zulmün yasal-fiili biçimlerini "kürsü"den etkili konuşmalarla ortadan kaldıracığınızı mı umuyorsunuz? Eğer bu kadar saf veya burjuva rejimine bu kadar inançlı değilseniz, oradaki muhalefetin bile az çok etkili olabilmesi için hayatın her alanında halkın direnişinin şart olduğu görülür.

İşte bu noktada, bugünden, sadece gelecek seçimi düşünen tüm hesapların, halkın haklar ve özgürlükler mücadelesini geliştirmeye hizmet etmeyeceği daha açık görülür. İsteyen gelecek seçimleri de düşünebilir, ona da hazırlanabilir; ama bugün solun, halkın öncelikli sorunu, hayatın her alanında saldırılara karşı halkın direnişini gerçekleştirebilecek, açlığa, zulme dur diyebilecek bir örgütlenme-

yi yaratmaktır. Böyle bir örgütlenme ve onun vereceği mücadele, parlamenter hayallerin önünü de kesip, herkesi Türkiye gerçeğine döndürecektir.

AKP iktidarının politikaları, oligarşinin diğer kesimleriyle ilişkileri nasıl şekillenecek, onu hep birlikte göreceğiz. Bu konuda çok çeşitli yorumlar, spekülasyonlar yapılabilir. Ama kesin olan şudur ki; sağından solundan esnetilse bile, IMF politikaları uygulanmaya devam edilecektir. IMF politikalarının uygulanabilmesinin olmazsa olmazı olan baskılar, yasaklar devam ettirilecektir. Tüm siyasi partiler, kitle örgütleri, bunun böyle olacağını biliyor. Eğer bir şey biliniyorsa, onun gerektirdiklerini yapmamanın siyasi literatürdeki karşılığı, sorumsuzluktur. Bu olgu bu kadar açıkken, sadece “gelecek seçim”i düşünenler, halkın açlığa ve zulme karşı bugünkü direnişini örgütlemeyi düşünmeyenler, halkın savunucusu olmaz. Bu son derece açıktır. Bu bakış açısı, halka tek çarenin, tek çözüm yerinin parlamento olduğunu söyleyen, devrime, demokrasiye değil, faşist düzene güç veren bir bakış açısıdır.

Partilerden sendikalara, derneklerden odalara, hayatın çeşitli alanlarındaki platformlardan devrimci örgütlere kadar, tüm devrimci, demokratik güçlere, en kısa sürede açlığa, zulme karşı direnişi örgütleyebilecek bir cephe içinde biraraya gelme çağrısı yapıyoruz. “Cephe” üzerine, herkesin stratejik, teorik görüşleri biliniyor. Bu noktada kimsenin kimseye kendi “Cephe” anlayışını, tarzını kabul ettirme durumu yoktur. Önerdiğimiz cephe, bugünün görevlerini yerine getirebilmek için bir örgütlülük biçimidir. Teorik spekülasyonların önüne baştan geçmek için şunu net olarak ifade edelim: Bu, **devrim için** bir cephe değildir. Bu, **seçim için** bir cephe de değildir. Bu, halkın haklar ve özgürlüklür müca-

Bu, devrim için bir cephe değildir.
Bu, seçim için bir cephe de değildir.
Bu, halkın haklar ve özgürlüklür mücadelesini örgütleyecek, bu, halkın ekonomik, siyasi saldırılar karşısında direniş ve dayanışmasını gerçekleştirecek bir cephe.

Orada teorik gevezelikler, spekülasyonlar, küçük hesaplar yapmayacağız, iş üreteceğiz, direniş üreteceğiz, örgütlülük üreteceğiz,

delesini örgütleyecek, bu, halkın ekonomik, siyasi saldırılar karşısında direniş ve dayanışmasını gerçekleştirecek bir cephe. 3 Kasım seçimlerinde oluşturulan Blok, tüm eksik, yanlış, zaaflı ve zayıf yanlarına rağmen, birlik doğrultusunda atılmış bir adım olarak değerlendirilebilir. Ama bu kimseye Blok’u tüm sola dayatma hakkı vermez. Blok, böyle yaptığı takdirde tarihi bir hata yapar. Kendini bugünkü haline mahkum eder; bu da bloğun önceki seçim bloklarında olduğu gibi, eriyişinden başka bir anlam taşımaz.

Sisteme karşı bütün güçleri birleştirmek. Sorunun, ihtiyacın adı budur. Önerilerin, modellerin, projelerin yaşayıp yaşamaması bu ihtiyaca cevap vermesiy-le doğru orantılı olacaktır.

Tabii ki çok ciddi ideolojik, politik ayrılıklar var. Bunları giderelim de öyle birlik oluşturalım demek, birlik olmayalım demekle aynı şeydir. Aynılardan ayrı yerde, ayrıların ayrı yerde olduğu ve olacağı anlar ve yerler de varlığını sürdürecektir. Bizim bugün söylediğimiz tüm ayrılıklara rağmen, biraraya gelebilmenin gerekli ve mümkün olduğudur. ÖDP’den Kürt milliyetçiliğine kadar, çeşitli legal parti çevreleri mesela AB’yi savunmaya devam edeceklerdir. Bunu savundukları sürece, halkın mücadelesinden uzaklaşacaklarını, tutarlı anti-emperyalistler, tutarlı anti-faşistler olamayacaklarını söylemeye, bu politikayı temelden değiştirmeleri için ideolojik mücadeleye devam edeceğiz. Ama somut hak ve özgürlükler sözkonusu olduğunda, AB’yi savunmalarına rağmen, birlikte olunabilir. Bu bizim kendimize ve ideolojimize güvenimizdir aynı zamanda. Aynı güveni, ve aynı zamanda düzenin ica-zet vermemesine rağmen “devrimcilerle bir araya gelebilme” cesaretini de bu kesimlerin göstermesi gerekiyor.

Tüm devrimci, demokratik güçlerin, kitle örgütlerinin, aydınlarımızın, çeşitli biçimlerdeki halk örgütlülüklerimizin bir araya geldiği bir cepheyi, bunun karar organı gibi çalışan bir meclisi hayal edin. Bu, gerçekleştirilmeyecek bir hayal değildir. Orada teorik gevezelikler, spekülasyonlar, küçük hesaplar yapmayacağız, iş üreteceğiz, direniş üreteceğiz, örgütlülük üreteceğiz, tartışacak, karar alacak ve seferber olacağız. Hayal edin. Farklılıklarımıza, eleştirilerimize, hatta birbirimize kızgınlıklarımıza rağmen, bu sıraladığımız kesimlerin yanyana olabilmelerini sağlayacak değerler, duygular tümüyle yokolmuş değildir. Halkın cephesi, objektif olarak bir zorunluluk, subjektif olarak da mümkündür. Birlikte olmayı başarabilirsek, birlikte çok şeyi de başabiliriz.

Serdar KARABULUT

2002 Ölüm Orucu Şehidi

6. Ölüm Orucu Ekibi Direnişçisi Serdar Karabulut Şehit Düştü

“98. Ölüm, AKP’ye Bir Uyarıdır!”

3. yılına giren Ölüm Orucu Direnişinin 98. şehidi, Serdar Karabulut oldu.

Serdar Karabulut, Sincan F tipi Hapishanesi’ndeki 6. Ölüm Orucu Ekibi direnişçilerindendi. 28 Temmuz 2001 tarihinde başladığı ölüm yolculuğunda, 8 Kasım 2002’de Numune Hastanesi’nde şehit düştü.

Yazılmayarak, konuşulmayarak, halka duyurulmayarak “yok sayılması” istenen direniş, yok olmuyor. Ölüm yürüyüşündeki kararlı adımlar, sarsıyor yürüdüğü yolları. Sarsıntı, yıkıyor sansür duvarlarını. Sarsıntı, unutturmaya çalışanlara izin vermiyor; unutanlara “direnişin sürdüğünü” hatırlatıyor.

Oligarşinin işkenecahaneye çevirdiği Numune Hastanesi’ndeki tecrit koşullarında şehit düştü Serdar Karabulut. Zorla müdahale altında katledildi.

**Sorumluluk, artık AKP’nin sırtındadır!
Her ölümün, ve tecrit hücrelerindeki
her tutsağın hesabı,
artık AKP’nin defterine yazılacak!**

Serdar Karabulut’un şehit düşmesi üzerine yoldaşları tarafından yapılan açıklama “98. Ölüm, AKP’ye Bir Uyarıdır!” diye başlıyordu.

Çünkü artık çok yakında F tipi hapishanelerin sorumluluğu AKP’ye geçecek. AKP’yi bekleyen en önemli sınavlardan biri bu.

AKP, meclise yeni giren bir parti değil. Geçmiş yasama döneminde onlarca milletvekilleri vardı mecliste. AKP’nin vekilleri, F tiplerindeki zulmü sadece izlediler; hapishanelerden tabutlar çıkarken sustular. Ama artık susmalarının faturası çok daha büyük olacaktır. Sorumluluk artık AKP’nin sırtındadır. Artık her ölüm, AKP’nin suçu olarak geçecektir tarihe.

Diğer düzen partileri gibi, AKP de seçim süreci boyunca, iki yıldır 98 kişinin ölümüne yolaçan F tipi zulmünü ve direnişi görmezden geldi. F tiplerini savunup savunmadıklarına dair tek bir kelime etmedi.

Ama AKP Genel Başkanı Tayyip Erdoğan, her ko-

Serdarlara boyun eğdirebileceğini umanlar, önce 760 günlük direniş destanını ve sonra hesaplarını bir kez daha gözden geçirsin!

Tecrit parçalanacak, düşüncelerimizi kimse yokedemez, düşüncelerimizle yaşamamızı kimse engelleyemez!

Serdar Karabulut, 98 Şehit veren direnişin, 26. ayındaki kararlılık ilanı ve yeni iktidara uyarısıdır!

nuşmasında “temel hak ve özgürlüklerden” söz etmekten geri durmadı. F tipi hapishaneler, tecrit politikası, hak ve özgürlüklerin gasbidir. Böyle bir gaspı onaylayıp onaylamamak AKP’nin daha baştan rengini ortaya çıkaracaktır.

AKP iktidarı bu konudan kaçamaz.

Cephe tarafından Serdar Karabulut’un şehit düşmesi üzerine 9 Kasım’da yapılan 280 No’lu açıklamada AKP iktidarına şöyle sesleniliyordu:

“ARTIK SORUMLULUK SIRTINIZDADIR!”

DSP-MHP-ANAP iktidarı, siz çok iyi olduğunuz için değil, üçbuçuk yıllık iktidarlari boyunca bu ülkede açlık ve zulümden başka bir şey vermedikleri için sandığa gömüldüler.

... SİZDEN ÖNCEKİLER GİBİ YAPACAKSANIZ, SİZ DE EN AZ ONLAR KADAR KALIN BİR SUÇ DOSYASIYLA KOLTUĞUNUZDAN KOVULACAKSINIZ DEMEKTİR!

*Sakin siz de "devlet politikası" demeyin.
Sakin siz de "Avrupa onaylıyor" demeyin.
Serdar Karabulut'un ölümü bir UYARIDIR.
Kanımızı dökenler, canımızı alanlar iflah olmadılar."*

Açıklamanın devamında, direnişi kırma hesabı yapanların hesaplarının iki yılı aşan sürede defalarca boş çıkarıldığı hatırlatılarak şöyle deniyordu:

"Hapishanelerde can alınmaya devam edilen bir ülkede, tüm demokrasi, hak ve özgürlük sözleri boşunadır."

Serdar Karabulut, üçüncü yılına giren bu direnişin 98. Şehididir. Bu sorunu çözmediğiniz takdirde 99., 100., 101. Şehitler, sizin yalanınızı haykırmaya devam edecektir. "Hak ve özgürlük" sözlerinizin demagoji olduğunu onlar anlatacaktır 70 milyona.

Tavrınızı, politikanızı bekliyoruz. Ama zamanınız yok, bunu bilmelisiniz.

Şu anda onu aşkın ölüm orucu direnişçisi, ölümün eşliğindedir.

Sakin ola ki, siz de bu büyük direniş kendiliğinden biter, kırılır zannına kapılmayın! Bu zulüm sürdükçe, alınla kızıl bantını bağlayıp bu direnişi sürdürecektir daha çok insan var.

Direnişi altedemezsiniz. Tek çareniz, bu sorunu çözmektir."

Serdar Karabulut:
**"Şehitlerimizin anılarıyla da
yükliyüm bu görevde. Onların mirasını
taktım alınma ve onlar gibi
şanına uygun taşıyacağım..."**

1970 yılında, Amasya'nın Merzifon ilçesi Alişar Köyü'nde doğan Serdar Karabulut'un 32 yıllık yaşamı, yoldaşları tarafından şöyle anlatılıyor:

1992 sonlarından bugüne tutsaktı. Yani, yaklaşık on yıldır. On yıl boyunca her türlü zulmü yaşadığı olgusunun hapishanelerinde.

1995 21 Eylül'ünde Buca katliamında Buca'daydı. Yanıbaşında yoldaşları katledildi. 1996 ölüm orucunda yanıbaşında yoldaşları öldü.

Onun hapishanelerde kaldığı yıllar boyunca, hemen tüm düzen partileri geldi geçti hükümetten. Adalet Bakanlığı koltuğundan Oltan Sungurlu'lar, Mehmet Ağar'lar, Şevket Kazanlar, Sami Türk'ler, Aysel Çelikel'ler geldi geçti.

Hiçbiri, Serdar Karabulut'un 17 yaşından beri taşıdığı düşüncelerini değiştiremedi.

Serdar, orta okul ve liseyi, İstanbul'da Alibeyköy

ve Plevne Liselerinde okudu. 1987'de Denizli Mühendislik Fakültesi Makina Bölümüne kaydoldu. Burada akademik demokratik mücadele içinde yer almaya başladı. 3. Sınıfta artık bir Dev-Genç'liydi. Defalarca gözaltına alındı, işkencelerden geçirildi, okuldan uzaklaştırıldı. Düzen, okulda da düşüncelerini değiştirmeyi dayatıyor, o devrimci düşünceleriyle okumaya ve bu faşist eğitim düzenini değiştirmeye çalışıyordu. Okulunu sürdüremez hale geldi, İzmir'de, Uşak'ta devrimci dergilerde çalıştı.

1991'de, artık mücadelede daha farklı görevler üstlenmek için illegal örgütlenme içinde yer aldı. Düşmana karşı mücadelesini çeşitli biçimlerde sürdürdü. Bir süre sonra Ege Kır Gerilla Birliği'ne katıldı. 1992 Eylül'ünde halkın kurtuluşu için dağlarda devrimci faaliyetini sürdürürken tutsak düştü.

Hapishanelerde de yönetici olarak, temsilci olarak çeşitli görevler üstlendi. Son üstlendiği görev, alınla kızıl bantı takıp, bütün ülkenin F tipi haline çevrilmesini amaçlayan bu saldırı karşısında örülen barikata bedeniyle katılmaktı.

Bu onurlu ve zorlu görevi, layıkıyla yerine getirdi.

Direnişin Sloganları **Alişar Köyünde Yankılandı Bu Kez!** **DİRENİŞ TOHUMLARI SERPİLİYOR** **ANADOLUYA**

Sincan F tipinde taktı alınla kızıl bantını. Gün gün eridi hücreleri. Numune işkencehanesine kaldırdılar; tecrit ettiler, direnişini sürdürdü.

Eylül'de zorla müdahale işkencesi başladı. Hafızası yokedildi. 8 Kasım'da o işkencehanede şehit düştü. O gün akşam, Adli tıp çıkışında yoldaşları onun için saygı duruşundaydı.

Yanında ailesi ve yoldaşlarıyla köyüne doğru yola çıkıldı.

Köy girişinde zulmün temsilcileri bekliyorlardı onları yine. Jandarma engeli de aşılmıştı, işte yıllar sonra alınla kızıl bantlı, onurlu yeniden evindeydi.

Dini törenden sonra köylüleri ve yoldaşları tabutunu omuzlayıp mezarlığa taşıdılar. Yaklaşık 80 kişi vardı başucunda, acılı ve öfkeli. Bir kez daha onun ve diğer şehitlerin büyük direnişi önünde saygıya duruldu. Saygı duruşunun ardından bayrağa sarılan Serdarın naaşı, marşlar ve sloganlar eşliğinde defnedildi.

Av. Zeki Rüzgar Ankara Numune Hastanesi'ni anlatıyor

Direnişçiler üzerinde deneyler yapıldığından kuşkuluyoruz!

Ankara Numune Hastanesi, bir çok direnişçinin şehit düştüğü, sakat bırakıldığı bir yer. Sağlık Bakanlığı tarafından özel olarak belirlenen bir ekibin dışında hiçbir doktorun ölüm orucu direnişçileri ile görüşmelerinin yasaklandığı ve direnişçiler üzerinde deneyler yapıldığı kuşkularının bulunduğu bir işkencehane... Son olarak Serdar Karabulut, burada zorla müdahale edilmesinden yaklaşık iki ay sonra şehit düştü. Numune işkencehanesinde yaşananlarla ilgili olarak Avukat **Zeki Rüzgar** ile görüştük.

Şu anda Ankara Numune Hastanesi'nde ölüm orucuna devam eden veya sakat kalmış olan direnişçi var mı?

Hastanede Özlem TÜRK ve Tanju METE ölüm orucuna devam etmektedirler. Talat ŞANLI ise kendisine müdahale edilmesinden sonra vernike korsa-kof olup sakat kalmış durumda. Serdar KARABULUT ise, müdahale edilip sakat kalmasından yaklaşık iki ay sonra 8 Kasım'da yaşamını yitirdi.

Talat Şanlı müdahaleden sonra hafızasının bir bölümünü yitirmiş, yakın zamanları hafızasına kaydedemiyor, ayakta duramadığı için ancak birinin yardımı ile veya mecbur kaldığında duvara tutunarak yürüyebiliyor. El ve ayaklarında belli şekil değişiklikleri meydana gelmiş. Bu durum hareketlerini kısıtlamaktadır. Bütün bunlara rağmen genel durumu kısmen bir düzelmeye göstermiş durumdadır.

Özlem Türk, hafızalara kazınmış olan Sevgi Erdoğan isimli ölüm orucu direnişçisinin basında yer alan fotoğraflarındakine benzer görüntüsünde olup, yaşamından ciddi olarak endişe duymaktayız. Sanırım 20 kilonun altına düşmüş durumda ve sıvı

almakta dahi zorluk çekmektedir. Özlem Türk'ün vücudunun çeşitli yerlerinde yaralar çıkmış, bunların tedavilerinde yapılmadığı için çektiği acılar el-betteki çok fazla.

Tanju Mete ise kısmen daha iyi durumda olmakla birlikte ciddi hayati tehlike içinde. Sıvı alımı da ciddi olarak düşmüş durumda.

Gökyüzünü ve güneşi özlediler

Her iki direnişçi de çok fazla kilo kaybına uğramış, sıvı alımları azalmış, vücutlarının çeşitli yerlerinde yaralar var. Çok ağrı çekmekte. Ayağa kalkamadıkları gibi, tek başlarına ihtiyaçlarını gidere-
mez durumdadır. Ancak tüm bunlara rağmen her iki direnişçinin de morallerinin yüksekliği ve kararlılığı kendilerini tanımayan insanları hayrete sevk edecek düzeyde yüksek. Hayata ilişkin her konuda algıları ve merakları çok açık.

Son günlerde kendilerini uzun bir süreden sonra yeniden görme imkanımız oldu. Görüşme boyunca yeterince insanlardan haberdar olamamalarından, gazete, dergi ve televizyonları izleyememekten, hayata dair bir çok ayrıntıyı kaçırmış olmaktan dolayı üzüldüklerini anlatıp durdular. Neredeyse kendi durumlarını sormama izin vermediler. Sürekli olarak arkadaşlarını, dışarıda olup biteni sorup durdular. Hatta ismen bildikleri birçok arkadaşlarının rahatsızlıklarını, daha yatmaları gereken süreleri bulundukları cezaevlerinin durumlarını, buralarda kendilerine nasıl davranıldığını, yazdıkları mektupları alıp alamadıklarını, diğer arkadaşlarının televizyon, gazete ve dergi takip edemediklerini, genel olarak insanların yaşam koşullarının nasıl kötüye gittiğini düşündüklerini, dışarıda yoksulluğun insanları nasıl etkilediğini sordular. Benim büromu, hatta belimdaki ağrıları sorup tedavi ve kontrollerimi ertelemem gerektiği konusunda uyarılarda bulundular. Numune Hastanesi'nde bulundukları aylar bo-

Müdahale ve uygulamalardaki faklılıktan kaynaklı bende, durumu tartıştığım birçok meslektaşım da ve doktorlarda ve hatta ailelerde direnişçilerin üzerinde deneyler yapıldığı konusunda bir kuşku uyandı.

yunca ise en çok gökyüzünü ve güneşi özlediklerini söylediler.

Yakalarında isimleri yazmıyor

Direnişçiler Numune Hastanesi'nde hangi koşullarda kalıyorlar, nasıl bir yerde tutuluyorlar?

Arka bahçede bulunan bölümün alt kısmındaki mahkum koğuğu olarak adlandırılan bir yerde tutuluyorlar.

Burası bir kat merdivenle inilen, küçük pencere-leri olan bir yer. Dışarısını görmek mümkün değil. Zemin altı olması nedeniyle tavana yakın olan pencereleri tel örgü ve demirle kapalı olduğu için çok az ışık alıyor. Bu nedenle içerisi sürekli olarak ışık açık bırakılarak aydınlatılıyor. Genel olarak bakım-sız bir yer.

Kalın demirden kapılarında içeriği özetlemek için parmaklıklmazgal var. Kapıları sürekli kapalı, koridordan birilerinin geçmesi halinde görmelerini engellemek için mazgallar kapatılıyor. Odalar üç kişilik. Ancak aynı durumda olan insanlar dışında kimse yanlarına alınmıyor. Yani müdahale edilenler bir koğuğu, ölüm orucuna devam edenler bir koğuğu tutuluyor. Başka nedenlerle burada yatması gerekenler ise ayrı koğuğlarda tutuluyorlar. Şu anda Özlem Türk de, Tanju Mete de tek başlarına bir koğuğu tutuluyorlar. Yanlarına kimse alınmıyor.

Ankara Numune Hastanesi'nin mahkum koğuşunda kalanların çıkarılabileceğı bir havalandırma olmadığı için burada bulundukları süre içinde gökyüzünü ve güneşi görmeleri, temiz hava almaları mümkün olmuyor. Ancak bence en önemli sorun buranın girişinin askerin kontrolünde olmasıdır. Giriş çıkışlarda görevli komutanın izin vermesi gerekiyor. Hastane personeli veya doktorlar bile ancak izin verilmesi halinde içeri girebiliyor. Kapıda görevli askerler, yetkili amirlerinden izin almadan doktor ve hemşirelerin bile içeri girmesine izin vermiyor.

Sürekli olarak hazır bekleyen bir doktor veya hemşire yok. Genellikle bir hasta bakıcı bekliyor. Belli saatlerde gelen hemşireler diğer hasta mahkumlara ilaçlarını verip gidiyor. Doktorlar ise belli saatlerde gelip işlerini görüp gidiyorlar.

Ölüm oruçlarını izlemek için ise Osman Durmuş'un atadığı başhekim tarafından **özel bir ekip** kurulmuş. Bu ekipte yer alanların son zamanlarda merkezi olarak atandıkları söylenmektedir. Bu ekiplerde yer alanlar dışında kimsenin ölüm oruçlarıyla temas etmemesine veya onlara müdahale edilmesine izin verilmiyor. Bu kişiler **isimlerini asla**

söylemedikleri gibi, diğer doktorların aksine yakalarına isimliklerin yazmıyorlar. Diğer personelde bu kişilerin isimlerini söylemiyor. Yani bu konuda özel bir dikkat gösteriliyor.

"Hastalığını boş ver, örgütten ayrılmak için dilekçe verecek misin?"

Hastanede yönetici ve doktorların tavrı nasıl?

Ölüm oruççularının burada bulunmasından memnun değiller. İlk başlarda Anadolu'daki tüm hapishanelerden direnişçilerin buraya gönderilmesine tepki gösterdiler. Hatta bazı ölüm oruççularını geri gönderdiler. Ancak özel ekip kurulduktan sonra bu konuda sorun çıkmadı. Ancak doktorların ve idarenin direnişçilere yaklaşımlarının insani olduğunu söylemek mümkün değil.

Ankara Numune Hastanesi'nde zaten yıllardan bu yana belli bir anlayışa yatkın görevliler istihdam edilmektedir. En son olarak Osman Durmuş zamanında burası adeta bir kadrolaşma alanı olarak değerlendirildi. Demokrat bir çok doktor veya hemşire ya sürgüne gönderildi ya da başka yerlere tayin istemek zorunda bırakıldı. Bu nedenle sol siyasi düşünceye sahip mahkumlara bakışları ve yaklaşımları çok olumsuz.

CMUK 399. Maddesinden yararlanmak için başvuran mahkumların çıkarıldıkları kurulda yaşadıkları sanırım durumu anlatmak için çok uygun. Mahkumlar kurul karşısına çıkarıldıklarında hastalıklarıyla hiç ilgilenmeyip, bir kısmına *"hastalığını boş ver, örgütten ayrılmak için yazılı dilekçe verecek misin , vermeyecek misin ?"* bir kısmına *"sen elinde kelepçe ile sorularımıza cevap verecek misin vermeyecek misin ?"* diye soruyorlarmış. Bu sorulara olumsuz cevap verenler hakkında **rahatsızlıklarına rağmen sağlam** olduklarına dair rapor düzenlendi. Bu şekilde müvekkilim çok ciddi sağlık sorunları yaşarken, istenilenleri kabul eden bir çok sağlam mahkum sağlık gerekçesiyle tahliye edildi.

Yaşananları gizlemek için müvekkillerimizle görüştürmediler

Numune'deki müvekkillerinizle rahatça görüşüyor musunuz? Keza hastanede tutulan tutuklular aileleriyle rahatça görüşebiliyorlar mı?

Uzun bir süre görüşmemize izin verilmedi. Özellikle zorla müdahalelerin artmaya başladığı günlerde gördüklerimizi kamuoyuna açıklamamız ve kamuoyunun gösterdiği hassasiyet bu şekilde davranılmasında etkili oldu. Sanırım ilgililer burada **yaşa-**

Yine bilebildiğimiz en önemli zorla müdahale vakalarından biri Fatma Hülya TÜMGAN isimli müvekkilimdir. Hafızasının yerinde olması nedeniyle zorla müdahaleye direnen Fatma'nın ayakları ranzaya bağlandıktan sonra, elleri hatta parmakları bağlanarak müdahaleye devam edilmiştir. Bu şekilde yüzlerle ifade edilebilecek kişiye müdahale edildi. Hastaneye kaldırılırken yaşamını yitiren Cengiz SOYDAŞ ve Hatice YÜREKLİ dışında Ankara'da yaşamını yitiren ölüm oruççuları zorla müdahalenin ardından yaşamını yitirdi.

nanları kamuoyunun bilgisinden saklamayı uygun gördüler. Bu süre içinde yaptığımız başvurulara bir cevap alamadık. Basına yaptığımız açıklamalar nedeniyle **başsavcı vekiline** bu durum sorulmuş, başsavcı vekili gazetecilere müvekkillerimizi öldürme riskimiz olması nedeniyle bizi görüştürmediğini söylemiş. Tam tersine bizlerin tüm çabalarının müvekkillerimizin hiç değilse bir gün fazla yaşaması olduğunu, kamuoyu bilir. Asıl sebep tabii ki orada yaşananları gizlemek, hukuksuzluğu görmemizi engellemektir. Ancak son birkaç haftadır yeniden izin verildi. Yasal hakkımızı aylar sonra kullanmamıza izin verilmesini bile, sevinçle karşılıyoruz.

Tutukluların aileleriyle görüşmesinde de zaman zaman sorunlar yaşanıyor. Bu konudaki en önemli sorun sadece anne, baba ve kardeşlerin görüşmesine izin veriliyor olmasıdır. Ölüm oruççularının aileleri hakkında araştırma yapılıyor, daha önce hakkında soruşturma yapılan veya dava açılanların görüşmesine izin verilmiyor. Ancak bazen de ölüm orucunu bırakması için ikna edebileceğine inanılıyorsa **çocukluk arkadaşları bile** görüşmeye gelmesi için davet ediliyor. İhtiyaçlarını karşılaması mümkün olmayanların aileleri ise her gün belli saatlerde içeri alınıyor. Ziyaret saatlerinde görevli askerlerin ruh hallerine veya bakışlarına göre ise yaşanan sorunlar farklılık arz ediyor.

Burada 'zorla müdahale' olaylarında ölüm oranı çok yüksek oldu

Bu güne kadar Numune'de çok fazla ölüm ve sakat kalma olayı yaşandı. Hastaneden bir açıklama yapılmadı. Burada ne tür zorla tedavi yöntemleri uygulanıyor? Bir de Serdar Karabulut'un şehit düşmesinin ardından, direnişçilerin Numune Hastanesi'nde kobay olarak kullanıldığından endişe ettiğini zi açıkladınız, bunu biraz açar mısınız?

Öncelikle şunu söylemek istiyorum ki, Ankara Numune Hastanesi'nde kalan çok sayıda ölüm oruççusu oldu. 19 Aralık operasyonunun ardından Ana-

dolu'nun bir çok hapishanesinden ölüm oruççuları burada toplandı.

Buraya getirilenler için hastanenin belli bölümleri boşaltıldı. Ve hemen ardından yukarıda da belirttiğim gibi özel ekipler kuruldu. İlk günlerde ölüm orucu konusunda eğitimden geçirilmiş doktorların görevlendirildiği bize söylendi. Bu bir anlamda doğru idi de. Ancak **bu eğitimin hayatlarını kurtarmak için değil de ölüm orucunu bırakmaları konusunda "ikna etme eğitimi"** olduğunu sonradan anladık. Çünkü bir çok müvekkilimizin doktorlardan ölüm orucunu bırakmaları için manevi baskı gördüğünü biliyoruz.

Burada asıl sorun **zorla müdahale edilen mahkumların ölüm oranının çok yüksek olmasıdır**. Diğer illerde özellikle İstanbul'da zorla müdahale edilen mahkumların neredeyse tümü sakat kalmakla birlikte yaşamlarını sürdürdüler. Ancak Numune Hastanesi'nde aynı sonuç ortaya çıkmadı.

İlk zorla müdahale edilenler çok **ağır sakatlıklar** yaşadılar. Bunlardan biri benim çok dikkatimi çekmiştir. **Eylem YEŞİLBAŞ**, kendisini hastanede gördüğüm ve tek başına tuvalete gidebildiğinin ertesi günü zorla müdahale edilmesinin ardından, **tanık olduğumuz en ağır Wernicke Korsakoff** vakası olmuştur.

Yine bilebildiğimiz en önemli zorla müdahale vakalarından biri **Fatma Hülya TÜMGAN** isimli müvekkilimdir. Hafızasının yerinde olması nedeniyle zorla müdahaleye direnen Fatma'nın ayakları ranzaya bağlandıktan sonra, elleri hatta parmakları bağlanarak müdahaleye devam edilmiştir. Bu şekilde yüzlerle ifade edilebilecek kişiye müdahale edildi. Hastaneye kaldırılırken yaşamını yitiren Cengiz SOYDAŞ ve Hatice YÜREKLİ dışında Ankara'da yaşamını yitiren ölüm oruççuları **zorla müdahalenin ardından yaşamını yitirdi**.

Bizim tanık olduklarımız ve ailelerden duyduğumuz kadarıyla zorla müdahale esnasında insanların elleri ve ayakları ranzaya bağlanıyor ve ardından kişiden kişiye farklılık gösteren bazı yöntemler deniyor.

Bazı aileler sadece beyaz serum verildiğini ve bu serumun direk damara enjekte edildiğini söylerken; bazıları değişik renklerde serumların verildiğini anlatıyor. Yine bazı mahkumlara zorla müdahale sırasında bir alet aracılığıyla belli aralıklarla serum verildiği anlatıldı. Son zamanlarda ise bir kısmına sadece kan verildiği anlatıldı. Yine bazılarının kan verilirken, bazılarının sadece serum verildiği söylendi. Refakatçi kalan ailelerin anlatımlarından ve görebildiğim iki ön adli tıp raporundan anladığım kadarıyla

la müdahale edilen kişilere verilen serum, kan vs.nin oranlarında da farklılıklar var. Bazılarında gün içinde bir çok serum verilirken, bir kısmına daha az ve daha kontrollü verilmektedir. Yine ellerinden ve vücutlarının belli yerlerinde iğne izlerini görmek mümkün oluyordu.

Ölüm oruççuları üzerinde deneyler yapıldığından kuşulanmaktayız

Bir de yaşamını yitiren ölüm oruççularının vücutlarından anladığım, ölümlerin çoğu vücudun çeşitli yerlerinde meydana gelen **sıvı birikimlerinden** oluşmaktadır. Ancak vücuttaki şişlikler farklı yerlerde olsa da **ortak özellikleri ellerin ve ayakların şişmesi** olduğunu gördük. Bilincini yitirdikten sonra müdahale edilenlerde olsun, bilinci yerinde iken müdahale edilenlerde olsun durum değişmemiştir.

Müdahale ve uygulamalardaki farklılıktan kaynaklı bende, durumu tartıştığım birçok meslektaşım da ve doktorlarda ve hatta ailelerde **direnışçilerin üzerinde deneyler yapıldığı** konusunda bir kuşku uyandı.

Zaten zorla müdahalenin ardından günlerce kimsenin müdahale edilen kişi ile görüştürülmemesi bir **gizlilik arandığının kanıtıdır**. Gizliliğe ihtiyaç

duyulmasının nedeninin ise, usule yasaya aykırı bir davranış olduğunu meslek yaşamım içinde çok iyi anlamış bulunmaktayım. Yine yapılan tedaviler konusunda ne ailelere ne de bizlere bilgi verilmemekte. Yine ilk başlarda güven duyabileceğimiz doktorların müvekkillerimizle görüştürülmesine, müdahale edildikten sonra kullanılan ilaç ve yöntemlere bakmalarına izin verilirken **ilk müdahalelerin hemen ardından bundan vazgeçildi**.

Yine müdahale edilen kişilerin hiçbir ihtiyaçlarının karşılanmaması, kusmukları ve pisliklerinin dahi temizlenmemesi, kış gününde insanların sırsıklam ıslak olmalarına rağmen bulundukları odanın camlarının inadına açık bırakılması, bir dönem aylarca sürekli olarak refakatçi ailelerin müdahaleden sonra müdahale edilen kişinin yanına alınmaması, **müdahalenin insani bir yönünün olmadığına açık bir kanıttır**.

Ve tabii ki en önemlisi hangi dönemde olursa olsun tedaviyi kabul eden ölüm oruççuları arasında Ankara Numune Hastanesi'nde müdahale edilen kişilerde, vücutlarında meydana gelen bazı hasarlar dışında herhangi bir sakatlanmaya rastlanmaması bu düşüncemizi destekleyen bir neden olmuştur.

Aydınlardan Feride'ye Ziyaret

12 Kasım günü yazar Vedat Türkali, Şair Arif Damar, Tiyatro sanatçısı Betül Arım, Yönetmen Mine Ergen ölüm orucunu dışarıda sürdüren Feride Harman'ı, karanfillerle ziyaret ettiler.

"Feride'ye bir karanfil de sen götür" çağrısına kulak veren aydınlardan ziyaretlerine ellerinde çiçeklerle gelirken, Feride de, kendi elleriyle yaptığı, içi kokulu çiçeklerle dolu küçük torbacıkları hediye etti.

"Bizim burada bulunmamız birey olarak desteğimizdir" diyen Vedat Türkali kendisinin de mapus yattığını ve açlık grevlerinin olduğunu belirterek, *"bize en acı gelen birilerinin gelip bırakın, ara verin demesiydi. Oradan biliyorum, bu insanlar saygıyı hak ediyorlar şefkati hak ediyorlar"* dedi.

Şair Arif Damar ise, *"ben Sevgi'yi, Zeynep Arıkan'ı, Osman Osmanağaoğlu'nu da tanıdım ve saygımı sevgimi belirtmek isterim"* derken, tiyatro sanatçısı Betül Arım da Feride'nin yalnız kalmaya çağrısını belirterek, **"yine ziyarete geleceğiz"** dedi.

Yönetmen Mine Ergen, "oyunlarımızda, türkülerimizde ölüm orucunu yansıtabiliriz" sözleriyle bütün sanatçılara çağrı yaparak, her sanatçının bunu yapabilirse, sessiz kalınmayacağını gösterileceğini belirtti.

Bu mücadelenin siyasi insani ve politik bir mücadeleye olduğunu söyleyen Mine Ergen'den sonra Feride, 483 günlük açlığına rağmen parlayan gözleriyle direnişini anlattı ve bütün aydınlardan, sanatçıları karanfilleriyle görmek istediğini belirtti.

“Kurulu düzenin” solcusu! “Öcü” ile farkını mı koyuyor?

direnme savaşında

3. yıl

760. gün

Görevini devretmeye hazırlanan Aysel Çelikel, 9 Kasım’da katıldığı bir sempozyumda yaptığı konuşmayla, bir yandan kendisinin ne kadar makul bir demokrat olduğunu ispatlamaya çalıştı, öte yandan da devrimci tutsakları “öcü geliyor ha” diye korkutmaya, kandırmaya.

Çelikel, “kurulmuş düzeni bozamam. Benim yapabileceğim fazla bir şey yok. Beni kapıları açmam konusunda boşuna tehdit etmesinler. Hücrelerinden çıksınlar, ortak kullanım alanlarını kullansınlar, yoksa yeni hükümet döneminde buralar kullanılmadığı için kapatılabilir.” dedi.

Başka bir şey yapmanı engelleyen kim?

Çelikel, başka bir şey yapmak istiyor da, engelleyen kim? Bakanlık koltuğunda oturan Aysel Çelikel, bu koltuğu ilgilendiren kararları engelleyen kim olduğunu açıklamalıdır.

Çelikel bunu açıklamadığı sürece, onlarla işbirliği ve suç ortaklığı içinde demektir. Klasikleşmiş, “devlet politikası” teranelerini geçin. Bu artık sorumluluktan kurtulmanın, gerçekleri açıklamamanın da bahanesi durumuna gelmiştir. O zaman sorulur; devlet politikası olduğunu bilmiyor muydun, neden ve neyin karşılığında o koltuğa oturmayı kabul ettin? diye.

Eleştiriler ve sorumluluğun hatırlatılması karşısında “beni tehdit ediyorlar” demek de “solcu aydın” modası. “Solcu aydına” görevlerini hatırlatırsın, zulüm karşısında susan zulümden yanadır dersin, vay beni tehdit ediyorlar diye düşer ortaya. Koltukta oturana, “haydi

açıkla” dersin başlar aynı teraneleri okumaya. Elbette o narin ve pek bilge insanlar ne yaparsa, ya da ne yapmazsa herkes kabul etmeli, kimse eleştirmemeli, susmalı. İnsanlar ölüyormuş ne önemi var. “Solcu aydın” üzülyordur ya, yaşamın ne kadar kutsal olduğunu yatıp kalkıp dile getiriyordur ya, daha ne yapacak!

“Şeriatçı iktidarla” mı korkutuyorsun?

Çelikel, “bundan sonraki iktidar o kullanım alanlarını bile vermez” diyerek kendinin ne kadar makul, demokrat olduğunu mu kanıtlıyor, bizi “şeriatçı iktidar”la mı korkutuyor?!

Faşizmin kurulu düzeninin bekçiliğine soyunan birinin demokratlığı herkesin malumudur. Bunu geçiyoruz. Devrimciler, Susurlukçu Ağarları, şeriatçı Kazan’ları gördü, bu iktidar gelmiş geçmiş tüm iktidarın yarattığı zulmü ve baskıyı çoktan geride bıraktı. 100 şehit de AKP iktidarında mı vermemiz gerekiyor; veririz! Bu konuda kimsenin yanlış hesabı, beklentisi olmasın.

Ama Çelikel’i ilgilendiren bu değil. O basit, çocukça oyunlar oynuyor hala. 28 Şubatçı kafasıyla “öcü geliyor ha” basitliği sergiliyor. Cuntalarda, baskı iktidarlarında köşesinden burnunun ucunu gösteremeyen “aydın” kuşağından olunca “öcü”lerden de korkulur, devletin koltuğunda o düzenin de en keskin savunucusu olunur böyle.

Kurulu düzenci “solcu”

Bırakalım tutarlı bir demokrat olmayı, Çelikel’in kendine biçtiği misyonla “sosyalist” olmayı, re-

formcu bile olamıyor. “Kurulu düzen” dediği faşist düzen, 98 insanı katleden, yüzlercesini sakat bırakan bir düzen ve o hala “bu düzeni bozamam” diyor.

“Solcu” zaten o kurulu düzeni bozmak, yerine demokratik, özgürlükçü bir düzen kurmak için yok mudur? Kurulu düzenle bir sorunu olmayanın ya solculukla ilgisi yoktur, ya da solculuk adına sahtekarlık sergileniyordur.

Aysel Çelikel’in dün karşı çıktığı YÖK düzeni de, faşizmin “kurulu düzenlerinden” biridir, üstelik “anayasal bir kurum”dur. F tipleri hiç değilse “anayasal bir kurum” değil daha. Yıllarca neden o “kurulu düzeni” değiştirmeye çalıştı, YÖK’ü kıyasıya eleştirdi acaba? Bu düşünceleri de değişti de, yoksa Çelikel’e göre, bugün hala YÖK düzenini değiştirmeye, özerk demokratik bir üniversite yaratmaya çalışanlar akıldan yoksun, ham hayaller peşinde koşanlar mı?

Bu kafa YÖK’ün başına geçse, bugünkü YÖK başkanından farklı ne yapabilir ki! Belki gençler için birkaç “ortak mekan” açar, o kadar. Gerisi ya devlet politikasıdır, ya kurulu düzen!

Şu anlaşılabilir; “kurulu düzeni” değiştirmek için mücadele edilmiştir, ama önüne güçlü engeller, barikatlar çıkarılmıştır. Bu durumda yapılması gereken de bellidir. Ben bu “kurulu düzene hizmet etmiyorum, ellerimi kana bulamıyorum” der ve istifa ederek, bu devletin “kurulu düzenlerinin” halka düşmanlığını teşhir eder. Çelikel bunu yapmadığı gibi, “üzülerek”, “benim düşüncelerim değişmedi” diyerek koltuğunda oturmaya devam etmiş, göstermelik genelgelerle tutsakları aldatma, oyalama oyunu oynamaya kalkışmıştır.

Devlet solcusunun çirkin yüzü

Yaklaşık üç aylık bakanlık süreci Aysel Çelikel nezdinde devletin aydınının, devletin solcusunun resmi çıkmıştır ortaya. Kan denizinin ortasında da olsa, resmin netliği gözler önündedir.

11 Kasım 2002 tarihli 281 nolu Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi Basın Bürosu da açıklamasında bu gerçeği dile getirerek şöyle diyordu;

“İşte sahtekar bir aydın tipi. İşte “devlet” karşısında secdeye gelmiş bir solcu tipi. Bilimden sözeder, hukuktan sözeder, öğrencilerine bunları öğretir, sonra devletin adamı olur, sonra devletin tetikçisi olur...”

“Solcu” bir profesör aracılığıyla direnişi kırma hesabı mı yapıldı? Bu hesabın aleti olmayı yı kabul etti? “Aleti” olmaktan da öte, “teröristlerin yokedilmesi” gerektiği konusunda, Başbakanı Ecevit gibi mi düşünüyordu?

Bunları açıklamak zorunda Çelikel.

İşte devletin yaratmak istediği solcu aydın tipi, budur.

Hukukun üstünlüğünü savunur, insan haklarını savunur... Kendi o düzenin doruklarındaki koltuklardan birine oturunca, devletin tetikçisi olur. Katliama imza atar. Başına getirildiği hapishanelerden tabutlar çıkarılır. Koskoca profesör, en bayağı ve eli kanlı işkencecilerle aynı cümleleri kurmaya başlar; “işkencenin devlet politikası olmadığını, münferit olduğunu” kanıtlamaya soyunur...

Devlet aydınının, devlet solcusunun çirkin yüzüdür karışımızdaki.

İHD F Tipi Hapishaneler Raporu

“Hücreler bugün kitapsız, türküsüz, dostsuz, sohbetsiz ve yalnız.”

İHD İstanbul Şubesi, “**Tecrit Ya Da F Tipi İnfaz Sistemi**” başlıklı bir rapor yayınlayarak, F Tipi hapishanelerdeki mevcut uygulamaları ve halen sürmekte olan direnişi bir kez daha kamuoyunun önüne getirdi. Halen F Tipi hapishanelerde uygulanan baskı, yasak ve kısıtlamaların “*F Tipi yasaklar*” başlığı altında anlatıldığı İHD raporunda, yasaklara ilişkin “*örnek uygulamalar*”a yer veriliyor ve tecrit şu sözlerle özetleniyor:

“Çiçekleri ve masa örtüleriyle birlikte tanıtılan hücreler mahpusların tüm ihtiyaçlarını karşılayacaktı. Gösteri bittikten sonra hücrelere bir daha asla çiçek girmedi.

Bugün hücrelere giremeyen sadece çiçekler değil.

Hücreler bugün kitapsız, türküsüz, dostsuz, sohbetsiz ve yalnız.”

Adalet Bakanlığı’nın “ortak alanların şartsız kullanıma açıldığı” ididasının doğru olmadığını da örneklerle kanıtlandığı raporda İBDA-C tutuklularının direnmeyip ortak alanlardan yararlanmak istedikleri halde, yararlandırılmadıkları ve ne tür keyfiliklerle karşılaştıkları anlatılıyor. Aynı bir başlık altında ise İmralı cezaevindeki koşullar anlatılarak, Öcalan’a karşı uygulanan tecrite dikkat çekiliyor. “*F tipi yargılamalar*” başlığı altında da, özellikle 19-22 Aralık katliamı sonrasında, katliama, F tiplerine karşı çıkanlara yönelik açılan davalar hakkında bilgiler yer alıyor.

Bu arada, **İzmir İHD Cezaevleri Çalışma Grubu** 12 Kasım günü İHD Şubesi önünde “Ölümler Son Bulsun” talebiyle bir basın açıklaması yaptı.

Patronlara Hizmet Nabza Göre Şerbet

“Mali Milad”tan sonra “İş Güvencesi Yasası”nda da AKP tavrının patronlardan yana olduğunu açıkladı.

“IMF programını uygulayacağız” diyor, “dar gelirliilerin durumunu iyileştirmekten” söz ediyor; nasıl yapacağının cevabı ise elbette yok.

“Başbakan kim olacak, Tayyip Erdoğan hangi yasa değiştirilerek milletvekili yapılacak, Generaler ne diyor...”

Hafta boyunca bunlar tartışıldı, gündemi bunlar oluşturdu. Bu arada Avrupa Tayyip Erdoğan’a desteğini, resmi olarak başbakan olmadan davet edip görüşerek gösterirken, Tayyip Erdoğan’ın kimi çıkışlarında nereye dayandığı da bir kez daha görülmüş oldu. Pusuya yatmış bekleyen Genelkurmay’a mesaj bu görüşmelerle verilmiş oldu.

Bir yandan da iktidarın ekonomik programının ayrıntılarına, hangi konuda ne yapacağına ilişkin açıklamalar da yapıldı AKP’liler tarafından.

Patronlara hizmet sözleri sürüyor

AKP’nin Mali Miladı kaldırarak, soyguncuya, vurguncuya, talancıya “nereden buldun” diye sormayacağını geçen hafta yazmıştık ve “kime diyet borcu varsa, ilk elden onları öder” demiştik.

Sözümüz hükmünü sürdürüyor.

AKP’nin ekonomik işlerden sorumlu milletvekili olan Ali Coşkun, **İş Güvencesi Yasası’nı uygulamaya koymayacaklarını** açıkladı. Hatırlanacaktır İş Güvencesi Yasası, geçen iktidarın son döneminde, patronların karşı çıkmasına rağmen, sendikaların bastırması ve hükümet partilerinin seçim hesaplarının da etkisiyle çıkarılmıştı. Ancak uygulanmaya başlanması ise yeni iktidar dönemine bırakılmıştı.

AKP iktidarının tavrı, açıklamaya göre, işçilere karşı patronlardan yana. Çünkü TISK Başkanı Refik Baydur, aynı günlerde şu uyarıyı yapıyordu: “İş Güvencesi Yasası, İş Kanunu çıkarılmadan uygulamaya konulmasın.”

AKP de bunu yapacağının teminatını verdi Ali Coşkun aracılığıyla. Ama takiiyecilerde yalan mı

tükenir.

Peki nasıl yapacaksın?

Dedik ya, takiiyecilerde yalan çok. Bir yandan mali miladla, iş güvencesi yasasıyla patronlara diyet borcu, öte yandan halka yalan.

AKP, “**IMF’yle ilişkileri kesmeden dar gelirliilerin durumunu iyileştirmeyi hedefliyoruz**” diyor.

Bunu nasıl ve neyle yapacağı yine yok. Öyle göstermelik “tasarruf” tedbirleriyle, lojmanları satacağız şovlarıyla yoksulluğun önlenemeyeceğini, dar gelirlinin durumunun düzeltilemeyeceğini elbetteki AKP de çok iyi bilir.

Bu bir yanı, diğer yanı ise IMF gerçeği.

2. paylaşım savaşından bu yana dünya halklarının, Türkiye halkının büyük acılar yaşayarak artık çok net bildiği, çok iyi tanıdığı **IMF gerçeğiyle** uyuşmuyor bu yalan.

IMF’nin dediğini yapacaksın, patronları memnun edeceksin, sonra da yoksulların durumunu düzelteceksin; mümkün mü? Gecekondu-lara göstermelik iftar açmaya gitmeye, lojman şovları yapmaya, yüksekten atıp uyarılarla alçaklara düşmeye benzemez IMF ile ilişkiler.

Tayyip’in “ödemiyoruz diyecek kadar akılsız değiliz, biz aldık, biz ödeyeceğiz” dediği borçlandırmalarla boyuna geçen bir halka gibi kuruldu bu ilişki. IMF ile “*masaya onurlu, ortak, taraf gibi otururuz*” gibi demagojilere de en iyi cevabı eski bir IMF yetkilisi vermişti, “*tek yol kapıyı göstermektir*” diye. Borç ödemeleri kapıya dayandığında, yeni borçlar gündeme geldiğinde, IMF “*şunu yapacaksınız, bu kadar emekçiyi işten çıkaracaksınız*” dediğinde, bu demagojilerin de artık yapılamaz olduğuna herkes tanık olacak. Bu gerçek ne AKP iktidarı içindir, ne de bir başkası için. Sis-

temin yapısı budur. Şu bu partinin tek başına ya da koalisyonda olması bu gerçeği değiştirmez.

Bu arada programından geri adımları IMF karşısında daha işbaşı yapmadan atmaya başladı bile. “Üst kurulları fesh edeceğiz” dedi, uyarıların ardından geri adım atarak, “*tümünü kastetmedik, tütün ve şeker üst kurullarını kastettik*” denildi. IMF talanının önemli bir ayağı olan üst kurullar konusunda da AKP’nin ciddi anlamda yapabileceği bir şey yoktur. IMF, yoksulların tepkisini yatıştırmak için her iktidara tanıdığı göstermelik uygulamaların ötesine hiçbir ülkede izin vermedi, Türkiye’de de vermez.

IMF’ye ya bağımlısınız, ya değil. Ortasından sözeden halka yalan söylüyor demektir.

AKP’den nabza göre şerbet

Dikkat edin AKP her kesime neyi duymak istiyorlarsa, onu söylüyor. Aynı konu hakkında başka başka yerlerde başka şeyler açıklıyor.

Bu, seçim döneminden bu yana süren bir politika. Amerika’da en Amerikancı, Avrupa’da bütün AB’cilerden daha AB’ci, Konya’da islamcı, Trakya bölgesinde demokrat-özgürlükçü... İkisnin birbiriyle çelişmesi onları ilgilendirmiyor.

Adeta bu konuda işbölümü yapmışlar. Düzen açısından netametli konuları kim dile getirecek, islamcı tabana kim mesaj verecek, devletle barış havasını kim yansıtacak, demokrat yüz kim olacak... bunların tümü aldatma temelinde herkesin gözleri önünde cereyan ediyor.

Seçimlerde izlenen bu “politika” bugün de sürüyor. Kime, hangi konuda takıyye yapıyor, bu zamanla daha netleşecektir, hiçbir parti sürekli yalan ve takıyye ile gerçeğin üstünü örtemedi bugüne değin.

Ya AKP’nin Fadıl’ları Ya Ağar’lar?

Günlerce “Fadıl Akgündüz krizi” tartışıldı medyada ve özellikle CHP’de. CHP, ‘**Meclis ayıp yeri değil**’ diyor, güya yolsuzluklara karşı çıkan parti havası yaratmaya çalışıyordu.

Bunun ne denli sahtekarca bir şovdan ibaret olduğu meclisin çoğunluğunu oluşturan AKP milletvekillerinin üçte birine yakınının benzer yolsuzluk, usulsüzlük, dolandırıcılık davalarından yargılanıyor olmalarına karşın onlara yönelik tek bir

itirazları olmamasından bellidir.

“**AKP’li Fadılar**” listesinin başında da AKP’nin genel başkanı olduğunu bilmeyen yoktur. Soygun, yolsuzluk dosyası kabarık olan AKP’nin ise Fadıl’a ilişkin herhangi bir itirazları zaten yok. Onlar da aynı soydan ve dün JetPa’da birlikte sadet zincirleri kuranlardır.

Mesele Fadıl’ın “aranır durumu” ise, bu konuda da AKP’den örnek mevcut.

RP’nin kayıp trilyonu nedeniyle ‘**sahtecilik**’ten mahkum olan eski RP’li yine **AKP’li Ali Temur**, 6 ay boyunca ‘aranır’ durumdayken seçim kampanyası yürüttü ve AKP’den Giresun milletvekili seçilerek dokunulmazlık zırhı giydi.

Ne CHP, ne burjuva medya, anlaşılmış gibi AKP’li hırsızların sözünü etmiyor. Yarın muhtemel çatışmalarda bu dosyalar açılabilir, ama ikiyüzlülük, sahte şovlar herkesin belleğine kazınacaktır.

Kaldı ki, CHP’nin katiller de umurunda değildir. Fadıl için söylediklerinin bir tekini binlerce insanın katili Susurlukçu **Mehmet Ağar** için söylemezler. Niye? O CHP’nin devletin adamı!

Ne yoksulluk, ne yolsuzluk ne de hak ve özgürlükler

Amerika’nın, IMF’nin, oligarşinin onayı olmadan hiçbir parti, hiçbir iktidar ne siyasi ne ekonomik hiçbir alanda bunların tanıdığı sınırları aşamaz. O sınırlar içinde halkı aldatma oyununu ne kadar sürdürebiliyorlarsa o kadar sürdürürler. Sonra eskidiklerinde, yıprandıklarında yerine yenisi getirilir. Oligarşinin seçim oyunları kurduğu düzen onyıllardır böyle işliyor.

Bugünden söyleyebilir ki, AKP ne yoksulluğu (bırakın önlemeyi) azaltabilir, ne yolsuzlukların üzerine gidebilir, ne de son süreçte sıkça söyledikleri hak ve özgürlükleri genişletebilirler. Tütünün sınırları icazet aldıkları yerlerin belirlediği noktaya kadardır.

Medya yalakalarının dediği gibi, “AKP’ye bir şans tanıyalım” sözü bu nedenle kendini kandırmaktan, düzenin krizini biraz olsun hafifletebilir miyiz kaygısından öte bir şey değildir.

Tabii bu arada AKP ile düzenin kurumları arasındaki olası çatışmalardan siyasi kriz daha da derinleşmezse!

Kıbrıs; Çözmeme Üzerine Politikalar

- BM Planı ve Tayyip Erdoğan'ın "gaf"ı -

"Kıbrıs sorunu" konusunda emperyalistler BM aracılığıyla yeni bir adım daha attı.

Ayrıntıları tam olarak açıklanmamakla birlikte, BM Genel Sekreteri Kofi Annan tarafından her iki tarafa sunulan planın, *"Belçika, İsviçre ve Zürih modellerine dayalı federal ve konfederal çözüm unsurları içerdiği"* basına yansyanlardan.

BM'nin planı esas olarak Amerika'nın planıdır ve Avrupa desteklidir. Bu tartışmasız. Planın ne anlama geldiğini değerlendirmeden önce, sürekli altını çizdiğimiz gerçeği baştan ifade etmekte yarar var.

Kıbrıs sorununun, ada halkının çıkarlarına dayalı tek çözümü, halkların iradesinin yansıyacağı, **Bağımsız, Birleşik, Demokratik Kıbrıs**'tan başkası değildir. Bunun dışındaki bütün planlar, anlaşmalar ya Yunanistan ve Türkiye oligarşisinin çıkarlarına hizmet edecektir, veya emperyalistlerin çıkarlarına göre şekillenecektir.

BM planı en genel ifadeyle Türkiye ve Yunanistan oligarşisinin Kıbrıs üzerindeki etkisini asgariye indiren nitelikler taşımasıyla, orta ve uzun vadede emperyalistlerin doğrudan denetim ve tahakkümünün önünü açıyor.

Her iki devletin de çözümsüzlükte ısrarının nedeni de bu tahakkümü yitirmemek içindir. Tek tek Kıbrıs'tan çıkarlarının ne olduğu ayrı bir konu olmakla birlikte, şu andaki statüde ister KKTC ister Rum kesimi Türkiye ve Yunanistan devletlerine dayanmak zorunluluğu ile karşı karşıya kalmaktadır.

Plan üzerine oligarşi ve Yunan devleti henüz resmi açıklamalarını yapmamış olsa da, gerek Denktaş'ın açıklamaları, gerekse "Kıbrıs sorunu"nda oligarşinin akıldaneliğini yapan Mümtaz Soysal'ın açıklamaları, oligarşinin her ne şekilde olursa olsun **"çözümsüzlük"** üzerinden politika yaptığını bir kez daha ortaya koymaktadır. Her ikisi de memnuniyetsizliklerini ifade etmektedir. Memnuniyetsizlikleri planın içeriğinden çok, bir şekilde "çözüm" dayatılması. Yani dayandıkları duvarın yıkılacağı endişesidir.

Buna rağmen BM planına "evet" diyemez mi? Emperyalistlerin bastırmasıyla, AB'ye giriş vb.

hesaplarla diyebilir de, ama bu oligarşinin "devlet politikasının" çözümsüzlük üzerinden şekillendiği gerçeğini değiştirmeyecektir. Bu zeminde provokatif yaklaşımları da güçlü olasılıktır.

Kıbrıs, onyıllardır süren bir sorun ve hem Yunanistan hem Türkiye oligarşisi için iç politikada sürekli kullanılan bir malzemedir. Oligarşi Kıbrıs üzerindeki çıkarlarından olmamak için onyıllardır nasıl çözülür değil, nasıl çözdürmem üzerinden politikalar yapmıştır. Aynı durum Yunanistan için de geçerlidir.

Türkiye oligarşisi, Kıbrıs Rum Kesimi'nin AB'ye üyelik başvurusu sonrasında, "Kıbrıs sorunu"nda tam anlamıyla köşeye sıkışmış, manevra alanı giderek daralmış durumdadır. Kıbrıs bu kez de AB'ciler ile AB karşıtları arasında bir malzemeye dönüşmüştür. Bu tartışmada da Kıbrıs halklarının sözü, iradesi yoktur. Dönüp onyıllara dayanan "Kıbrıs sorunu"nun geçmişine bakın, halka sormak, nasıl bir çözüm istiyorsunuz diye referandum yapmak yoktur. Halklar sadece oligarşilerin kararına uymak zorunda olan sürülerden ibarettir onların gözünde. Sıkça olduğu gibi, eğerki itiraz eden olursa, biz Rumlarla kardeşlik içinde yaşamak istiyoruz derse de, oligarşinin ve temsilcisi Denktaş'ın kontra çetelerinin hedefi olurlar.

Tayyip'in Feyz Aldığı Adres

Tayyip Erdoğan'ın seçimden sonra Yunanistan başbakanı ile görüşmesi ve "Belçika modeli"ni dile getirmesi karşısında oligarşi hemen Tayyip'e brifingler vermiş, oligarşinin sözcüleri "Kıbrıs'ın devlet politikası olduğu üzerine" açıklamalar yapmıştı.

"Gaf" denildi, "Belçika modelini bilmiyor, cahil" denildi.

Şimdi Tayyip'in durup dururken **"belçika modeli"** demesinin nedeni daha açıktır. Seçim öncesi Amerika'da, Avrupa'da yapılan görüşmelerde emperyalistlere verilen sözleri yerine getirme denemesi yapmıştır Tayyip Erdoğan. BM planı için nabız yoklamış, emperyalistlere istediğini yapmaya hazırım mesajı vermiştir.

demokrasıcılık
oyununda

SEÇİM 2002

Seçim oyununu reddettik!

3 Kasım seçimleri gündeme geldiğinde, devrimciler, Türkiye halklarına, tüm sola "seçim oyununu reddedelim" çağrısı yaptı.

Bu oyun; açlığın, sefaletin, zulmün yarattığı öfkeyi sandıkta etkisizleştirmeyi amaçlıyordu. Bir düzen partisinin yerine başka bir düzen partisini koyarak, birini tasfiye ederken diğerini "umut" haline getirerek klasik demokrasıcılık oyunu sürdürülecekti böylelikle. Demokrasıcılık vitrini de genişti; aldatma bu vitrinle en geniş kesimlere ulaşmayı hedefliyordu. Faşizm koşullarındaki parlamenter demokrasinin bu "zengin vitrini", parlamenter hayallerin büyümesine de uygun bir zemin oluşturunca. Doğru tavır, parlamenter hayalleri yaymak yerine, halka daha zor bir yolu göstermek pahasına da olsa, gerçek çözümü göstermekti. Bu çözüm, devrimdi.

"Parlamentoyu da kullanmak gerekir" diye yola çıkan reformizm, çoktan parlamentoyu bir araç haline getirmiş, legal parti onlar için "tek örgüt biçimi"ne dönüşmüş, herşey yumuşatılmış, yuvarlatılmış, düzenin meşruluk sınırlarına göre ayarlanmaktaydı. Farklı koşullarda demokratik mücadelenin bir parçası olarak ele alınabilecek olan parlamenter mücadele, reformizm nezdinde kitleleri düzene bağlayan, düzene ilişkin umutları büyüten bir rol üstlenmişti.

İşte bu koşullarda, seçimin neticede düzenin sürdürülmesi için sahnelenen bir oyun olduğunu vurgulamak daha özel bir önem kazanmıştı.

DHKP'nin seçim oyununu reddedelim çağrısı yaparken söyledikleri, daha bugünden kanıtlanmış olmak gibi bir önem taşıyor. Sözkonusu çağrının tavrı özetleyen bir

bölümünde şöyle deniliyordu:

"Kaygıların, bilinçsizliklerin, önyargıların, korkuların aşıldığı eşikte, devrim başlıyor. Devrim, halkın iktidarını getiriyor."

Devrimci Halk Kurtuluş Partisi, işte bu eşğin aşılmaması sağlamaya çalışan bir partidir. ... "Seçim oyununu reddedelim" derken, zor olanı öneriyoruz. Seçim değil, devrim yoluna çağırıyoruz."

Buna rağmen, "ben seçimde oy vereceğim" diyen halkımıza önerimiz; oylarını programında diğer partilere nazaran demokratik, ilerici öğeler bulunan DEHAP'a vermeleridir. Reformizmin, parlamento aracılığıyla kurduğu tüm beklentilerin boş çıkacağı açıktır; ne var ki, kitlelerin bir bölümünün şu veya bu nedenle sandığa gideceği noktada, tercihlerini şovenist, faşist, IMF'cilerden yana değil, ezilen Kürt ulusunun ağırlıkta olduğu bu bloktan yana kullanmaları ehveni şerdir."

Bu seçim de geçecek; tek gerçek alternatifin devrim olduğu tekrar tekrar görülecektir."

Bu seçim de geçti.

Reformizmin parlamento aracılığıyla kurduğu beklentiler, daha işin başında boşa çıktı.

Hiç bir partinin, mevcut düzen içinde emperyalizmin ve oligarşinin çizdiği nihai sınırların dışına çıkamayacağı, daha AKP'ye yönelik ilk tavrılarda bir kez daha görüldü.

Bunları görmek için seçimi beklemeye veya şimdi de AKP iktidarının ne yapacağını beklemeye gerek yoktur.

Bu nedenle, illa oy vermek isteyenlere DEHAP'ı adres gösterirken, onların milliyetçiliklerini, AB'ciliklerini, HA-DEP'in "Türkiye partisi" olmadığını bilerek bunu söyledik. Ezilen bir ulusun demokratik talebine destek vermekti bu tavrın anlamı, bunu yaparken de esas eksenimizi kaydırmadık. Parlamenter hayaller beslemedik.

Legal partiler, kendi yarattıkları hayallere çarptılar.

Türkiye gerçeğinden, halktan ne kadar ayrı düşüklerini gördüler.

Adeta kaf dağında yaşıyorlardı. Kendileri dışındakiler "marjinal"di. Onlar halkın gündemiyle, çelişkileriyle uğraşıyorlardı, öyle F tipleriydi, Armutlu'ydu, uğraşamazlardı. Kim kitlese, kim marjinal, kim halkın nabzını, gündemini nasıl yakalayabilmiş? Demek ki sizin kitlelerin

sorunlarıyla, talepleriyle örtüşen bir gündeminiz, bu muhtevaya sahip politikalarınız yokmuş. Şimdi legal partilerin üyeleri, kadroları, “Demokratik mücadele vereceğiz... kitleleri örgütleyeceğiz...” diye “burjuvazinin yasakladığı” herşeyden kaçtık, peki bu kadar zamanda ne yaptık biz?” diye sormayacaklar mı?

Şimdi onları çetin bir muhasebe bekliyor.

Örgütsel, taktik bir çok konuda muhasebe yapacaklardır; ama nihai anlamda cevaplamak zorunda oldukları soru şudur:

Oligarşinin bu oyununa angaje olmaya devam mı edecekler, yoksa devrimi, halkın iktidarını hedefleyen bir perspektifi mi benimseyecekler?

Devrimden reformizme gelmişlerdi. Reformizmden yeniden devrime dönüşün örnekleri fazla olmasa da, bu düzen içindeki bağımsızlık, demokrasi mücadelesini bile sürdüremez hale gelmeleri, onların açmazıdır.

Bu açmazı aşmak için, en azından burjuva meşruluğundan, emperyalizmin ve oligarşinin icazetinden çıkmak zorundadırlar.

Seçimlere, gündeme, birliklere bakış açıları da buna göre yeniden şekillenmek zorundadır.

Çünkü bu icazetçi, burjuva meşruluğunu esas alan bakış açısı, gerçekte parlamentoyu bile bağımsızlık, demokrasi mücadelesinin bir aracı olarak kullanamaz.

“Atatürk ilke ve inkılaplarına bağlı kalacağımıza” diye yemin ettiriyor bu düzen. Peki nerede kaldı çoğulculuk? Nerede kaldı demokrasi? Bu biçimsel bir yandır denilip geçilemez. Bu yemin ettirmede rejimin mantığı vardır ve bu mantık “çoğulcu, demokratik” değildir. Yemin metni, demokrasicilik oyununun da bir göstergesidir.

Dünya devrimci mücadelelerinde parlamenter mücadelenin değerlendirilişinin çok çeşitli biçimleri vardır. Seçimlere katılmak, aday gösterip bunları seçtirmek ama yemin nedeniyle olsun, başka nedenlerle olsun parlamentoya göndermemek bu yöntemlerden biridir. Ama ülkemizdeki legal parti çevreleri, böyle bir şeyi düşünemeyecek durumdadır. Çünkü parlamento araç olmaktan çıkıp amaçlaşmıştır. Bu parlamentoda “iktidar” olup düzeni değiştirmekten sözedecek kadar gerçekten, bilimsel teoriden, tarihsellikten kopmuşlardır. Parlamenter hayaller de budur zaten.

Devrim mücadelesi, bu hayallere kapılmadan, tüm legal illegal, barışçı barışçıl olmayan yol ve araçları kullanarak sürdürülen mücadeledir. Zafer şansı sadece ve sadece bundadır.

ABD’nin ve AB’nin AKP’ye desteği

Şu açık ki, Avrupa ve Amerika AKP iktidarının arkasındadır. Çekinceleri, “acabaları” vs. bir başka parti için ne kadar varsa, bunun için de o kadar vardır. Sistemi kökten değiştirmeye yönelmedikçe bunun bir önemi de yoktur, çünkü emperyalizm ordu-suyla, bürokrasisiyle, ekonomisiyle sistemin kendisini bağlamıştır.

AKP’ye Amerikan desteği konusunda, çeşitli kesimlerde bunun nedenleri tartışılıyor ve “müslüman ülkeler, özellikle de Ortadoğu için bir **model olabiliyor**” deniyor. Yani bildik “ılımlı islam” modelinden sözediliyor. Amerika’dan “derin haberler” aktaran Yeni Şafak yazarı Cengiz Çandar’a göre, bu Amerika’da da tartışılıyorymuş!

Konjonktürel olarak Anti-Amerikancı bir duruş sergileyen radikal islamcılar bertaraf etmeye, Amerikancı iktidarlara çıkarlarını koruma dayanan bu proje ne yeni, ne de AKP’nin islamcılığı ile “yenileşmiş” sayılır.

“Model”in bu destekte ne kadar belirleyici olduğu bir yana, emperyalistler için **aslolan çıkarlarının devamıdır**. ABD’nin hem “ılımlı islam” projesinin sahibi olması, hem cuntacıları desteklemesi, yüzyıllık sömürgeci Avrupa’nın “barış, diyalog” manevralarının mimarı olması hep aynı nedenledir. Eğer çıkarları sürecekse, şeriatçıyı da, Evrenleri de, “ilerici”leri de desteklerler.

“Model” tartışmalarına buradan bakıldığında ancak bir anlamı olabilir. Yarın ılımlı islam değil de başka bir model işine yarayacaktır, örneğin krallık yarayacaktır, yeni “model” bu olur.

Bu noktada niteliği ne olursa olsun, sömürge ülke iktidarına düşen görev de emperyalistin çıkarlarını korumak, AKP gibi oy aldığı tabana vereceği mesajla arada bir denge bulmaktır. Yani, özünde “model” olanın model olduğundan değil, sömürge-sinde **çkarını korumaya söz verdiği, bu yönlü bir programa sahip olduğu içindir** desteğin anlamı.

demokrasıcılık
oyununda

SEÇİM 2002

Solda Seçim Değerlendirmeleri

Muhasebe zorunlu, özeleştirici kaçınılmaz!

“Başarısızlığın”, sorunların etrafından dolaşarak yapılacak muhasebe ve özeleştirimler, parlamenter hayalleri büyütmekten, onlar da yeni hayal kırıklıklarını davet etmekten başka bir sonuç vermezler!

“Başarısızlık”, teknik değildir, “yönetimsel” değildir; tercihlere ve politikalara dairdir. Seçim başarısızlığının da, halkın muhalefedinin cılızlığının, solun birliğinin sağlanamayışının kaynağı da aynıdır!

Başta “blok” üyeleri olmak üzere, tüm siyasi gruplar, seçim sonuçlarını değişik açılardan değerlendirmektedirler. Fakat görüldüğü kadarıyla, bu değerlendirmelerde, ya tali noktalar üzerinde durulmakta, ya da yüzeysel bir yaklaşım içinde zorlama “başarı”lar üzerinden sürdürülen bir ajitasyona hapsolunmaktadır.

Ancak, bunlardan daha vahim olanı, tüm değerlendirme, tartışma ve önerilerin “gelecek seçimlerle” yönelik olmasıdır.

Meseleye sadece yine seçimi temel alarak bakanlar, başarı ve başarısızlığı oyla ölçenler, hiç bir gerçek sonuç çıkaramazlar.

Legal partililiğin, yaklaşık on yıldır parlamentoluk üzerine oluşturduğu bütün politikalar, bütün beklenti ve hayaller, 3 Kasım’da yerini açık bir başarısızlığa bırakmıştır. Daha 1987’nin sonlarından itibaren “solun tek gelişme şansı açık devrimci bir partidir” diyenlerin “demokratikleşme” öngörüsüyle geliştirdiği tüm politika ve örgüt biçimleri, Kürt milliyetçiliğinin “barış, demokratik cumhuriyet” üzerine kurguladığı parlamenter hayaller, iflas etmiştir.

Yani “seçim başarısızlığı”, özünde bir seçim başarısızlığı değil, politika başarısızlığıdır.

Legal parti çevreleri, bu başarısızlığı “teknik” bir tartışmayla geçiştiremezler; keza bu başarısızlık, sadece “gelecek seçime yönelik” değerlendirme ve önlemlerle de ortadan kaldırılamaz.

Değerlendirmeler, tartışmalar ve bundan sonra yapılması gerekenler, sadece seçim hesabıyla ele

alınırsa, kaynağına inmek yerine, burjuva partiler gibi “yönetim değişiklikleriyle” sorun halloldu sanılırsa, legal parti çevrelerini bekleyen, gittikçe oligarşinin demokrasıcılık oyununun içine gömülmehtir. Oylarını biraz artırabilir veya bugünkünü de bulamayabilirler, bu pek çok etkene bağlıdır; ama netice, her halukarda onların halkın mücadelesinden kopuşu olur.

**Bloku mutlaklaştırmak, abartmak,
blok dışını yok saymak,
aldatmaya ve aldanmaya devam etmektir**

Önce, seçimin üzerinden yaklaşık iki hafta geçtikten sonra yapılan şu değerlendirmeye bir gözaltalım:

“Artık Türkiye’de herkes Blok’u dikkate alarak ve kendini bloka göre yeniden düzenleyerek politika yapabilir.”

“Artık sorun, bu muhalefetin politik perspektifinin ufak-tefek muğlaklık ve yanlışlıklardan arındırılmasında...dır”

“Bugün muhalefetin, artık parlamento dışı halk muhalefeti olarak, Emek Barış Demokrasi Bloku tarafından temsil edilmekte olduğunu kim inkar edebilir?”

“Blok, artık başkaca farklı, kendisine bağlanmayan muhalif çabaları geçersizleştirerek, olanca ağırlığıyla ülkenin ve devrim ve demokrasinin gündemine oturmıştır.” (Mustafa Yalçınar, 13 Kasım 2002, Özgür Politika)

Muhasebe derken, muhasebeden kaçışın karakteristik bir örneği: *Blokun tüm eksikliği, “ufak-tefek muğlaklık ve yanlışlıklar”dan ibaretmiş. Artık, diğer muhalif çabalar, bloka bağlanmayan muhalif çabalar geçersizleşecekmiş. Halk muhalefeti artık blok tarafından temsil edilecekmiş...* Dur bakalım; daha ne muhalefeti yaptın da “tek temsilcisi” oldun?

Bu, seçim öncesindeki abartıları bile aşan bir abartma neredeyse.

Blok, kendi dışındakileri yok sayarak, 3 Kasım’ın hayal kırıklığını yaşamıştır. 3 Kasım’dan sonra da kendi dışındakileri yok saymaya devam ederse, sonuç hiç de farklı olmayacaktır.

Şimdiden söyleyelim; böyle olduğunu görmek için yeni bir seçimin beklenmesi de gerekmeyecektir; blok, bu haliyle, mevcut politikalarını sorgulamadan, tüm solun birliğini hedeflemeden, hayatın içinde, günlük, pratik, haklar ve özgürlükler mücadelesini omuzlayamayacaktır!

Bunu bilmek için kahin olmaya gerek yok.

Eksiklik geliştirilerek de işin içinden çıkılmaz!

ÖDP yönetimi de, seçim sonuçlarına ilişkin bir ilk değerlendirme yapmak ve merkez yönetimini yenilemek amacıyla yaptığı toplantıda şu saptamalarda bulunuyor:

“Kendimizle ve toplumla köklü bir yüzleşmeye; örgütsel, politik yenilenmeye ihtiyacımız vardır.

3 Kasım seçimleri yalnız ÖDP açısından değil, genelde sol açısından da ciddi bir başarısızlığı ortaya koymuştur. Ortaya çıkan tablo “solsuz bir Türkiye” tablosudur. Bu tablo solun da kendisini ve mücadele anlayışını yeniden gözden geçirmeye ihtiyacı olduğunu gözler önüne sermiştir.”

Söylenenler “genel olarak” doğrudur. Ama bu genel doğrular içinde bile, kendi gerçeğinden kaçış, tüm çiplaklığıyla sırtırmaktadır.

DY yöntemlerini ve üslubunu iyi tanırız; bu, DY’nin özellikle 12 Eylül sonrası sıkça başvurduğu bir üsluptur. Sol içi şiddet mi, eksiklik kabul edilir, ama “tüm solun eksikliği” olarak. Birliklerden uzak durmak mı, eksiklik kabul edilir, ama aynı şekilde.

ÖDP’de de görünen ilk eğilim budur; “tüm sol” değil, ÖDP gözden geçirmeli kendini. Özellikle ÖDP! Çünkü, tüm legal partileri sarıp sarmalayan, oportünizmi bile yer yer etkisi altına alan bir çok anlayışın kompedanı kendileridir. Soldaki çürümenin kaynaklarından biri olmuştur kendisi bu süreç boyunca.

ÖDP önce ve en başta kendi gerçeğiyle yüzleşmek zorundadır. Sonra sıra “tüm sola” gelebilir!

Muhasebeye dair son bir not:

Muhasebe yapma ihtiyacı duyanlar, soruyu, mesela bir de şöyle sorsunlar: Genelkurmay şemsiyesinde siyaset yapanlar “komünist” diye, “aynı mahallede oturmuyoruz” diyenler “dayanışmacı” “Kürtlerin çıkarları”ndan başka bir politikası olmayanlar “Türkiye partisiyiz” diye seçim sahnesine çıkınca, sonuç daha farklı olabilir miydi?..

Evet, böyle bir soru bile, herkesi “başarısızlığın”, başarısızlığın nedeni olarak sayılan “örgütsüzlüğün”, “ezilenlerin sesi olamama”nın kaynağını götürebilir.

“Devam”... Ama nasıl, ne için? Gelecek seçimler için mi?

Blokun devam ettirilmesi, gerek blok üyeleri nezdinde, gerekse de çeşitli demokratik çevreler nezdinde genel kabul gören, istenen bir yaklaşım durumundadır. Ancak yine aynı çevrelerin bir çoğu **“devam”** etmesi düşüncesini 1,5 yıl sonraki yerel seçimlerle, sonraki genel seçimlerle gerekçelendirmektedir.

Bu, parlamenter hayallerin sürmesinden başka bir şey ifade etmez. Bu politikada ısrar edilirse, bu güçler, açık ki, tümüyle düzeniçileşecek, devrimden, devrimci politikalarından daha da uzaklaşacaklardır.

Oysa, 3 Kasım seçimleri, parlamenter hayaller içine dalanlar açısından bir uyarıcılık taşımaktadır.

Ayrım koymadan söylüyoruz; Türkiye solunun önündeki görev, **“gelecek seçimler için şimdiden çalışmak başlamak”** değildir. Türkiye solunun önündeki görev, oligarşinin **“gelecek seçimleri beklemeden”** sürdüreceği belli olan ekonomik, politik saldırıları karşısında halkın direnişini, haklar ve özgürlüklerini elde etmek için mücadelesini örgütleyecek çalışmaları hemen bugünden yapmaktır.

Parlamenter çalışmayı yürüten yine yürütsün. Legal parti dışında başka örgütlenme biçimini reddeden yine reddetsin. Ama bunun dışında, tüm solu, örgütlü halk güçlerini, aydınları bir araya getirecek bir halk cephesi, bugünün acil ihtiyacıdır.

Herşey seçime endekslediğinde, parlamenter hayaller içine girildiğinde, ortaya nasıl bir örgüt., nasıl bir mücadele ve nasıl hayal kırıklıkları çıktığını yaşıyıp görmedik mi?

Açlık hala sürüyor. Zulüm hala sürüyor. Faaliyetlerimizin merkezine, 1,5 yıl sonraki belediye seçimlerini, 4-5 yıl sonraki genel seçimleri oturtarak, bu konuda ne yapabiliriz? Bugün neyi nasıl yapacağız? Soru budur.

Cevabı da çok seçenekli değildir; ya halk cephesini örgütleyeceğiz, ya da burjuvazinin çizdiği sınırlar içinde eriyip yokolunacak. Başka deyişle, bağımsız demokratik Türkiye mücadelesini hayatın her alanında, her biçimde mi yürüteceğiz, yoksa bunu da parlamentoya mı endeksleyeceğiz?

“Örgütsüzlük”, “Ezilenlerin Sesi Olamamak”, Parlamentar Hayallerin Sonucudur

**“Başarısız” olan, sınıfsallıktan uzak,
düzenin meşruluğuna sığınmış solculuktur...
Düzenin meşruluğuna sığınmış solculuk,
halkın öfkesinin tercümanı, tepkisinin adresi olamazdı!**

Seçim, sola neyi gösterdi?

Sorunun özünden kaçmaya yönelik tüm değerlendirmelere karşın, iki olgu var ki, kimse ondan kaçamıyor, onu bir biçimiyle itiraf etmekten geri duramıyor: **“Örgütsüzdük...”** ve **“ezilenlerin, açların sesi olamadık”**... Bu iki olgu, seçim oyununa katılan tüm legal parti çevreleri açısından karakteristik bir durum çünkü.

Emek, Barış Demokrasi Bloku, seçim sürecinde kendi belirttikleri rakamlara göre, iki milyona yakın bir kitleyi meydanlara çıkardı; bu rakam, parlamentarist hayallerin üst sınıra vurmasına vesile olurken, seçim sonuçlarının alınmasıyla birlikte ayaklar yere değdi. Bu defa hemen herkes **“Örgütsüzdük”** demeye başladı. Bu kadar büyük bir kitle potansiyeline rağmen, 40 küsur ile-ilçelerine yayılmış iki ayrı partinin şubelerine rağmen, legal alandaki yıllara rağmen, seçim çalışması yürütecek bir örgütlülük bile yoktu demek, **“örgütsüz-dük”** demek, ilk bakışta büyük bir çelişki gibi görünüyor.

Aslında çelişki yok!

**Örgütsüzlüğün nedeni,
parlamentar hayallerdir**

“Örgütsüzdük” demek, aslında hiç bir şey dememektir. Bu sonuçtan ortaya çıkan bir gerçekliktir zaten. Sorun, tüm bunlara rağmen neden örgütsüz kalındığının, örgütlenmeye neyin engel olduğunun tesbit edilmesidir.

Örgütsüz, örgütlenelim demek, bu kesimin sorununu çözmecektir. Eğer bu eksikliğin kaynağı-nedeni doğru tesbit edilmezse, **“Örgütlenelim”** demek bir niyetten öteye geçemez. Ve bu niyet, gerçekleşemez.

Örgütsüzdük, o zaman örgütlenmeyi gerçekleştirmeyen parti yöneticilerini değiştirelim... türü yaklaşımlar görülüyor ortada. Boşuna. Parti yöneticilerini değiştirmekle hiç kimse bu sorunu aşı-

maz. Çünkü neden doğru tesbit edilmemiştir.

Örgütsüzlüğün kaynağı parlamentar hayallerdir. Parlamentar hayallerin büyüdüğü yerde, kalabalık, “oy sayısı” olarak görülen bir kitlesellik anlayışı öne çıkar. Dışe dış döğüşebilecek örgütlenmeler yaratmak, iğneyle kuyu kazar gibi örgütlenmek, bu hayallerin olduğu yerde artık gereksiz görülmeye başlanır.

Herşey, burjuva rejim içinde çözülebilecekse, muhalefet, parlamentodan yürütülebilecekse, ne gerek vardır gerçek anlamda örgütlenmeye?

Parlamentar hayaller değişmediği sürece, örgütsüzlüğün kaynağında bunun yattığı görülmediği sürece, **“örgütlenelim”** denildiğinde de, ortaya çıkacak en iyi sonuç, CHP gibi, AKP gibi düzen partilerinin **“örgüt”lenmelerine** benzer örgütlülükler olacaktır. Böyle bir örgütlülüğün ise, zaman zaman düzenin icazetindeki alanlarda **“başarılar”** yaratsa da, **“bağımsız, demokratik Türkiye mücadelesini** omuzlayamayacağı açıktır.

**Burjuvazinin meşruluğuna sığınanlar,
halkın öfkesinin tercümanı olamazlar!**

Legal particiliğin yıllardır izlediği pratik, onun seçim başarısızlığının bir başka temel nedeni durumundadır.

Bu pratik, oligarşinin icazetini kazanma pratiğidir. Politika bu olunca, yıllardır devrimcilberden uzak durdular. **“Direniş”ten, “çatışma”dan** uzak durdular.

“Uzak durma” neredeyse onların tarihi haline geldi. İnfazlardan, Gazi ayaklanmasından, 19 Aralık’tan, F tiplerinden uzak durdular. Oligarşi **“terörizm”** demagojisiyle saldırırken, **“her türlü şiddete”** karşıyız diyerek, kendi geçmişlerini bile inkar ve mahkum ederek, bu demagojiye uyum sağladılar. Binalarımız basılır diye, kapatılırız diye, oligarşinin **“yasak”** ilan ettiği riskli alanların, konuların uzağında durdular. Aynı icazet politikası,

onları “şeriat”(!) karşısında laiklik savunuculuğuna bile götürdü. AB ile uyum sağladılar.

Gazi’de halk ayaklandı, onlar “sağduyu” adına, kitleleri sessiz kalmaya çağırdılar. Devrimciler katledilirken, “sağduyu” adına devrimcileri kınadılar. Esnaf meydanlarda IMF’nin polisine karşı direnirken, esnafı “başbozukluk”la eleştirip direnilmeyen, çatışılmayan sağduyulu eylem çağrısı yaptılar. Saldırıları karşısında “kendi kitlelerini sakinleştirmek”le övündüler; kendi üyelerine “sokağa çıkmayın” çağrısı yaptılar.

“Devlete güven verme”yi resmi politikası olarak ifade edenler, başka türlü davranamazlardı.

“Sağduyu” adına, “sorumlu muhalefet” olma adına, halkın öfkesini dizginleyenler, aynı icazet çizgisini seçim meydanlarında da sürdürünce, “hesap soracağız” sözünü bile telaffuz etmekten geri durunca, AKP’nin, GP’nin yanında bile, “düzenle daha uyumlu” bir tablo yaratmışlardır.

Bu politikanın sahipleri, Gazi’lilerin, esnafın oylarını alamazlardı tabii. Övüp yere göğe sığdıramadıkları “emek platformu”nun da oylarını ala-

mazlardı; çünkü onların bürokratik eylem ve mücadele anlayışlarıyla bir yere varılamayacağını kendi pratikleriyle görüyorlardı.

“Bedel ödenmeyecek” bir politikanın teorisini yapanlar, kimi, ne için örgütleyeceklerdi? Bedelsiz, risksiz bir mücadeleyle “çözüm”ün sağlanabileceğini söyleyen onlar değil miydi, o zaman ne gerek vardı örgütlenmeye, ne gerek vardı skintılara, zorluklara, risklere? Günün gelince sandığa gidilir, “parti”li olmanın gereği yerine getirilirdi.

Sonuçta tabii ciddi bir örgütlülük kalmadı. Kimi yeni örgütlülükler oluşturmadığı gibi, varolan kitlelerini kaybetti, kimi, kitlesi olan, o kitleyi bir “meydan kalabalığına” dönüştürdü.

Sınıfsallıktan kaçış, halktan kaçıştır; Sınıfsallıktan kaçanlar, ezilenlerin sesi olamazlar!

Legal sol partiler açısından seçim sonuçları, kendi beklentileri itibarıyla da, genel koşullar itibarıyla da açık ki, bir başarısızlıktır. Başarısızlığın en somut görüldüğü nokta, tüm bu kampanyaları boyunca, yoksul, aç, sefalet içindeki ezilenlerin bırakın “çekim merkezi” olmayı, doğru dürüst dikkatini bile çekememişlerdir.

Medya sansürü gibi çeşitli etkenlerden söz edilebilir, ama bunlar, talidir. Mesele şudur; öncesinde onların dikkatini çekecek bir pratikleri, seçim süreci boyunca da onların dikkatini çekecek bir söylemleri yoktur.

Dört legal parti çevresini ele aldığımızda, bunu somut olarak görürüz. **HADEP**’in, “barış, Kürt sorununun çözümü” söylemini aşamayan Kürt milliyetçiliğiyle, organik olarak ulaştıkları kitlenin dışında, ne Türk ne de Kürt yoksullarına söyleyeceği bir şey yoktu. Bırakın Türkiye genelini, Doğu’da bile, Kürt halkının açlık, yoksulluk temelindeki tepkileri, DEHAP’a değil, başka partilere kanallanmış veya sandığa hiç yansımamıştır. ÖDP, kamuoyundaki imajıyla “**Beyoğlu partisi**”dir. İstanbul Boğazının güvenliği için, çevre için, baz istasyonları için, çok(!) eylem yapmıştır, eylemlerinin biçimi zırtlı, süpürgeli küçük-burjuva ruh halini yansıtır; açlığın içindeki insan, onda kendine yakın ne bulabilirdi ki bu durumda? **TKP**’nin ise, genel olarak halkın gündemiyle bir ilgisi olmamıştır. Akılda kalan iki “kampanyası” vardır; biri 28 Şubat paralelindeki “türban neyi örtüyor?” eylemleri, diğeri ülke kan gölüne dönmüşken, açlık, IMF ortalığı kasıp kavururken yürüttüğü Nazım kam-

SOL’u Burjuvazinin Yasalarına Göre Tanımlayanlar, Bunda Hala Israr Edecekler Mi?

Şimdi sorulması gereken başka sorular da var:

Yıllardır sol diye, sadece legal partileri gösteren anlayış, neden bu hale geldi? Hangi konu gündeme gelirse gelsin “HADEP, EMEP, ÖDP, SIP...” sayıp, bunların dışındakileri yok sayan, yok saymadığında bile “dergi çevreleri” diye küçümseyen kafa yapısı, bu sol tanımını gözden geçirecek mi?

Herkesi “marjinal” diye küçümseyenler, gerçek marjinalliğin bataklığına nasıl düştüler? Bunu sorgulayacak mı?

Bu kafa yapısıyla, mücadele birliklerinden uzak durdunuz. Tek birlik pratiğiniz beş legal parti, artı üç-beş DKÖ ile ortak açıklamalar yapmaktan ibaret kaldı.

Burjuvazinin tanımladığı, burjuva meşruluğunun sınırları içindeki bir sol tanımını nasıl, hangi hakla yaptınız?

Bunu sorgulayacak mısınız?

panyası... Böyle pratiği olan bir partinin kalkıp “Paranın saltanatı varsa, halkın TKP’si var” demesi, tabii sadece dudaklarda hafif bir gülümsemeden başka nasıl bir etki yaratabilirdi ki? **EMEP**’in ise, kendi kimliğiyle seçim sürecinde özel bir yeri olmamıştır. Ama “blok” a yaptığı katkıdan(!) onun da kitleler içinde ne kadar bir etkiye sahip olduğunu çıkarmak mümkündür; sendika bürokratlarının peşine takılmış, direnene, çatışana “işçi sınıfının öncülüğündeki demokrasi mücadelesinin yükselmesini bekleyin” diyen bir parti, ne gecekondulardaki açlar için, ne de fabrikalardaki işçiler için bir çözüm sunmuş olabilir miydi?

Kısacası şudur; bütün bu legal sol partiler, yıllarca halk kitlelerinin sorunlarını kendi sorunları saymamış, halkın açlığı, sefaleti karşısında hiç bir ciddi pratik ortaya koymamışlardır.

Son somut örneği, geçen yıl yaşanan Şubat krizidir. Göstermelik biriki miting, ve Emek Platformu peşine takılmak dışında ne yaptı bu sol? Devrimciler üzerinde büyük bir terörün estirildiği, dolayısıyla devrimcilerin müdahalesinin zaten alt sınıra indirildiği o koşullarda, sahip oldukları imkan ve örgütlülükleri harekete geçirdiler mi? Hayır. HADEP, EMEP emek platformunun bir kaç mitingine, o da sınırlı destek vermenin ötesine geçmedi. ÖDP bir iki miting yapmayı denedi, beklediğini bulamayınca geri çekildi. Kendi çizgileri, mücadele anlayışları doğrultusunda bile, krizden yararlanamadılar.

Niye? Çünkü, esas olan, halkın çıkarlarını savunmak, mücadeleyi, örgütlenmeyi geliştirmek değil, oligarşinin güvenliğini kazanmaktır. Bakın, ne kadar sorumlu partilerdi bunlar, kriz varken, bunu bile “fırsat” saymıyor, krizi derinleştirecek hareket ve eylemlerden özenle kaçınıyorlardı.

Belki oligarşiye bunu dedirttiler, o günkü karşılığı oligarşinin azerinidir, diğer karşılığı ise, 3 Kasım’da seçim sandıklarından aldılar.

Seçim başarısızlığı işte bu pratikle hazırlanmıştır. Türkiye’de solun potansiyeli, DEHAP+ÖDP+TKP’nin aldığı oy kadar değildir elbette. Ama bu partiler, bırakın örgütsüz, apolitik kitleleri, bu potansiyel için bile bir çekim merkezi olamadılar. Gerçek budur. Olamazlardı da. Çünkü parlamenter hayaller kurmuşlar, herşeyi seçime endekslemişler, ve bu hayaller içinde halktan çok düzenin onay ve icazetini almayı önemsemişlerdi.

Cephe’nin açıklamasında söylendiği gibi “**Düzenle çatışmaktan kaçan bu anlayış, düzene tepkinin yöneleceği adres olabilir miydi?**”

Blok Neden “Geç” Oluşturdu?

Hemen tüm değerlendirmelerde görülen bir tesbit de “*blokun geç oluşturulduğu, eğer erken oluşturulsaydı, çok daha başarılı olacağı, hatta barajı aşabileceği*” tesbitidir.

Tesbitin kendileri açısından doğruluğu, yanlışlığı tartışılabilir.

Ama burada daha ilginç ve önemli olan, bu tesbiti yapanların hemen hiçbirinin “blokun neden geç oluştuğu” sorusunu irdelemeye girişmemesidir.

“*Blokun oluşturulması, oldukça geç kalmış, deyim yerindeyse, onikiye beş kala gerçekleştirilmiştir. Bu da dar ve dogmatik yaklaşımlardan kaynaklanmıştır.*” (Selahattin Erdem, 11 Kasım 2002, Özgür Politika)

Bu, ancak “gecikme”nin bir kısmını ifade eder belki. Ama tümünü eder mi?

Mesele, sadece oligarşi seçim dedikten sonrasına mı dairdir?

Blok geç kaldı diyenler, HADEP’in “solla blok” oluşturmada önceki asıl tercihinin burjuvazinin çeşitli kesimleriyle ittifak olduğunu hatırlamak istemiyorlar. HADEP, uzun süre ANAP’tan SP’ye, CHP’den SHP’ye kadar burjuva partilerle ittifak aramış, bütün bunların olmayacağı KESİNLEŞİNCE sola yönelmiştir. Bu zaten başlı başına sorgulanması gereken bir durumdur.

Dahası, “solun birliği” seçikle hatırlanacak bir olgu değildir.

Bu ihtiyaç ortadayken, kendilerinin diğer solla farkını koymayı esas alan bir siyaset izleyenlerin, seçim kapıya gelince solla ittifak aramaları da, esas olarak baraj kaygısıyla olmuştur. Barajı tek başlarına aşma ihtimali görselerdi, böyle bir ittifaka girilip girililmeyeceği de belirsizdir.

Dolayısıyla, blokun geç kalmasından çok, neden geç kaldığı önemlidir. Ve bunda da karşımıza, parlamentoya girmeyi “herşey” sayan, düzen içi bir politika çıkar.

Bunun muhasebesini yapmayan, hiç bir şeyin muhasebesini yapmıyor demektir.

demokrasıcılık
oyununda

SEÇİM 2002

Lokalize Olmuş Kürt Milliyetçiliği ve Anti-emperyalizmsiz Blok

Emek Barış Demokrasi Blokunun hiç kuşku yok ki, en büyük handikaplarından biri, çeşitli değerlendirmelerde de dile getirildiği gibi, “*çatı partisi olarak düşünülen DEHAP’ın da “Kürt partisi” imajını yıkamamasıdır.*”

Peki bu sadece bir “imaj”dan mı ibarettir; yani aslında öyle değil de öyle mi görünmüştür?

Bunun tek nedeni, burjuva medya mıdır?

Eğer mesele bundan ibaret görülürse, ortada gerçek anlamda hiç bir değerlendirme yok demektir.

**Blok, halkın anti-emperyalist
duygularına seslenememiş,
anti-emperyalist taleplerinin
temsilcisi olmamıştır**

Burjuva meşruluğuna sığınma, sınıfsallıktan kaçış, kaçınılmaz olarak anti-emperyalist politika ve tavırları da törpülemiş ve zaman içinde yok denecek noktaya getirmiştir.

Seçim meydanlarında anti-emperyalizm bayrağını blok (veya öteki legal sol partiler) dalgalandırdı diye **söyleyebilir mi kimse?** IMF’ye mi meydan okudular, Amerika’ya mı?

Evet, Blok’un seçim bildirgesinde IMF ile ilgili bir kaç talebe yer verilmiştir; ama onda bile, “borçların ertelenmesi” denilerek, emperyalist bir kuruma karşı devrimci bir tavır değil, burjuva bir ara çözüm ifade edilmiştir. Üstelik, bu maddelerin de blokun seçim çalışmasında bir hükmü olmamış, maddeler kağıt üzerindeki uzlaşmanın araçları olarak kağıt üzerinde kalmıştır.

Blokun seçim dönemi boyunca yürüttüğü propagandada ön plana çıkan, “barış, Kürt sorunu çözülmezse hiç bir şey çözülmez” etrafında dönmüştür. Gerisi araya sıkıştırılmış sözlerden ibaret kalmıştır.

Neden böyle olduğuna gelince; sorunun kökü derindedir. Kürt milliyetçiliği, IMF’ye karşı da, AB ve ABD emperyalizmine karşı da net değildir. Daha doğrusu, bugünkü netliği, bunlara karşı devrimci bir tavır alışı terketmiş olmasındadır.

Emperyalizm değışti, Avrupa, ABD çözecek te-

orileri bugünkü politikalara da yön vermeye devam etmektedir. Bu doğrultuda, AB ve ABD’nin savundukları tekrarlanıyor. Demokratik Cumhuriyet’in içi, pratikte “Kopenhag kriterleri”yle dolduruluyor. Türkiye’de demokratik devrim, AB’den bekleniyor. Veya başka deyişle, demokratik devrim, Kopenhag kriterlerine uyulmasıyla özdeşleştiriliyor. Bu çizgi savunulduğu sürece, kazara parlamentoya girilse ne olacak?

Bu çizgiden çıkılmazsa, bağımsız, demokratik Türkiye değil, AB’ye, ABD’ye bağımlılığı süren bir Türkiye’den başka bir şey savunulmamış olunur.

Böyle olduğu için de, “**AB’yi en iyi biz savunuruz**” propagandası yapılmış, Amerikan’ın Irak’a saldırısı karşısında net bir tutum takınılamamıştır. Sadece blokun diğer üyelerinin düşüncelerini nötralizetmek için bunları kabul etmiş görünmüş, ama hayatın içinde bunun bir yansıması olmamıştır.

Blok’un “Kürt-Türk halkının birliği” propagandası

Blok’un “Kürt ve Türk halkının birliği”ni temsil ettiği iddiası, mecazi anlamda tam bir “propaganda”dır. Çünkü gerçeği ne siyasi anlamda, ne de fiilen yansıtmamaktadır.

Burada, abartı da var, çarpıtma da.

Blok’un “Kürt ve Türk halkının birliği” olduğu iddiasıyla, HADEP’in “Türkiye partisi” iddiası, zaten birbirleriyle çelişen iddialar değil midir?

“İlk defa Kürt ve Türk halkının birlikteliği yaratıldı” gibi iddialar ise, kelimenin gerçek anlamıyla mesnetsizdir. En başta Kürt milliyetçiliğinin geçmişte yaptığı tüm ittifakları yadsıyan bir iddiadır. Milliyetçi bakış açısının bu tür tutarsızlıklar üretmesi kaçınılmazdır.

Kim ne derse desin, hangi iddiada bulunursa bulunsun, herkesin gördüğü, ülkemizdeki bütün ezilen kesimlerin taleplerini yansıtan, emperyalizme karşı bağımsızlığı savunan bir “blok” değil, Kürt milliyetçilerinin damgasını taşıyan bir bloktu. Blokun diğer üyeleri de faydacılıkları nedeniyle bu durumu kabullenmişlerdir.

Böyle olduğu için de, oligarşinin bu noktadaki demagoji ve manevraları da etkili olabilmiştir.

"Türkiyelileşme" Kürt milliyetçiliğinin yıllardır sözünü ettiği bir şeydir. Ama bir türlü gerçekleşmemiştir. Gerçekleşmesi de bu bakış açısıyla mümkün değildir. Bırakın "Türkiyelileşmeyi", sağlıklı ittifaklar yapması bile mümkün değildir. 3 Kasım için oluşturulan Blok da bunu göstermiştir. Temeldeki milliyetçilik sorgulanacağına, nedenler, başka yerde aranmaktadır. İşte bunlardan son bir örnek: "HADEP, Türkiye partisi olamaz. Olmak için samimiydi de, ama medya gibi ve Genelkurmay gibi güçlü barajları atlayamadı." (Evrin Alataş, 12 Kasım Özgür Politika)

Bu değerlendirme, bu konuda Kürt milliyetçiliği saflarında ciddi bir tartışmanın bile olmadığını gösteren bir yüzeyselliktedir,

Sırf "Kürtlerin yararına olacak" diye ABD'nin Irak'a saldırısı, Ortadoğu'ya askeri müdahalesi desteklenirken, bunu ciddi bir tartışmanın konusu yapmayanlar, ne Kürt milliyetçi bakış açısından, ne emperyalizmin icazetindeki politikalarla tutulamazlar. Böyle bir bakış açısının "Türkiyelileşme"nin uzağından bile geçmesi mümkün değildir. Çünkü bu bakış açısında son derece açıktır ki, Türkiye halklarının çıkarları savunulmamaktadır.

Kürt milliyetçiliği, "barış" politikalarının açmazıyla karşı karşıyadır

Kürt milliyetçiliği saflarında da hangi politikaları izledik, hangi sonuçları aldık tarzında bir muhasebeye yöneliş görülüyor. "Kitlelerin" başarısız, icazetçi politikaları örtmeyeceğini söyledik geçmişte. Bugün bu, kendilerinin de görebileceği bir biçimde ortaya çıktı.

Yapılan değerlendirmelerde sorun politikada değil de, sadece o politikanın uygulanışında gibi görülmeye-gösterilmeye çalışılıyor:

"Eksiklik kitlelerde değil, seçim sürecini yürüten yönetim ve anlayışındadır.

... Barajın aşılmasının birçok nedeni var. Bunların birincisi; Kürt demokratik hareketin yeni stratejik çizgisini pratikleştirmede yaşanan yetersizliktir." (Mustafa Karasu)

Sorun politikada değil, o politikanın pratikleştirilememesinde! Bunun söylendiği noktada, düzen içi tercih, devlete güven verme politikası, emperyalizmden çözüm bekleme politikaları, AB'cilik sürüp gidecektir.

Karasu, bu sözlerin devamında şunu da söylüyor: "Demokratik özgür birlik çizgisinin gerekleri yerine getirilmedi. Kürtler dışındaki emekçi kitle-

lere, rejimden rahatsız olan çevrelere açılım yapılmadı."

Ama "neden?" diye sormuyor, neden Kürtler dışındaki çevrelere açılım yapılmadı?

Yapılamazdı, çünkü Kürt milliyetçiliğinin onlara söyleyecek bir şeyi yok. Barış, demokratikleşme... söylenecekler bitiyor.

Ve artık görülmelidir ki, Seçim dönemi boyunca en fazla telaffuz edilen "Barış" söylemi de bugün ne Kürt halkına, ne Türk halkına çok şey ifade etmeyen bir slogan olmuştur.

Savaş var da, barış mı isteniyor? Kürt milliyetçi hareketi, savaşı bitirmiş; oligarşi de bunu zımnen kabul etmiş.

O halde talep edilen nedir?

Gerçekte artık bunu kendileri de formüle etmekte zorlanmaktadır. Kürt sorununun çözümü dedikten sonra "AB'ye uyum yasalarının pratikleştirilmesi"nden başka bir şey formüle edemez durumdadırlar. Çünkü, İmralı politikalarıyla birlikte "Kürt sorunu dil sorununa indirgenmiştir". Kürt milliyetçiliği bugün bu noktada tam bir politikasızlığı yaşamaktadır. Başka çevrelere açılmasının nedeni de budur.

Beyin "Kürt sorununda" kilitlenmiştir. Özgür Politikanın 11 Kasım tarihli başyazısında, Ecevit hükümetinin "Kürt sorununu çözmediği ve demokratikleşme adımlarını atmadığı için çöktüğü" yazıyor. Burada, böyle bir seçim başarısızlığından sonra bile hala, halkın açlığından bihaber görünüyorlar, hani onu önemli bir sorun olarak görmüyorlar.

Bu bakış açısı değişmediği sürece, bir açılım yapabilmeleri de mümkün değildir.

Cephe'den

Tüm Sola, Demokratik Güçlere, Anti-emperyalistlere, Anti-faşistlere ÇAĞRI

Cephe tarafından yayınlanan 12 Kasım 2002 tarihli 282 No'lu açıklamada, "3 Kasım Seçim Sonuçları" değerlendirilerek, "halkın cephesini" oluşturma çağrısında bulunuldu.

"Parlamenter hayallerin iflasının nedenleri"ni çeşitli başlıklar halinde ele alan Cephe, seçim sonuçları tartışmasının "gelecek seçimler" hesabıyla değil, hayatın her alanında halkın mücadelesinin ve örgütlenmesinin geliştirilmesi bakış açısıyla yapılması gerektiğini belirtirken, "seçim değerlendirmesi"nin legal sol çevreler açısından burjuva meşruyetinin sınırları içinde kalıp kalınmayacağı tartışması olduğunu, seçim birlikleriyle, halkın cephesini oluşturma arasında bir tercih yapılması gerektiğini vurgulamaktadır:

"PARLAMENTER HAYALLERİ DEĞİL, BAĞIMSIZ, DEMOKRATİK TÜRKİYE MÜCADELESİNİ BÜYÜTELİMİ

Sol, bu seçimlerden ders çıkarmalıdır. "Biz neyi amaçladık, ne yaptık, nasıl yaptık?" sorularını tartışmak kaçınılmazdır. Gerçeğe dönelim.

Mücadelenin olmadığı yerde birlik olmaz. Mücadelenin olmadığı yerde örgütlenme olmaz.

Halkın cephesini oluşturmaliyiz.

"Bağımsız, Demokratik Türkiye" hedefinde samimi ve kararlı olanlar, bilmek ve görmek durumundadır ki, Bağımsız Demokratik Türkiye'nin yolu böyle açılır. Ezilenlerin sesi böyle olunur. Örgütsüzlük böyle açılır.

Evet örgütlenmeliyiz.

Ülke sathında, mücadelenin içinde, solun, örgütlü halk güçlerinin, örgüt-

süz kesimlerin, tek tek kişilerin birliğini inşa etmeliyiz.

Tüm sol, ilerici, yurtsever güçler, ülke genelinde binlerce insanın, yüzlerce devrimci, demokratik kuruluşun katılımıyla yasal bir örgütlenme çatısı altında toparlanabilir. Böyle bir örgütlenme bütün bölgelere yayılabilir. Bu örgütlenmenin alt organları olarak bütün bölgelerde iller, ilçeler, köylerde

Halk Meclisleri oluşturulabilir.

Bunun önünde fazla bir engel yoktur. Birinci engel, burjuvazinin icazetini ve rejimini esas almak, ikinci engel subjektivizmdir.”

Açıklamada Halkın Cephesi çağrısı somut bir öneriye dönüştürülerek, böyle bir birlikteliğin asgari çerçevesi çizilmektedir:

“HALKIN CEPHESİNİ ÖRGÜTLEMekten KAÇIŞ, MÜCADELEDEN, BİRLİKten, DEVRİMDEN KAÇIŞTIR

“Bir dahaki seçime yönelik yapılacak hesaplar, benzer “başarısız”lıkları ve hayal kırıklıklarını önlemeyecektir.

Ordu ile islamcılar arasındaki çelişkiye bel bağlayanlar, krizin kendilerini iktidar yapacağını sananlar, büyük bir gaflet içindedirler. Ne krizler, çelişkiler yaşandı bu ülkede.

Eğer örgütlü değilseniz, eğer hayatın tüm alanlarını kucaklayacak asgari bir birleşik güç değilseniz, hiç bir kriz, devrimci mücadelenin önünü kendiliğinden açmaz.

Abartma, yanıltma, halkı aldatma üzerine sürdürülen politika ve yöntemlere son verilmelidir. Hiç kimse kendini cılalayıp ortaya sürmesin. Herkesin durumu ortadadır. Herkesin artıları, eksileri vardır.

Kendini sol görüp başkalarını görmeyenler; en azından şimdi görmek zorundasınız; Sol sadece siz değilsiniz! Burjuvazinin meşruiyet ve icazet sınırları içine kurduğunuz gettolarınızdan çıkın. Parlamento hayallerinizden sıyrılıp, ülke gerçeğine dönün.

Ülkemiz, en basit demokratik mücadelenin dahi ancak örgütlenerek, mücadele ederek, dışı dışı direnerek, risk alınarak sürdürüldüğü bir ülkedir. Bunlardan uzak durarak bir yere varılamaz.

Bütün demokratik güçleri, bütün anti-emperyalist, anti-faşist güçleri nasıl birleştireceğiz, ezilen tüm kesimler için nasıl bir alternatif, nasıl bir çekim merkezi yaratacağız?

Sorun budur. Bu konuda bir düşünceniz, programınız var mı? Bizim var.

Eğer burjuva meşruiyetine sığınılmıyorsa, eğer bağımsız demokratik bir ülke hedefleniyorsa, **HALK CEPHESİ** ile mücadele etmekten başka bir yol yoktur. Bağımsız demokratik bir Türkiye savunuluyorsa bütün Türkiye halkının asgari temel sorunlarını esas alacak bir program esas alınmalıdır.

Bu, emperyalizme, oligarşiye karşı bir çizgiyi gerektirir. Bunun dışındaki her çizgi emperyalizmin ve oligarşinin dümen suyuna girmeye mahkumdur.

Halk Cephesi çağrımız ve önerimizde, emperyalizmle ve oligarşiyle çelişkisi olan, mücadele etmek isteyen şu veya bu kesimi dışta bırakacak hiç bir hazır kalıp dayatmıyoruz. Bu cephe, Türkiye solutionun bugünkü gerçekleri, mücadelenin bugünkü ihtiyaçları içinde şekillenecek bir cephe. Bu çerçevede;

❖ Bu ülkede ne kadar sol, devrimci, ilerici, sosyalist, demokrat güç varsa, tüm gruplar ve kişilere, partiler, DKÖ’ler, ilk adım olarak toplanarak, solun ve halkın birliğinin bugünkü koşullar içinde nasıl sağlanacağını tartışmalı ve sonuçlandırmalıdır.

❖ Bu oluşum, cephe, meclis gibi herhangi bir ad altında örgütlenip, kendi meşru-yasal kurumlaşmasını da oluşturur.

❖ En asgari talep ve sorunları içeren bir demokratik mücadele programı çıkartılmalıdır.

❖ Cephenin ülke genelinde bölgeler, iller, ilçeler, köyler bazında alt organları olarak halk meclisleri oluşturulur.

❖ Ülke çapındaki ve bölgelerdeki bu meclisler, parlamenter mücadeleyi esas almaz. Halkın haklar ve özgürlükler mücadelesini, ekonomik, siyasi saldırılar karşısındaki direnişini örgütlemeyi ve halk kitlelerini çeşitli siyasi, sosyal, kültürel, demokratik örgütlülükler içine çekmeyi esas alır. Parlamento mücadele bunun içinde bir olgu olarak yer alır. Ama asla birliğin temel nedeni ve hedefi olamaz.

❖ Cephe ülkedeki bütün ezilenlerin sorunlarına sahip çıkar. Sistemle karşı mücadele eden herkesin içinde yer alabileceği bir genişlikte olmalıdır.

Böyle bir oluşumun kendisi, daha oluşturulduğu anda tüm sol güçler için, ezilen kesimler için büyük bir güç ve moral sağlayacaktır.

“Blok genişleyerek sürmeli” diyenler başta olmak üzere, tüm sol, demokratik güçler, seçim değerlendirmelerini ve “önümüzdeki sürece dair” öngörülerini bu acil ihtiyaçla birlikte ele almalıdır. Kimse kimseyi kandırmasın; Halkın cephesini örgütleme sorumluluğu ve görevini omuzlamayıp, parlamenter hayalleri ve burjuvazinin meşruiyeti içinde kalmayı sürdürenler, bağımsız demokratik Türkiye mücadelesinde yoklar demektir.”

Yüzbinlerin Floransa'dan yükselen sesi **Emperyalizm halkları yenemez!**

Avrupa Sosyal Forumu toplantılarında 1 milyona yakın insan "emperyalist savaş hayır" sloganlarıyla yürüdü. Düzenlenen etkinliklerde emperyalizme karşı halkların mücadelesi tartışıldı.

Brezilya-Porto Alegre'de düzenlenen "Dünya Sosyal Forumu"nun aldığı kararla kıtalara ayrılan sosyal forumların Avrupa toplantısı, 6-10 Kasım tarihleri arasında İtalya'nın Floransa kentinde düzenlendi. Onlarca etkinliğin yanı sıra, 9 Kasım'da düzenlenen ve bir milyon anti emperyalistin, ilerinin bir sel gibi aktığı yürüyüş, emperyalistlerin karşısında halkların gücünü tartışmasız olarak ortaya koydu.

Avrupa Sosyal Forumu'na (AFS), yüzlerce devrimci, ilerici, komünist parti, örgüt, kurum, kuruluş ve kişi katıldı. Türkiye'den, içinde TAYAD'ın da olduğu İstanbul Sosyal Forum Girişimi katılırken, aynı zaman da

DHKC ve KADEK de foruma katılan örgütlerdendi.

ABD'ye Büyük Öfke

AFS'de düzenlenen etkinliklerin ağırlığını Amerikan saldırganlığı ve bu saldırganlığa karşı gösterilecek tepkiler oluşturdu. İlk gösteri de, 6 Kasım'da Livorno şehrindeki Camp Darby isimli **Amerikan askerî üssü** önünde gerçekleşti. Eyleme on bin kişi katıldı.

7-8 Kasım'da Firenze merkezinde bulunan Ortaçağ'dan kalma "Fortessa da Basso" kalesi yüzlerce konferans, panel ve foruma sahne oldu.

"AB'nin kara listesi" konulu foruma, Türkiye'den DHKC ve KADEK, İtalya'dan Anti-Emperyalist kamp ve Yeni Kolombiya

Derneği'nden birer temsilci katıldı. Tüm konuşmacılar, Türkiye, Kolombiya ve ABD'nin terörünü anlatırken, KADEK temsilcisi ise, Türkiye'deki seçimlerin değerlendirilmesine ağırlık verdi.

Tecrit Tartışıldı

7 Kasım akşamı, Arap Filistin Demokratik Birliği ve Ulusal Anti-kapitalist Meclisi (ANA) tarafından düzenlenen **"Lübnan Filistin akşamı"**nda, Güney Lübnan'da, 15 yıl boyunca İsrail ordusunun işgal altında kalan El Hiyam kampında tecritte tutulan Süleyman Ramadan adlı devrimci tutsak ve Şam'ın Melkit Patriği, Abuna Giulio konuştu. Daha sonra Türkiye'deki direnişi ve tecriti anlatmak üzere TAYAD temsilcisi davet edildi.

TAYAD temsilcisi, Filistin'de, Lübnan'da ve Türkiye'de, özgürlük savaşçılarının, ortak bir direniş geleneği ve feda ruhuyla savaştıklarını vurguladı ve iki yıldır süren tecrit işkencesine karşı direnişi anlattı. TAYAD temsilcisi konuşmasını "son sözü, direnenler söyleyecek" diye bitirdi.

8 Kasım günü, Fortezza da Basso kalesinde, TAYAD temsilcisi, **"Savaş ve barış"** ve **"21. yüzyılda hapishaneler"** konulu konferanslara katıldı.

Aynı anda, 6 dile çevrilen konuşmasında tecrit politikalarının yaşamın her alanında egemen sınıflar tarafından yaşama geçirildiğini ifade eden TAYAD temsilcisi, devrimci tutsakların direnme savaşlarına değinerek, bu savaşın emperyalistlere karşı süren bir savaş olduğunu anlattı.

Türkiye halkının Irak'a saldırıya karşı olduğunu söyleyen TAYAD temsilcisi, *"Amerikan saldırganlığına karşı sessiz kalınmayacağına"* altını çizdi.

Türkiye'nin bağımsız ve demokratik bir ülke olması için ilerici halk güçlerinin çok ağır bedeller ödemeleri gerektiğini belirten TAYAD temsilcisi, devrimci tutsaklar ve tutsak aileleri adına salondaki ikibin kişiyi emperyalizme karşı halkların direnişinin coşkusuyla selamladı. Konferansı yöneten Yunan temsilci de, *"Türkiye'nin yığıt siyasi tutsakları ve TAYAD'lılar tüm ilgi ve saygımıza layıktırlar"* diyerek TAYAD temsilcisini ayakta alkışlayarak destekledi.

"Antigone" adlı bir hukuk kurumunun düzenlediği **"21. yüzyılda hapishaneler"** konulu panelde, İtalyan bir hapishane uzmanı, Basklı bir avukat ve TAYAD temsilcisi konuştu. İlk konuşmacı, detaylı olarak hapishanenin sosyo-ekonomik düzenin aynası olduğunu örneklerle anlattı. Basklı avukat, Batasuna'ya getirilen ya-

saklamayı ve İspanya'da varolan anti-demokratik yasaları dile getirirken, TAYAD temsilcisi tutsakların 22 yıllık uzun soluklu direnişinin F tipleriyle doruk noktasında olduğunu belirtti.

Hapishaneler konulu sempozyumun ardından **"Seçimler sonrası Türkiye'nin geleceği"** konulu bir basın toplantısı düzenlenirken, kurulacak hükümetin ABD, IMF ve MGK'nın çıkarları doğrultusunda olduğu belirtildi ve başına Ölüm Oruçlarıyla ilgili bilgiler sunuldu.

AFS çerçevesinde yapılan forumlara onbinlerce insan katılırken, özellikle İtalyan gençliği forumlara büyük ilgi gösterdi. İtalyan basınının verdiği bilgiye göre, bu forumlar süresince lise ve yüksek okul öğrencilerinin yüzde altmış okullara gitmedi.

İnsan Seli Haykırıyor Irak'a Saldırıya Hayır

9 Kasım günü, CGIL adlı sendikanın 120.000 üyesi başta olmak üzere, yüzbinlerce komünist, demokrat, Troçkist, anarşist, çevreci ve savaş karşıtlarından oluşan 1 milyona yakın kitle, Irak'a saldırıya karşı kelimenin tam anlamıyla bir insan seli gibi aktı Floransa sokaklarında.

Erken saatlerde kitlenin kalabalık olması nedeniyle Fortessa da Basso'da başlayan yürüyüş, iki saat önceden başlamak zorunda kaldı. Altı saat süren yürüyüşte Cephe Güçlerinin korteji Anti-Emperyalist Blok içinde yer aldı. Anti-Emperyalist Blok kortejinin başında, marşlar çalan ses düzeyini taşıyan bir kamyonu DHKC imzalı, *"Kara listeye hayır"* pankartı asılırken, Irak, FHKC, DHKP ve DHKC bayrakları dalgalandırıldı. Grup Yorum'un direniş marşları dillerini anlamasalar da evrensel dille kitleyi coşturdu.

Yürüyüş boyunca, İtalyanca *"Emperyalist savaşa karşı, emperyalist sınıf savaşı"*, *"Filistin kazanacak"*, *"Türkiye'ye özgürlük"*, *"Emperyalist savaşa hayır"* sloganları atıldı. Bize ölüm yok marşı Ölüm Orucunun 98. şehidi Serdar Karabulut ve tüm şehitler için söylendi. İnsan denizinin bir ucundan diğer ucu gözükmezken, Anti-Emperyalist Blok korteji kızıl bayrakların, orak çekiçli bayrakların, Filistin ve Irak bayraklarının en yoğun bulunduğu kortej olarak sokaklardaki devrimci coşkuyu yükseltti.

Her dilden marşların söylendiği, dünyanın dört bir yanından ilerici güçlerin bayrak ve pan-

kartlarının dalgalandığı kortejlerde, çoğunluğu gençlerin oluşturduğu yüzbinler hep bir ağızdan "Çav Bella" ve "Avanti Popolo" marşlarını söyledi. Emperyalizme öfke marşlarda, sloganlarda, taşınan pankartlarda ifadesini bulurken, en çok atılan sloganlar, "ABD emperyalizmine hayır", "Irak'a saldırıya hayır", "Kapitalizme hayır" sloganları oldu.

Tüm Dillerde "ABD İmparatorluğuna Hayır"

Dünya halklarının şehidi Carlo Giuliani'nin katilleri Carabinieri denen jandarma kışlasının önünde katillere karşı öfkesini dile getiren Anti-Emperyalist Blok korteji yürüyüşün sonunda kurduğu kürsüden, ezilenlerin emperyalizme karşı öfkesini, Irak'a saldırıya karşı çıkan sesini haykırırken, organizasyon tarafından kurulan kürsüden de Amerika'ya karşı konuşmalar yapıldı.

Anti-Emperyalist Blok kürsüsünde ilk olarak konuşan Cephe temsilcisi, "Biz Türkiye'li devrim-

ciler olarak, bir insanlık ailesi oluşturan kardeş halkların yanında, hep birlikte, emperyalizme olan nefretimizi haykırmaktan mutluluk duyuyoruz." sözleriyle başladığı konuşmasını, "Arap dünyasında, Asya'da, Afrika'da, Latin Amerika'da, milyarderler insan tek ağızdan, Amerika'ya lanet okuyor. Her yerde, dünya halkları, emperyalist teröre karşı direniyor. Biz emperyalizmin "şer eksenini" olmaktan gurur duyuyoruz. Emperyalizme karşı "şer eksemimizi" hep birlikte büyütelim!" sözleriyle sürdürdü. Türkiye topraklarından emperyalizme karşı güçlü direnişlerin bıkmadan, usanmadan yaratılmaya devam edileceğini belirten Cephe temsilcisinin ardından söz alan **Sri Lanka**'lı örgüt JVP'den bir temsilci konuştu. Emperyalizmin halklara yaşattığı acılara değinen ve mücadeleye çağırısı yapan JVP'li devrimci sözlerle, Amerika'nın Kolombiya halkına, devrimcilerine karşı sürdürülen imha savaşı olan "Plan Colombia" adı altındaki sal-

dırganlığın sürdüğünü belirtti.

Kolombiyalı devrimci de diğer konuşmacılar gibi, Amerikan emperyalizminin Irak'a karşı savaş hazırlıklarını protesto ettikten sonra Yunanlı devrimci de aynı içerikli bir konuşma yaptı.

İtalyan örgütlerinden Campo Anti-Imperialista ve Assambla Nazionale Anticapitalista'dan temsilcilerin konuşmalarının ardından idam sehpasına asılmış, sırtında Amerikan bayraklı Bush kuklası meydanın ortasına yakılarak Amerikan emperyalizmi protesto edildi.

Miting boyunca her dilde, halkların Amerikan imparatorluğuna karşı öfkesi dalga dalga yayılırken, emperyalistlerin saldırıganlıklarının karşısına çıkabilecek tek gücün devrimci güçlerin önderliğindeki halklar olduğu bir kez daha ortaya çıktı.

Etkinlikler ve miting sırasında Cephe Güçleri dağıttıkları bildirilerle emperyalizmin tecritine karşı süren direnişin sesini binlerce insana ulaştırdılar.

İzlenimler...

6-10 Kasım günlerinde gerçekleştirilen etkinlikler, 1 milyona yakın insanın bir sel olup aktığı büyük miting bir gerçeği çok açık olarak gösterdi: emperyalist politikaların önüne dikilebilecek halkların büyük potansiyeli vardır ve Floransa bu-

nun sadece bir parçasıdır. Avrupa çapındaki bu güç, Asya'dan, Amerika'ya, Ortadoğu'dan Balkanlar'a halkların gücüyle birlikte düşünüldüğünde emperyalist saldırıganlığın karşısına çıkabilecek tek gücün halkların örgütlü gücü olduğu da tarife gerek kalmayacak şekilde açıktır.

ASF siyasi içerik olarak reformist eğilimlerin, BM'ye dayanarak Amerika'yı durdurma gibi yanlış hesaplar yapan, gerçek anlamda kendi gücüne,

halkların gücüne güvenmeyen güçlerin ağırlıklı olduğu bir oluşum olarak ortaya çıkmışsa da, Floransa sokaklarında atılan sloganlar, dalgalanan kızıl bayraklar, gerçekte halkların özleminin, reformist taleplerin ötesinde olduğu, bu potansiyeli taşıdığı ortadadır.

Yüzbinlerce insanın kızıl bayraklarla, orak çekiçli bayrak ve amblemlerle, Filistin direnişinin yanında yükselen sesiyle, emperyalizme karşı enternasyonalist devrimciliğin simgesi Che bayraklarıyla yürümesi, sosyalizm alternatifini yeniden halkların umudu haline getirecek "küçük" belirtilerdir belki. Ama bu umudun büyüyeceği de kesindir.

Önceleri başka yerlerde, son olarak da Floransa'da ortaya çıkan bu büyük potansiyel emperyalistlerin icazet sınırlarına hapsedilmemeli, sahte demokrasilerini süsleyen bir manzaraya dönüşmemelidir. Anti-emperyalistlerin, anti-kapitalistlerin bugünden daha ileri örgütlülüklerine, emperyalizme cepheden tavrı alan birlikteliklerine ihtiyaç dünden daha fazladır.

BM'nin Irak Kararı; ABD'nin Yolunu Düzleme Kararıdır

Birleşmiş Milletler Amerika'nın bastırması ve Güvenlik Konseyi'ndeki emperyalistlerle yaptığı pazarlıklar sonucunda Irak için yeni bir karar daha aldı. BM'nin kararı Saddam Hüseyin tarafından koşulsuz olarak **kabul edildi**.

Bu karar Amerikan imparatorluğunun bütün Ortadoğu'daki hakimiyet savaşının ilk adımı olacak olan Irak'a saldırısının önünü açmak, meşruluğunu yaratmak içindir.

Karar tasarısında *"koşullara uymadığı taktirde otomatik güç kullanma"* ifadesinin yer almamasının, bunun yerine *"taahhütlerini yerine getirmede ciddi sonuçlarla karşılaşacağını"* bulunmasının bu noktada hiçbir anlamı yoktur. Kaldı ki, Amerika BM'ye rağmen, Irak'a saldırı kararını **saklı** tuttuğunu da kararın oybirliğiyle alınmasının hemen ardından açıklamıştır. Olan şu; Amerika "BM kararı olsun" isteyenlerin önüne böylece bir BM kararı koymuştur.

Sadece "askeri bir denetim"le sınırlı olmayan askeri, ekonomik, siyasi olarak Irak iktidarını yoketmeyi hedefleyen BM kararından bazı maddeler şöyle;

"Bağdat 30 gün içinde tüm kitle imha silahları ve bunların yapımında kullanılan maddelerle ilgili planlarını dünya kamuoyuna açıklayacak."

"Denetçiler incelemek istedikleri her yere hiçbir kısıtlamaya tabi olmadan girecekler. Buna Saddam Hüseyin'in sarayları dahil."

"Denetçiler Iraklı bilimadamları ve görevliler ile bunların ailelerinin ülke dışında bir yerde mülakata alınmalarını isteyebilecekler."

"Denetçilerin talebi üzerine, incelenecek bir tesisin çevresi trafiğe kapalı bölge ilan edilebilecek ve bu kesimdeki kara ve hava trafiği Iraklılar tarafından durdurulacak."

"Denetçilere ait tesisleri BM koruyacak."

Geride Adımı Kim Attı?

Pazarlıklar üç hafta sürdü. ABD'nin ilk karar tasarısı iki kez değiştirilip yeniden sunuldu. Direk saldırı ifadesini içeren ilk tasarıdan bugünkü noktaya gelinmesinde Amerika'nın geri adım attığı

değerlendirmeleri yapıldı.

Birincisi, geri adım atan, boyun eğen nihai anlamda BM'dir. Irak'la ilgili zaten varolan kendi kararını/kararlarını Amerika'nın isteğiyle buruşturup çöpe atmış, Amerika'nın "silah denetçileri gitmeyecek, ben yeni karar tasarısı hazırlıyorum" demesinin ardından silah denetçilerini Irak'a göndermekten dahi vazgeçmiştir. Bugünse, Amerika'nın kararını, BM kararı haline getirmiştir. Daha baştan geri adım atan BM'dir.

İkincisi, kararın içeriğinin "yumuşatılmış" olması, Amerika'nın gerek emperyalistler arası ilişkilerdeki çıkar hesaplarında, gerekse tüm dünyada Irak'a saldırıya karşı yükselen güçlü sesi zamanla yayararak kısma hesaplarındandır.

Niyete Bağlı Yorum

BM kararında ne yazdığını, körfeze silah yığınının hızla sürmesini, Amerikan savaş planının teknik ayrıntılarıyla alenen tartışılıyor olmasını bir yana bırakın, karara kimin nasıl tepki verdiği ne bakıldığında neye hizmet ettiği ve nasıl kullanılacağı da anlaşılacaktır.

Sırayla bakalım:

ABD'nin ilk tasarısına karşı çıkan BM Güvenlik Konseyi'nin daimi üyeleri Çin, Fransa ve Rusya ortak açıklamasında, *"Irak yükümlülüklerine uymazsa, bu durum BM silah denetçilerince bildirilecek, ne yapılacağına Güvenlik Konseyi karar verecek"* dediler.

ABD'nin kararı yorumunu ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Richard Boucher açıkladı: *"Irak'ın kararı ihlal ettiğini, sadece silah denetçileri değil, Güvenlik Konseyi'nin daimi üyeleri de rapor edebilir."*

İsrail Dışişleri Bakanı Benyamin Netanyahu: *"kararı destekliyoruz ve ABD'nin kararlılığını takdirle karşılıyoruz."*

Avrupa Birliği: *"AB'nin görüşleri karara tam olarak yansdı."*

Rusya, Çin, Fransa ve AB'nin değerlendirmelerinin "züğürt teselli"nden öte bir anlamı olmadığı önümüzdeki süreçte ortaya çıkacaktır. Şu şu

çıkarlarımız karşılığında anlaştık diye direkt açıklayamamanın gerekçeleridir bunlar. Kararın kimin işine yaradığını İsrail'den, Amerika'dan dinleyin. Amerika, "silah denetçileri yerine ben de ihlal etti derim, bu iş biter" diyor kısaca. İsrail'in ellerini ovuşturarak beklediği de budur.

Saldırı Gündemdedir

Peki şimdi ne olacak?

Silah denetçilerine çıkarılacak en küçük zorluğun Amerika'nın saldırma nedeni sayacağı, Bush'un deyimiyle "sıfır toleranslı" olduğu ve bunun ABD tarafından alenen dile getirildiği düşünüldüğünde ilk elden beklenmesi gereken bu zeminin yaratılması için provokasyonlar, kışkırtmalar, zorlamalardır. 1991 Körfez savaşı sonrasında

da olan buydu ve o dönemde Irak'a giden silah denetçilerinin anlatımlarını aktarmıştık. Denetçiler içindeki Amerikan ajanlarının Irak'ın "defolun" demesi için her şeyi yaptıklarını, Saddam'ın yerinin tespitinden tutun da, silah denetimiyle ilgili olmayan istihbaratlar çıkardıklarını anlatılıyordu.

Bugün de ABD bir şekilde bunu yaratmaya çalışacaktır. Bu olmadığı koşullarda da Saddam'ı devirmenin, Ortadoğu'ya saldırının gerekçeleri yaratılmaya çalışılacaktır.

Bu durumda olan saldırının gündemden düşmesi değil, bir süreliğine ileriye atılması değerlendirilebilir ancak. Bu zamanlama da Amerika'nın istediği koşulları yaratmasına bağlıdır. Saldırı gündemi karara rağmen en az dünkü kadar sıcak bir gündem olarak önümüzdedir.

"Çocuklar Ölmesin"

Amerika'nın Irak'a saldırı hazırlıklarını protestolara gecekondularda çocukları da katıldı. 3 Kasım Pazar günü Bağcılar Yenimahalle'de 50 çocuk ABD'nin Irak'a saldırısını ve İsrail'in Filistin'e yönelik terör ve işgalini protesto etmek için sloganlar atarak yürüdüler.

Yürüyüşte çocuklar ellerinde "Savaş Açlık Demektir, Çocuklar Ölmesin" yazılı dövizler ve balonlar taşıdılar. Çevrede bulunan insanlar da çocuklara alkışlarla destek verdiler.

"ABD Askeri Olmayacağız"

Savaşa karşı İzmir girişimi 9 Kasım 1000 kişinin katıldığı bir yürüşle Irak'a saldırı hazırlıklarını protesto etti. İHD İzmir Şubesi önünden Konak Sümerbank'a yürüyen kitle, "Emperyalist savaşa hayır", "Faşizme karşı omuz omuza", "ABD Askeri olmayacağız" ve "Irak-Filistin halkı yalnız değildir" sloganları attı. Konak Meydanı'nda girişim adına yapılan açıklamada, Dünyamızın emperyalist güçlerin gözü doymaz kar hırsları nedeniyle yeni bir savaş tehdidi altında olduğu belirtildi ve Türkiye'yi Amerika'nın yedeğinde saldırganlığa ortak etmek isteyen iktidara seslenilerek, "ABD EMPERYALİZMİNE ASKER OLMAYACAĞIZ" denildi.

Amerikan saldırganlığına karşı bir başka eylem de Ankara'daydı. Yüksel Caddesi'nde her hafta yapılan "Barış ve kardeşlik" eyleminde biraraya gelen İHD Ankara Şubesi üyeleri taşıdıkları

pankartlar ve sloganlarla Amerika'yı protesto etti. Eyleme katılan, Ankara Savaş Karşıtı Platformu üyeleri de daha sonra Sakarya Caddesi'nde yaptıkları basın açıklamasıyla savaş hazırlıklarını protesto ettiler.

Aynı gün, İstanbul İHD tarafından Sultanahmet'te İHD, Halkevleri, Tuncelililer Derneği, HA-DEP ve SDP'nin katıldığı eylemde de "Dün Somali, Afganistan bugün Irak, yarın?" dövizleriyle Amerika'nın savaş politikaları protesto edildi.

1 Aralık'ta Meydanlara! Meşalelerimiz Sönmesin!

BM kararı, Amerikan imparatorluğunun Ortadoğu halklarına yönelik saldırısını gündemden düşürmediği gibi, Amerika bu konuda bir adım daha atmıştır. Şimdi Amerikan saldırganlığına karşı daha güçlü ses vermenin, daha kitlesel ve büyük bir öfkeyle ülkemizden anti emperyalist tepkileri hayata geçirmenin zamanıdır.

Gecekondularda geceleri meşalelerimiz aydınlatmalı, yapılabilecek bütün demokratik eylem biçimleriyle yoksulların Amerika'ya öfkesi haykırılmalıdır.

1 Aralık; öfkemizi meydanlarda, onlarca kuruluşun katılacağı mitingde ifade edeceğimiz gün olmalı. Yaşlı, genç, kadın, erkek, işçi, memur, emekli, gecekondulu o gün alanda olalım, bugünden alanı daha kitlesel doldurmanın çalışmalarını yapalım, Floransa'daki coşkuyu ve emperyalizme karşı öfkeyi İstanbul'da yaşatalım.

Sömürge Ülkenin Resmi

Üç haber, ayrıca yoruma, tahlillere gerek yok! Sömürge ülkeyi yönetenler işte bu vatan haini işbirlikçilerdir.

Amerikancı General!

Genelkurmay Başkanı Orgeneral Özkök, ABD dönüşünde yaptığı açıklamada, Irak'a saldırı konusunda ABD'ye şunları söylemiş:

"Bir müdahale olacaksa bunun uluslararası yasal zemin içerisinde yapılması uygun olacaktır."

Bir de uğrayacağımız zararı karşılayın diye para istemiş "onurlu Türk generali!" Bu arada, Amerika'nın Türkiye'ye ne kadar değer verdiğini de görmüş gezisi sırasında.

"Kesinlikle biz Irak halkının kanının akıtılmasına ortak olmayız" diyemiyor. "Topraklarımızı petrol çıkarlarınız için kullanırmayız" diyemiyor. Sadece işbirlikçiliklerinin kılıfı olarak BM kararı istiyor "Amerika'nın daha iyi anlayacağı general". "Değer" dediğin ne olduğunu ise bilmeyen mi kaldı; iktidarlarına vize verdiği, generallerini elinde tuttuğu basit bir sömürge.

Amerikancı İktidar!

AKP'nin kuracağı hükümet için geçen haftaki Ekmek ve Adalet'te "Amerikancı hükümet kuruluyor" demiştik. AKP Amerikancılığını hükümet olduktan sonra bolca gösterecektir, ama süreç hükümet kurmasını da beklemiyor.

Seçim konuşmaları boyunca Irak'a saldırı üzerine tek bir kelime dahi etmeyen AKP, Genel Başkan Yardımcısı Abdullah Gül aracılığıyla Irak politikasını açıkladı. Alman Der Spiegel dergisinin sorularını cevaplayan Gül, *"Irak'ın kitle imha silahları Türkiye'yi doğrudan tehdit etmektedir. Bu nedenle BM'nin karar alması durumunda, Irak'a yönelik olası bir operasyonu destekleyebiliriz"* dedi.

Amerika'dan alınan vizenin karşılığında ödenecek diyetler yavaş yavaş ortaya çıkıyor. Bu arada genelkurmayla uyumu ABD'cilikte tam!

CIA Başkan Yardımcısı John E. McLaughlin'in başkanlığında

25 kişilik CIA heyeti Türkiye'de. CIA'nın Ortadoğu bölümü "uzmanlarından" oluşan heyetin programı, resmi açıklamalara göre "Genelkurmay, Dışişleri Bakanlığı ve Milli İstihbarat Teşkilatı'nda (MİT)" ile görüşmek.

CIA heyetiyle aynı gün Türkiye'ye gelen başkanları da vardı. İKYB lideri Celal Talabani oligarşinin davetiyle görüşmelerde bulunmak üzere Türkiye'ye geldi. Resmi açıklamaya bakarsanız "iki ziyaret" arasında hiçbir bağ yok!

Bu bir yana, bir ülkeye CIA 25 kişilik bir heyetle en üst düzeyde görüşmeler için durup dururken gelmez. Bir yandan generaller, hükümet BM kararından söz ederken, pratikte Irak'a saldırının teknik ayrıntıları sürüyor. CIA'nın genelkurmay başkanının Amerika ziyaretinden sadece bir kaç gün sonra geliş de, Amerikancı generalin hangi pazarlıkları yaptığının, yalancılığının gös-

CIA Aramızda!

tergesidir. "Irak için bizden bir şey istenmedi" diyordu Hilmi

Özkök, ertesi günü CIA heyeti sökünü etti.

İzleyin, CIA heyeti ile neler konuşulduğu, ülkemizde ne aradıklarına ilişkin ne kadar yalan varsa söyleyeceklerdir. İşbirlikçiler halka hiçbir zaman gerçekleri açıklamazlar. Yalanla, gizli kapaklı anlaşmalarla işbirlikçiliklerini sürdürürler.

Hükümetler değişse de, bu temel politika, işbirlikçilik değişmez. Oligarşinin düzeni sürdüğü topraklarımız, emperyalist katillerin halkımıza, kardeş halklara karşı her türlü kirli planların üsü olmaya devam edecektir.

Onlar dünya halklarına karşı savaşanlar, cuntalar, suikastler tezgahlayanlardır. Onlar Irak halkını nasıl katlederiz hazırlığı için buradalar!

Bush'un her türlü terör eylemi için yetkilendirdiği CIA'lı katilleri topraklarımızda istemiyoruz. İktidarı, generalleri pazarlıkları açıklamaya çağırıyoruz!

NATO Da “Bush Doktrini” Yolunda

Amerika dünyaya dayattı, Rusya takip etti, şimdi Nato emperyalist saldırganlığı “yeni görevi” haline getiriyor

“Bush doktrini”nin en öne çıkan yanı, “sal-dırı ihtimaline karşı müdahale” denilen, sa-vunma sınırlarının ötesinde kendisince “teh-dit” gördüğü ülke ve örgütlere karşı askeri saldırılar düzenlemesiydi.

Rusya, Çeçen militanların eyleminin ar-dından aynı yolda yeni “Güvenlik Stratejisi-ni” belirleme yoluna girdi.

Amerika’nın açtığı, Rusya’nın peşinden gittiği yola NATO da girme hazırlığında.

Önümüzdeki hafta Prag’da yapılacak zir-vede açıklanması beklenen NATO’nun yeni stratejisine ilişkin konuşan NATO Genel Sek-reteri Lord Robertson, bu stratejinin “*terö-rist bir saldırıya karşı savunma veya bu sal-dırımı caydırma, gerektiğinde terörist grup-ları imha etme*” temelinde şekillendiğini be-lirtirken, caydırmanın anlamını da şu sözlerle dile getiriyor; “*Caydırıcılık, önceden harekete geçme-yi kapsar. Yakın bir tehdit durumunda terörist saldırıyı önlemek için harekete geçmek gerekir*”.

Kısaca “**Bush Doktrini**”!

NATO’nun yeni stratejisinin bu yönde de-ğiştirilmesini isteyen de zaten Amerika. BM’den NATO’ya tüm kurumlara Bush doktrini dayatılı-yor, terörizm bu yolla meşrulaştırılmak isteniyor.

Amerika’nın imparatorluk stratejisinde sordu-ğumuz şu soruları doğal olarak NATO’nun yeni saldırganlık stratejisi için de soralım:

1- “**Yakın tehdit**”i kim, nasıl ve neye göre be-lirleyecek? Amerikan istihbaratı mı, İngiliz istih-baratı mı? Bush mu?

Elbette bunların hiçbiri değil ya da hangisi “uy-gunsa” o! Bugün ABD’nin yaptığı gibi, “*ben senin kimyasal silah ürettiğini düşünüyorum*” veya, “*şu ülke, bu örgüt şu NATO ülkesine saldırabilir*” de-nilerek, “*falanca ülkenin rejimi terörü besliyor, o rejim değişecek*” diye dayatarak emperyalist te-rör meşrulaştırılmak istenecek.

2- Terörün tanımını kim yapacak?

NATO mu yapacak, Amerika mı yapacak bunu? Mesela Afgan halkına karşı büyük terör saldırısı-

nın önüne geçebilecek mi NATO? Ya da bugün “yakın tehdit”ten de öte bir durum olan Irak’a karşı Amerikan terörizmini durduracak, Ameri-ka’ya karşı caydırıcı olacak mı? Elbette bunların hiçbiri olmayacağı gibi, mesela, İsrail yarın NATO üyesi olduğunda Filistin’e karşı NATO askerleri de savaşıacak demektir bu stratejiye göre. Öyle ya, emperyalistlerin dilinde Filistinlinin direnişi “te-rör”, Şaron’un ev yıkımları, suikastleri, katliamları “teröre karşı savaş” ve “meşru savunma”.

NATO’nun yeni stratejisinin bütün demagojile-ri bir yana bırakan tek anlamı var;

dünyanın her yerindeki halk hareketleri, dikta-törlüklere, faşist rejimlere karşı isyanlar, Ameri-ka başta olmak üzere emperyalist tekellerin önünde engel olan başkaldırıları NATO şemsiyesi altında ezilip yokedilmek istenecektir.

Dünkü NATO, Bugünkü NATO

NATO, emperyalist devletlerin sosyalist sistem karşısında kurduğu askeri bir saldırganlık örgütü olarak, Kore’den Yugoslavya’ya her zaman halk-ların karşısındaki bir güçtü. Türkiye de Kore’de kendi askerinin kanını dökerek rüşünü ispatlaya-

rak girmişti NATO'ya.

Sovyetler'in yıkılmasıyla birlikte, bir süre NATO'nun "işlevsizleştiği, ihtiyaç kalmadığı" tartışmaları yaşandı. Bu yıl Rusya NATO'yla bütünleşti. Afganistan saldırısına 5. madde gerekçesiyle destek verirken, 11 eylül sonrası gelişen süreçte NATO yeni görevini de böylece şekillendirmeye başladı. Bu şekillendirmenin sonucu olarak bugün sözü edilen strateji gündeme geldi.

Prag zirvesine bizzat Bush'un da katılacağı düşünüldüğünde, NATO'nun "yeni" misyonuna Amerika'nın ne denli önem verdiği daha bir netleşiyor.

Amerika'nın, "teröre karşı savaş" yalanıyla sürdürdüğü halklara karşı savaşta emperyalist kampı da kendi çıkarlarına göre şekillendirmeye çalıştığı bir sır değil. BM'de, uluslararası ceza mahkemesi tartışmalarında öteki emperyalistlerle arasındaki çelişkilerin kaynağı da budur. NATO'nun yeni stratejisinin belirlenmesinde de tek söz sahibi gerçekte Amerika'dan başkası değildir. Fransa'nın olduğu gibi, öteki emperyalist devletlerin kimi itirazları olsa da, askeri olarak

Amerika'yla boy ölçüşemeyecek durumda olmaları, NATO'yu oluşturan esas askeri gücün Amerika olduğu düşünüldüğünde Prag zirvesi'nin sonucu da bugünden belli demektir. Amerika, 2. paylaşım savaşı sonunda kuruluşuna öncülük ettiği ve bu yolla bir çok yerde askeri üslerini inşaa ettiği NATO'nun "yeni" saldırganlık stratejisini de kendi çıkarlarına göre şekillendirmektedir.

Emperyalizme karşı direnen **halklar açısından** dünkü ile bugünkü NATO arasında temelde **fark yoktur**. Dün de halkların düşmanı, ABD'nin yedeğindeki bir saldırganlık örgütüydü, bugün de. Fark, terörizmin çok daha yaygın ve pervasızca NATO şemsiyesi daha etkin kullanılarak gerçekleştirme zemininin güçlendirilmesindedir. Fark, örneğin ülkemizdeki NATO üslerinin (gerçekte tümü Amerikan üssüdür), dünden daha fazla halkımızın bağımsızlık ve demokrasi kavgasının karşısında duran bir düşman gücü, oligarşinin ordusunun dünden daha fazla halklara karşı savaşan bir güç olarak emperyalizmin hizmetinde olmasındadır.

"Anayasal" terör Yemen'de Şaron yöntemleri Rusya'da

Geçtiğimiz hafta Yemen'de yolda giden bir otomobilin tepesine bir füze düştü ve aracın içindeki 6 kişi katledildi. "Ne oldu" tartışmaları uzun sürmedi. Saldırıyı Amerika üstlenerek, CIA tarafından düzenlenen bir "eylem" olduğunu ve Bush'un buna benzer suikastler düzenlemek için çok sayıda kişiye yetki verdiğini açıkladı.

Bush'un Ulusal Güvenlik Danışmanı Condoleezza Rice yaptığı açıklamada, "**Yemen'deki saldırı** başkan Bush'un emriyle gerçekleşti." dedikten sonra (Uluslararası hukuka ve Amerikan yasalarına uygun mu sorusuna cevaben de) "Anayasal yetkilerin sınırlarını aşmayacağını temin ederim. Yemen'deki iş yasal ve gereklidi" dedi.

Washington Post (6 kasım) da Yemen'deki terör eylemini "temiz iş" olarak niteledi.

Pratikte ifadesini nasıl bulacağı tartışılan yeni "Bush Doktrini"nin bu türde ilk eylemidir Yemen. Arabanın içindekiler "El Kaide üyesi" olarak açıklandı. Açıklayan elbette yine Amerikaydı. Yakalama, yargılama, suçluysa kanıtlama gibi şeylerin Yemen hükümetini ilgilendirmesi bir yana, Amerika kendisi de buna ihtiyaç duymuyor. Yargısını

vermiş, infazını gerçekleştiriyor. Ve bu da hem Amerikan anayasasının güvencesi altında yapılıyor. Üstelik de "uluslararası hukuk" denilen, çivileri iyiden iyiye fırlamış bir ucubeden söz ediliyor.

Yoktur böyle bir şey; uluslararası hukukmuş, uluslararası düzenmiş, Amerikan terörü karşısında hiçbirinin tek bir hükmü kalmamıştır. Amerika ne diyorsa o. Silah gücüyle, zorbalıkla, teknolojiyi insanlığın düşmanı haline getirerek, yani her yolla terör bütün dünyaya yayılıyor. Dikkat edin emperyalist devletlerin, anlı şanlı uluslararası kurumların Amerika'ya Yemen konusunda tek bir eleştirisi yoktur. "Teröre karşı savaş" ne zaman çıkarlarına zarar verir, o zamana kadar ABD ile birlikte dirler.

Rusya örnektir, çünkü o da ABD yöntemlerini, Şaron'un dünya halklarının nefretini kazanan yöntemlerini son süreçte daha sık kullanmaya başlamıştır. Çeçen militanları ve rehinelere katlettikten sonra bu kez de eyleme katılan kadın militanlardan Aset Gişnurkayeva'nın Açhoy-Martan'daki evi tıpkı Şaron yöntemindeki gibi, havaya uçuruldu.

Emperyalizm halkların direnişlerini yoketmek için Yemen ve Çeçenistan örneklerini daha fazla yaratmak, meşrulaştırmak isteyecektir. Ama yine halkların direnişlerini yoketmeleri mümkün değildir.

Guantanamo'ya Giden Uçak Beyaz Saray'daki İftar Sofrası

Geçtiğimiz hafta basında aynı günlerde yeralan iki haber Amerika'nın ikiyüzünün "yorumsuz" resmini bir kez daha gösteriyordu.

Haberlerden birincisi, Afganistan saldırısı günlerinde esir alınan Taliban ve El Kaide üyelerinin Guantanamo'ya götürülürkenki resmiyle ilgiliydi. Resimde esirler kargo uçağının ortasına oturtulmuş, vücutlarından (hareketsiz kalacak şekilde) dolandırılan bağlarla uçağa yanlardan bağlanmış, başlarında kukuleta, kulaklarında tıkaç, gözlerinde bant olduğu halde görülüyordu.

Bu Amerika'nın gerçek yüzüydü. Emperyalist terörün ve zulmün resmiydi.

İkinci haberse, Beyaz Saray'da Bush tarafından müslüman topluluklarının temsilcilerine verilen iftar yemeği. Bush, işbirlikçi müslüman ülke iktidarlarına teşekkür ederken, Bush'un hemen yanında oligarşinin temsilcisinin oturduğu da haberin bir başka ayrıntısıydı. Yine Amerika'nın sadece iftarla sınırlı kalmayacağı, Ramazan Bayramı ve Kurban Bayramı onuruna hatıra pul çıkaracağı açıklandı.

Bu da ilkini gizlemek için yapılan sahtekarlığın tiksindirici yüzüydü.

Bir yanda zulüm, öte yanda kültürlere, inançlara saygılı özgürlüklerin Amerikası yalanı.

Guantanamo'daki zulüm sansürleri delip geçecek biçimde sürüyor. "İnsan hakları kuruluşları" sadece izliyorlar bu zulmü.

Beyaz Saray'daki istismar ise özellikle 11 eylül

sonrası, "islama karşı savaş" tartışmaları ile birlikte Bush yönetiminin milyonlarca dolar akıttığı Amerika'yı müslüman halklara hoş gösterme kampanyalarından sadece birisi. Sipariş verilen filmlerde "müslümanları kurtaran iyi Amerikalı" tipleri yakında sinemalarda izlemeye başlarız nasılsa.

İftar Sofrasının Dünkü "Konukları"

İftar sofrası bize bir başka şeyi de hatırlatıyor. Yıllardır süren Amerika'nın islamcılarını kullanması. Bu kullanma ilişkisi her düzeyde ve biçimde yıllardır sürüyor. 11 eylül sonrası kopan ilişkileri Amerika'nın yeni duruma göre yeniden şekillendireceği de aşikar. O sofrada oturanlar bugün "ılımlı islamcı" ya da ABD'nin Tayyip Erdoğan'a yakıştırdığı gibi "müslüman demokrat", ama bugün tehdit edilenlerin çoğu dün onların yanında oturuyor, ABD'yle aynı iftar sofrasında "anti-komünist savaşlarının başarısı" için dua ediyorlardı.

İslamcı kesimler halen dünya genelinde Amerika ile, ülkemizde Amerikan işbirlikçisi iktidarlarla devrimcilere, komünistlere karşı girdikleri kullanma-kullanılma ilişkilerinin özeleştirilerini yapmış değillerdir. Sofrada oturanların bir kısmının uçağa binmiş olması, bu özeleştirici için umarız vesile olur!

İftar Çadırları Bir Ay, Ya Yoksulluğumuz?!

Bugünlerde özellikle islamcı holdinglerin AKP'li ve SP'li belediyelerin iftar çadırlarından, yardım dağıtımlarından geçilmiyor. Bilinir ki, sömürürken hatırlamadıkları yoksullara karşı "duyguları" bu ayda depreşir, yardımseverlikleri en üst sınırlarda dolaşır. Sonrası?.. Sonrasında yine yoksulluğumuz ve biz kalırız bir başımıza.

Sorun da burada, birbaşımıza kalmakta. Oysa birbaşımıza değiliz, milyonlar. Bizi, sadaka kuyruklarında, kameralardan utancımızı gizleyerek yaşamaya zorlayan, bu yaşama alıştırarak, kanık-satmak isteyen düzene karşı örgütlendiğimizde, gücümüzü, birbaşımıza olmadığımızı göreceğiz.

Türkiye genelinde, neredeyse bütün üniversitelerde çeşitli eylemlerin düzenlendiği bir 6 Kasım daha geride kaldı. Başta Ankara olmak üzere saldırılar yaşandı, gözoaltılar oldu.

6 Kasım için büyük bir kitle-sellikten, genel olarak gençliğin ağırlığının akademik, demokratik taleplerine sahip çıkmak için alanlara çıktığından söz etmek mümkün değil. Bunun nedenleri, üniversite gençliğinin içinde bulunduğu durum ayrı bir tartışma konusu, ancak bu 6 Kasım'da belirgin olarak ön plana çıkan **militanlık, coşku** ve **kararlılık**, örgütlemadaki coşku-ya, militanlığa dönüştüğünde, önümüzdeki süreç açısından daha büyük kitleliliklerin de zemini olacaktır.

GENÇLİK ÖRGÜTLENİYOR

Gençlik örgütlenmeye devam ediyor. Anadolu'nun çeşitli illerinde Gençlik Derneklerinin kimisi kuruluşunu ilan ederken kimisi de 6 Kasım'da ilk kitlesele eylemlerini "Girişim" olarak gerçekleştirerek, gençliğin her alanda sorunlarına sahip çıkacağını şimdiden gösterdi. Özellikle Anadolu kentlerinde gençliğin daha yakıcı bir sorunu olan örgütsüzlüğün, dağınıklığın Gençlik Dernekleri aracılığıyla giderileceği umudu şimdiden gençliği heyecanlandırmış durumda.

6 Kasım'ın Ardından...

Kararlılık; Baskıların, Soruşturmaların Kar Etmediğini Gösterdi

Devrimci Gençliğin bu güç ve dinamiğe sahip olduğu bu 6 Kasım'da da bir kez daha ortaya çıkmıştır. Son bir yıllık süreç, yoğun baskıların yaşandığı, gözaltıların, tutuklamaların, soruşturmaların ve okuldan atılmaların arkasından kesilmediği bir süreçti. Yıllara dayanan baskı ve sindirilmişlikten, apolitikleştirmeden gençliğin sıyrılma dinamiğini gören oligarşi, bu potansiyeli her zamanki gibi baskıyla geri çekmeye çalıştı.

Peki başarabildi mi? 6 Kasım başaramadığının göstergesidir.

YÖK'e ve emperyalizme, F tiplerine karşı gençlik kızılbayraklarını alanlarda dalgalandırdı, pankartlarında, sloganlarında sadece kendi taleplerine hapsolmayacağını, kendi sorunlarından bağımsız olmadığını gösterdi. Akademik, kültürel etkinlik ve faaliyetlerinin yanı sıra, bu bilincin çok daha yaygın kitlelere taşınması, sıkça şika-

yet edilen apolitikleşme bari-katlarından tek tek tuğlalar sö-külmesi demektir.

Üniversiteleri askeri kışlalara çeviren YÖK'e karşı mücadeleyi, 6 Kasımlarla sınırlamayan, sürekli, çeşitli etkinliklerle, başka gündemlerle birleştirerek bütün gençliğe taşıyan bir mücadele anlayışıyla YÖK'e karşı ciddi bir kitle potansiyelinin ortaya çıkacağı kesindir. 6 Kasım'ın coşku ve kararlılığı, Zehra'ların fedakarlığı, onurlu mücadele tarihi gençliğin elindeki en büyük silahlarıdır.

Şimdi 6 Kasım kararlılığını ve coşkusunu örgütlenmeye yönlendirme, bütün okullarda gençliği, kendi öz örgütlenmelerinde biraraya getirme zamanıdır. Anadolu'dan büyük kentlere kadar her yanda kurulan ve kuruluş çalışmaları süren Gençlik Dernekleri, "beni gençliğin, ülkemizin sorunları ilgilendiriyor" diyen herkesin örgütlü gücü olmalıdır.

Geçen hafta gençlik derneklerinden birisi daha Eskişehir'de kuruldu. Her kesimden gençliğin yer aldığı belirtilen **Eskişehir Gençlik Derneği** 8 Kasım günü kuruluş çalışmalarını tamamlayarak resmi olarak faaliyetlerine başladığını açıkladı.

Eskişehir Gençliğinin akademik, demokratik, kültürel alanda örgütlü gücü olacağız diyen **Eskişehir Gençlik Derneği** çalışanları, derneğin Kıbrıs Şehitleri Caddesi Sipahi İşhanı No: 62 adresinde faaliyet göstereceğini belirterek, bütün Eskişehir gençliğine dernek çatısı altında birleşme çağrısı yaptı.

6 Kasım Eylemlerinden...

Geçen hafta yer veremediğimiz, Anadolu kentlerinde 6 Kasım YÖK'ü protesto eylemlerini aktarmaya devam ediyoruz.

İZMİR: 9 Kasım'da Konak Sümerbank önünde aralarında İzmir Gençlik Derneği Girişimi'nin de bulunduğu çok sayıda gençlik derneği, siyasi grupların gençlik örgütlenmeleri ve Eğitim-Sen'in katıldığı bir eylemle YÖK protesto edildi. Yaklaşık 700 kişinin katıldığı eylemde, ölüm orucu şehidi Serdar Karabulut nezdinde şehitler için saygı duruşu yapıldı. YÖK'e, okullardaki polis işgaline ve emperyalist savaşa karşı sloganların atıldığı eylem "Katil Polis Üniversitelerden Defol" sloganlarıyla sona erdi.

HATAY: Hatay Gençlik Derneği Girişimi üniversitede gençliğin YÖK'e karşı tepkisini ifade eden referandumla başladığı çalışmasını, düzenlediği sergiyle sürdürdü. Girişim üyeleri Ankara'da yapılan eyleme katılmak için yola çıkarken, 100 kişi de MKÜ-Der imzalı "YÖK'e ve Savaşa Hayır" pankartıyla eylem yaptı.

ANTALYA: Antalya Gençlik Derneği Girişimi'nden aldığımız habere göre, Akdeniz Üniversitesi öğrencilerinden oluşan 100 kişi, yurt önünde toplanarak, "YÖK'e hayır, IMF ye, F tipine, Emperyalist Savaşa Hayır" pankartlarıyla "Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla yürüyüş yaptı. Polis ve ÖGB'lerin pankart açılmasını engelleme girişimleri boşa çıkarıldı ve merkezi derslikler önünde yapılan açıklamayla eylem sona erdirildi.

ISPARTA: Süleyman Demirel Üniversitesi'nde yapılmak istenen eylem, okul idaresi ile polis işbirliği içinde, öğrencilerin okula alınmamasıyla engellendi. Isparta Gençlik Derneği yaptığı açıklamayla hukukdışı uygulamayı protesto etti.

Malatya Lisesinde Faşist Saldırı

Geçtiğimiz haftalarda "terör brifingi" sonrasında DLMK'lı iki öğrenciye saldıran faşistler, brifingten aldıkları dersleri uygulamaya devam ediyorlar.

Malatya Lisesi'nde 13 Kasım günü okul kantininde "elini cebine soktuğu" bahane edilerek Faşistler DLMK'lı Soner isimli bir öğrenciye saldırdı. DLMK'lı öğrenciler saldırının cevapsız kalmayacağını belirtti.

Yürüyüşe Polis Saldırısı

10 Kasım'da Bağcılar Yeni Mahalle Fırın Duracağı'nda Amerikan saldırganlığına karşı meşaleli bir yürüyüş yapıldı. Akşam saatlerinde toplanan halk, "Savaş Açlık Demektir, Ölüm Demektir Savaşa Hayır" pankartı açarak, meşalelerini yakarak yürüyüşe geçti. Eylem sırasında "Katil ABD Ortadoğudan Defol", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "ABD Askeri Olmayacağız" sloganları atılırken, mahallede eylem öncesi gövde gösterisi yaparak katılımı engellemeye çalışan Amerikancı polis, yürüyüş başladıktan kısa süre sonra müdahale etmeye çalıştı. Kitlenin kararlılığıyla polis barikatı geçilirken, bir süre sonra ikinci bir saldırı daha gerçekleşti. Bu saldırıda gözaltına alınan 11 kişiden 10'u ertesi günü serbest bırakılırken 1'i "gıyabisi var" gerekçeyle bırakılmadı.

Bu arada **Gülsuyu'nda** 10 Kasım günü yapılmak istenen eyleme polis saldırarak bir pek çok kişiyi gözaltına aldı. Eylemden iki gün önce Hacı Mehmet Canbolat isimli bir kişinin öldürülmesi olayını bahane eden polis, olayla uzaktan yakından ilgisi bulunmayan Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nden insanları da gözaltına alarak, amacının baskı, yıldırma olduğunu gösterdi.

Bülent Durgaç Anıldı

Armutlu katliamında şehit düşen Bülent Durgaç TAYAD'lı aileler tarafından 10 Kasım'da, 150 kişinin katıldığı bir yemekle anıldı.

Bülent'in ailesinin Mersin'deki evinde verilen yemekte gelenlere mücadele yaşamı ve direniş anlatılan Bülent, yemeğin ardından mezarı başında da anıldı. Saygı duruşu ve konuşmalarından ardından "her direniş bir tohumdur ve her tohumdan binlerce Arzu, Bülent, Sultan ve Barış'lar doğacaktır" sözü verilerek anma bitirildi.

MEZAR TAŞI VE KORKU

Mezar taşlarımızın tahrip edilmesi yeni değil. Kahramanca direnişler yaratan şehitlerimizin mezar taşları defalarca devletin askerinin polisinin saldırısına uğradı, ölümlerimizden dahi korkularını böyle bastıracaklarını düşündü acizler.

Bunun son örneği de Dersim'de yaşandı.

1994'te şehit düşen DHKC gerillası **Nurhan Azak** ile 1996'da şehit olan PKK gerillası **Özgür İmak**'ın Pertek'e bağlı Aşağı Gülbahçe köyündeki mezarları **Yüzbaşı Adnan Uluçerçen** tarafından tahrip edildi.

Tahammülsüzlüğün nedenlerinden biri, "sökün" emri verdiği, Nurhan Azak'ın mezar taşındaki şu sözlerdi.

"Ey yüreğimin onmaz acıları / Ey yüreğimin dinmez sancıları / Suç ne bizde ne de sizde / Suç bizleri karanlığa gömenlerde" ve

"Vurun ulan vurun / Ben kolay ölmem / Ateşte pişmiş közüm / Halkıma verilmiş sözüm"

Şehitlerin resimlerinin de kaldırılmasını isteyen yüzbaşının bir nedeni daha vardı: Hemen yakınında alevilerin Akbaba Ziyaret'i vardı ve oraya gelenler, şehitlerin anıt mezarını da ziyaret ediyorlar, orayı da bir "ziyaret yeri"ne çeviriyorlardı. Yüzbaşı üstlerinden aldığı emirle güya halkın sahiplenmesinin önüne geçmeye çalıştı. Oysa sadece ölüye bile saygı olmayan ahlaksız birisi olarak anılmayı haketti.

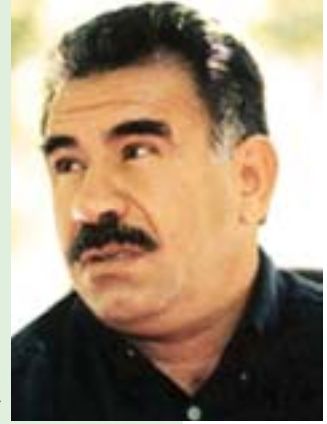
Bir mezar taşı ne ki, şehitlerimiz, yiğit Dersim halkının gönlünde anıtlıktan sonra kim yıkabilir o anıtları! Yüzbaşıyı korkutan *"Halkıma verilmiş söz"* uğruna ölüme gidenleri halk unuttur mu!

Ölüm Orucu Gazileri Birarada

TAYAD'lı Aileler 10 Kasım'da ölüm orucu gazilerine Küçükarmutlu'da bir yemek verdi. Yemeği anlamlı kılan sadece gazilerin biraraya gelişleri değil, biraraya geldikleri yerin aylarca Şenay'ların, Gülsüman'ların, Canan'ların ölüme koştukları ev olmasıydı. Kimisi o günleri hatırlayamıyordu, kimisi bu yemeği de yarın unutacaktı. Ama TAYAD'lıların sevgilerini, dayanışmalarını unutmayacakları kesindi. Yemeğin bir amacı da buydu. Hafızalarını tazeleyebilmektir. Yemek sonrasında mahalledeki şehit ailelerini ziyaret eden gazilerin sevinci gözlerine yansıyor.

Abdullah Öcalan'ın Tecritine Son!

Kadek Genel Başkanı Abdullah Öcalan tutsak alındığı günden bu yana, üç yılı aşkın bir süredir İmralı Adası'nda tecritte tutuluyor. Devletin hukuk sisteminde belli bir zamanla sınırlı olmayan tecrit-hücre uygulaması olmamasına rağmen, tamamen hukuksal dayanaktan yoksun İmralı statüsü, Generallerin iki dudağı arasındaki infaz uygulamasıdır.

Diğer cezaevleri gibi Adalet Bakanlığı'nın yönetiminde değil, **"Kriz Yönetim Merkezi"**nin denetimindedir. "Kriz Yönetim Merkezi" dayanağını, sadece afet ve savaş, ekonomik kriz vb. olağanüstü durumlarda ilan edilen "Kriz Hali" uygulamasından almaktadır. Bu merkez hiçbir hukuki, yargısal denetime tabi olmayacak şekilde olağanüstü yetkilerle donatılmış, belirttiğimiz gibi generallerin iki dudağına bakan bakmaktadır.

İmralı, hukuksuz olduğu kadar kendi içinde bilinen, bilinmeyen türlü keyfiliklerle doludur. Örneğin, yaklaşık 5 haftadır olduğu gibi avukatları, yakınları Öcalan ile görüştürülmeyebiliyor. Gerekçesi kimi zaman "hava muhalefeti", kimi zaman "tekne arızası" olabiliyor. Elbette bunların hiçbir inandırıcılığı yoktur. (5. haftanın sonunda avukatların görüşmesine izin verildi)

Öcalan'la görüşülememesi ve uygulanan tecrit nedeniyle eylemler yapan KADEK taraftarları, tecrite son verilmesini isterken, F tiplerinin 2 yıllık bilançosu üzerine bir rapor yayınlayan İHD, Öcalan'ın içinde bulunduğu koşullar hakkında da bilgiler verdi ve "yoğunlaştırılmış tecrit sadece mekansal sınırların daraltılması olmayıp, hukukun tamamen ortadan kaldırıldığı bir mekan" değerlendirmesi yaptı.

Kışkırtılan şovenizmi hukuksuzluğuna, yasadışılığına dayanak yapmaya çalışan oligarşi, **Öcalan'a yönelik tecrit ve izolasyona, keyfi uygulamalarına derhal son vermeli**, insanca yaşam koşullarını sağlamalıdır.

Armutlu Mahkemesine Çağrı

5 Kasım 2001'de Armutlu'da gerçekleştirilen katliamda katiller değil, sağ kurtulanlar yargılanıyor. Katliama, zulme karşıyım, hak ve özgürlükleri savunuyorum diyen herkesi ilgilendiren bu davanın duruşmasına katılalım, bu ülkede katliam yapma özgürlüğüne izin vermeyeceğimizi haykıralım.

Yer: İstanbul 6 Nolu Devlet Güvenlik Mahkemesi

Tarih: 20 Kasım 2002, Saat: 10.05

75'lik Eğitimci Hasan Basri Aydın Tutuklandı

75 yaşındaki eğitimci, yazar Hasan Basri Aydın, İstanbul Başsavcılığı'na verdiği ve haksız tutuklamalara, F tiplerine, tutsakların tedavilerinin engellenmesine karşı çıktığı dilekçesinden dolayı, **"devletin manevi şahsiyetini tahkir ve tezyif"** suçlamasıyla **40 ay** ağır hapis cezasına çarptırıldı. Karar Yargıtay tarafından onaylanarak, **Hasan Basri Aydın**, sağlık durumu ciddi olarak rahatsız olduğu halde tutuklanarak Bayrampaşa hapisanesine konuldu.

Kimi gazetelerde yazdığı köşe yazılarında da, sistemin hukuksuzluğunu, demokrasi diyerek yapılan anti demokratik uygulamaları eleştiren Aydın, sözkonusu dilekçede sağlık durumları tutuklu kalmamalarını gerektiren Sevgi İnce ve tahliyesinin hemen ardından yaşamını yitiren Murat Dil'in tahliye edilmesini istemiş ve şöyle demişti: *"devlet güçleri başlarını kumdan çıkarıp gerçekleri görsünler. Burası hukuk devletiyse böyle uygulamaların olmaması lazım. Hukuk devleti değilsek de bilelim, ona göre davranalım."* Savcının, *"bu sözleri kime ithaf ediyorsunuz"* sorusuna Aydın'ın cevabı *"onikiden"* vuruyordu; *"tüm bakanlara, cumhurbaşkanı, başbakan'a"* dedi.

Böylece devlet Hasan Basri Aydın'ın dilekçesindeki sorusuna cevap vermiş oldu. **"Hayır burası hukuk devleti değil!"** dedi.

Katile Beraat Gibi Ceza

Doğubeyazıt'da zabıta memuru **Burhan Koçkar**'ı infaz eden Özel Timci Halil Akdağ, **"zaruret aşılması için"** 3 yıl 4 ay hapse mahkum edilerek ödüllendirildi. Açık, kanıtlı, belgeli infaz ve yine ölüm mangası elemanı ödül gibi bir cezayla kurtarılıyor. Tüm infazlarda aynı gerekçe, *"kasıt yok... zaruret aşılmadı... kendini savundu..."* Bunlar da olmazsa *"zaman aşımı"...* Susurluk hukuku işliyor.

Halkın hukuku

Adaletsiz bir ülke, güneşsiz bir dünyaya benzer

"Yalnız" kontralar ve hamileri

HADEP İstanbul İl ve Şişli İlçe binalarına girerek 2 kişiyi yaralayan, benzer şekilde İHD'ye de saldıran ve bu nedenle tutuklanan Zeki Genç adlı faşistin **"yanlışlıkla"** tahliye edildiği ortaya çıktı.

Zeki Genç 18 Temmuz 2002'de tahliye edilmiş, olay Kasım'da ortaya çıktı. **"Yanlışlıkla"** tahliye edilmiş. Biraz daha kalsaydı, **"yanlışlık"** olmadan da tahliye edilecekti büyük ihtimal.

Çünkü o, ne bir **"çete"** üyesiydi, ne bir **"örgüt üyesi"...** Saldırıları da **"yalnız"** başına gerçekleştirmişti. Burjuva medya da faşistin açıklamasını çok inandırıcı(!) bulduğu için olsa gerek o zaman bu faşisti **"yalnız kurt"** diye adlandırmakta hiç mahzur görmemişti.

Kontraların, Susurlukçuların klasik taktikidir; Emir veren generaller, burjuvalar, yüksek bürokratlar, kontra şefleri yoktur ortada. Devlet yoktur.

En klasik örneği de Abdi İpekçi'nin katili M. Ali Ağca'dır. Yakalandığında **"ben tek başıma bir teröristim"** diyordu TRT kamerasına.

Polis, savcılık, mahkeme de hazırdı zaten buna inanmaya. Hiçbiri soruşturmayı genişletmeye kalkmadı... Ağca'nın ne kadar **"tek başına"** olduğu sonraki yıllarda ortaya çıktı.

Demokratik kurumlara saldıran faşist Zeki Genç'in **"yalnızlığı"** da Ağca'ninkine kadardır. Onu hapisneden yanlışlıkla tahliye ettirenler de hiç kimsenin kuşkusu olmasın, Ağca'yı kaçırانlar gibi, **olmayan** "suç ortakları ve azmettiricileri"dir.

Faşistin suç ortaklarını, saldırının azmettiricilerini araştırmayan polis, savcılık da suç ortaklarının başında gelir. Tüm Susurluk soruşturmalarında aynı şeyi yapmadılar mı?

Yine herşeyi **"tek başına"** yapanlardan Korkut Eken'e göstermelik de olsa ceza veren Susurluk Hukuku, **"Korkut Yarbayın yaptığı herşey bizim dahilinde"** diyen generallerin dediklerini bile görmezden geldi. Çatılılara, Çarkınlara emir veren kimse yoktu sanki. Ya **"yalnız"**, ya üçü beşi bir araya gelip gerçekleştirmişlerdi sanki o kadar infazı, o kadar kirli işi.

Bu düzenin hukuku, **azmettiricilere, katillerin hamilerine** gelir, orada kalır, öteye geçemez.

Müştak Amca'yı Kaybettik!

Sevenlerinin, Küçükarmutlu'da zulme karşı direnen devrimcilerin "Müştak Amca"sını, Müştak Erenus'u 5 Kasım günü kaybettik.

Kitaplarından okuduğumuz şiirleriyle tanıdığımız, şiirlerinden iyiye, güzele dair değerleri görüp öğrendiğimiz Müştak Amca'yı ölüm orucu direnişinin ilk günlerinde tanıma fırsatı bulabildik. İyi ki tanıdık. Sağlığı elverdiği kadar fiili olarak, elvermediğinde ise, manevi desteğiyle hep yanında olduğu F tiplerine karşı büyük direnişin, dışarıdaki parçasına ilk ev sahipliği yaptığı günlerdi. Bedeni yaşlı, yorgun ama beyni, düşünceleri 18'indeydi Müştak Amca'nın.

Direnişçilerin konukluğu kısa olsa da, o direnişçilerin, direnişin peşini bırakmadı. Armutlu Direniş Evi'nin önünde, güneşten korunmak için brandanın altında şekerli suyunu yudumlayan Zehra'nın, "**Müştak Amca geliyor...**" cıglığıyla bilirdik ki, Müştak Amca, "yarına açan gül"de anlatıldığı havayı solumak için Armutlu'ya gelmişti.

Gergefte kırmızı bir gül gibiyiz

Umutlu ve keyifli

Onurluyuz bu kavgamızla

Öyle bir güçleniyoruz ki

Kime ne zaman nerede demeden

İşte burdayız

Bir çelik ki bu zincirin halkaları

Bilek bilek korkusuz

Yılmayan bir yürek güzelliğinde

Böyle el ele.

*

O direnişin (belki de en yaşlı) dostuydu genç yüreğiyle. Direniş ve direnişçiler de onu değerli bir dost bildi, sevdi, saydı ve son yolculuğunda Armutlu'da konukladı. Yanlış anlaşılmasın Müştak Amca, "ödeşmek için" değildi cansız bedenini konuk etmemiz, Armutlu'nun yoksul toprağında sadece onurlu yaşayanlar konuk edildiği içindi. Yılmayan yüreklerin elinden tutmasını bilenlere kucakımız, evlerimiz, toprağımız açık olduğundandı.

1915 yılında Afyon'da doğdu Müştak Amca, Haydarpaşa Lisesi'nden sonra İstanbul Hukuk Fakültesi'nde okudu. Uzun süre avukatlık yaptı,

Sermaye insanların çalınan emeğidir diyor temel kitaplar Ve bu eşkiyalık hala sürüyor yeryüzünde

(Sermaye Destanı'ndan)

ama tek işi bu değildi. Şairdi o. Çeşitli dergilerde şiirleri yayınlandı. Ölmeye Vakit Yok, Duyuru, Çağırın Gidenleri, Sermaye Destanı, Kör Beyazı Sorudu, Taşlı Yazı ve Bugünler isimli kitaplarında topladı şiirlerini.

"Bugünler" isimli kitabında "şair" için şunları söylüyordu Müştak Erenus; "*Şair toplum içinde yaşayan bir yaratık olarak şiirlerini yazarken her çeşit sevgilerimizi, her türlü çile ve sancılarımızı hissetmenin ötesinde duymak, dile getirmek zorundadır.*"

Tarif ettiği gibi yazdı şiirlerini. Acılarımızı, yoksulluklarımızı, sancılarımızı şiirin diliyle anlattı bize. Sermayeyi bir de onun şiirinden dinledik, öfkelenidik soyup çalanlara.

Müştak Amca, bir yazısında "insan" için şöyle diyordu. "*Toplum içinde yaşadığının farkında olan her yaratık, taşıyacağı yükümlülüklerin de farkında olacaktır. Bu büyük gerçek düpedüz insanın namusudur ve bu namusun gereği de aydın sınıfının ve toplum içindeki yazar çizerlerin omuzlarına yüklüdür.*"

O, omuzuna taşıyabileceği yükü almasını bilen namuslu aydınlarımızdandı. Direnişin, direnenlerin dostunu unutmayacağız. Meraklanma Müştak Amca, "sermayenin eşkiya düzeni" elbet yıkılacak!

demokrasıcılık

oyununda

SEÇİM 2002

Sola muhasebe çağrısı yapan TTB,
Pir Sultan Abdal Derneği, KESK, DiSK...

Siz Muhasebenin Dışında Mısınız?

TTB, Pir Sultan Abdal Derneği, KESK, seçim sonuçları vesilesiyle sola muhasebe çağrısı yaparak, *"sol güçler yaşadıkları başarısızlığı değerlendirmek, özeleştiriyi yapmak zorundadırlar..."* diyorlar. Benzer bir çağrıyı DiSK de yaptı; *"tek bir çatı altında seçime girme çabaları başarısız oldu. Bu anlamda solda bir özeleştiriyeye, vicdan muhasebesine gereksinim vardır"* diyor DiSK.

DiSK'in "sol"dan neyi kastettiği, "birleştirmeye çalıştığı sol"un nasıl bir sol olduğu, bu tartışmanın

dışındadır; çünkü DiSK'in "sol"u, CHP, YTP gibi, sosyal demokrat olmaktan dahi fersah fersah uzak partilerdir. Artık burjuva basında bile CHP'ye "sol" denilemeyeceği yazılıp çizilirken, DiSK solculuğunun hala o noktada takılıp kalması, DiSK'in gelişmeleri, arenadaki

siyasi güçleri bile tahlil etmekten ne kadar uzak olduğunu gösteriyor. Ama yine de TTB, Pir Sultan ve KESK için söylenecekler, kendini "solda" saymaya devam eden, öyle de olması gereken DiSK için de geçerlidir.

Muhasebe çağrısı, özü itibarıyla yerindedir. Çağrı yapanlar haklıdır, çağrı bir gerekliliğe işaret etmektedir. Solun gerçekten de buna ihtiyacı vardır. Bu sorumluluk tüm solun omuzundadır. Ama sözkonusu çağrıyı yapan kuruluşlar ve onlarla aynı konumdakiler, bu ihtiyacın ve sorumluluğun dışında değillerdir. Bu muhasebe, en az siyasi hareketler kadar, solun, halk hareketinin bir parçası olarak, kitle örgütleri açısından da gereklidir.

Örgütlüyor muyuz?

Nasıl bir sendika, nasıl bir DKÖ olduğu ve olunacağı da tartışılmalıdır bu muhasebede.

Bugüne kadar savunageldikleri ve uyguladıkları bir anlayışla olmayacağı açıktır. IMF politikaları adeta engelsiz uygulanırken, zulüm ortalığı kasıp kavururken, ne yaptılar, ne yapabildiler? Israrlı, kararlı bir direnişi örgütleyemedikleri belli. Peki neden? Sordukça, geriye doğru, daha önceki yıllarda izlenen politikalara doğru gider muhasebe. Gitmeli de.

İşçilerin, memurların, serbest meslek sahiplerinin kitle örgütleri, birkaç istisna dışında, üye sayısı olarak bu süreç boyunca hızlı bir erime yaşadılar.

Bu örgütsüzleştirmenin önüne neden geçilemedi? Dahası, mevcut örgütlülüğün de, derinde bir örgütsüzlüğü barındırmasına nasıl yol açıldı?

Bu sürecin sonunda, bugün, kendi talepleri için bile üyelerini sokağa çıkaramayan, direnişe sevkedemeyen bir sendikacılık, dernekçilik, oda yöneticiliği vardır. İzlenen çizgi, esas olarak dışı dışı direnişleri dışılayan, önermeyen bir çizgidir. Her şey "barışçı, yasal" sınırlar içinde olmalıdır politikasını "kitleler" istemedi, bu politika kitlelere empoze edildi.

Hak ve özgürlük mücadelesi daha fazlasını gerektirdiğinde ise, tabii bu defa isteseler de kitleleri o doğrultuda yönlendiremez hale geldiler.

İnfazlardan, Kürt sorunundan bize ne anlayışı, yukarıdan aşağıya hakim kılındı. Sonra aynı "yukarı", apolitikleşmeden, duyarsızlaşmadan şikayet etmeye başladı.

Kitle örgütlerine hakim olan bu çizgi, seçim sürecinde de doğal olarak etkisiz kaldı. Örgütsüz kesimleri örgütlemek bir yana, kendi üyesini bile "örgütlemeyen", eğitmeyen tarz ve yalnız kendi alanıyla sınırlı bakış açısı terk edilmek zorundadır. Soruna sadece seçim açısından bakılsa dahi, bu ihtiyaç yine önlerinde durmaktadır. Üyelerini yönlendiremez durumdadırlar. Kitlelerin örgütsüzlüğünden, düzen partilerinin peşinden gitmesinden, mücadele ettikleri alanlarda gerici faşist güçlerin etkinliğinden en başta kendileri de sorumlu değiller mi?

Eğitiyor muyuz?

Hangi sendikanın, odanın, derneğin ciddi bir eğitim faaliyeti var? Hangisi politik, kültürel olarak hayatın her alanında üyelerini şekillendirmeye yönelik bir program uyguluyor?

Yoktur böyle bir şey. Olmadığı için de, bu seçim sürecinde de, yüzbinlerce üyeye sahip kitle örgütleri de, ne tüm halk açısından yönlendirici olabilmişler, ne de kendi tabanlarına bir politikayı benimsetebilmişlerdir.

Peki bunun nedeni ne? Örgütlenme yapmıyor, eğitim yapmıyor, direniş örgütlemiyor, ne yapıyor o zaman bu kadar kitle örgütünün sayıları binlerle ifade edilebilecek sayıdaki yöneticisi?

Bu sorunun karşılığında bürokratikleşmiş, düzenin yasalarının, kendi yaşam statükolarının arasına sıkışmış bir kitle örgütleri yöneticileri kesimi çıkar.

Hayatın, direnişin dışındaki yönetimler, kitleleri yönlendirebilir mi?

Sözünü ettiğimiz tüm bu sendikalar, odalar, birer kitle örgütü olmasına rağmen, “demokratik” karakterli örgütlenmeler olmalarına ve üstelik de bir çoğunun yönetiminde “demokrat, devrimci” olduğu iddiasındaki insanlar yer almasına rağmen, yönetimler büyük ölçüde tabandan kopmuştur. Kopukluk, hem yaşam tarzı, statükoları, hem siyasi anlamdadır. “Yasal” hiç bir engel dahi olmamasına rağmen, “tabanın iradesi”, kongreden kongreye gösterir kendini (o da tabii delege barikatını aşabilirse).

Kısacası, gerçekte hayatın içinde değillerdir kitle örgütlerimizin yöneticileri. Hayatı ve pratiği örgütleyen değillerdir. İzledikleri politikalar bir yandan, yaşam tarzları diğer yandan, onları kendi üye tabanlarından, genel olarak halktan koparmış, apolitik, ekonomist, bireyci bir kültür, bulundukları örgütlenmelere hakim olmuştur.

Çok çarpıcıdır; onyıllardır solcu, demokrat kimliğiyle bilinen sendikaların, odaların tabanlarında bile “islami”ların etkili hale gelmesi de bunun sonucudur. “İslamcı”, bir politika olarak hayatın içinde çünkü. Her türlü sorunuyla ilgileniyor o kitlenin. Ama o alanda kitleyi örgütleyecek, ör-

gütlü kitleyi eğitecek olan solcular, hayatın içinde değil...

Seçim sürecinde de üç beş açıklama yapmış, onunla kalmışlardır. Sen örgütlenmemişsen, halk seni duymaz bile. Kendi üyelerinizin ne kadar duyup duymadığı da meçhuldür. Hal böyle olunca, burjuva medyanın insafına kalmışsın. O da ancak kendi politikalarına, çıkarlarına uygun gördüğü sürece yansıtır seni.

Sonuç, tam bir etkisizleşmedir.

CHP’ye yedeklenmeler, kitlelerin direnişine karşı “sağduyu” çağrıları, Avrupacılık, tüm bunlar bu kitle örgütlerinde yeşermedi mi? Bu politikaların ve bunun sonucu olan örgütlemeyen, eğitmeyen tarzın, düzenle “uyum”un muhasebesi yapılmalı ki, seçim sürecinin artıları, eksileri de yerine oturtulabilsin.

DISK’İN ÖRGÜTLENME KAMPANYASI

DISK, geçtiğimiz günlerde, yeni bir örgütlenme kampanyası başlatmış bulunuyor. Özellikle sanayinin yoğun olduğu bölgelerde açılan bürolar aracılığıyla, işkollarından belli ölçüde bağımsız, genel olarak örgütsüz işçi kitlesine ulaşılması hedefleniyor.

DISK’in son 4-5 yıldaki kampanyaları, bilindiği gibi, çoğunlukla göstermelik kampanyalar olmuştur. Gerek iktidarın uygulamalarına karşı, gerekse de örgütlenme doğrultusunda kampanyalar başlatılmış, önce iddialı bir basın açıklaması, arkasından temsilcilerin katıldığı bir yürüyüş ve... kampanyanın kendiliğindenliğe bırakılması...

Bu nedenle de bunların hiçbirinden ciddi, somut kazanımlar, mevziler elde edilememiştir.

Bu kampanyada öyle mi olacaktır, göreceğiz. Mevcut durum DISK için tükeniş alarminin çaldığı bir durumdur. Örgütlenmek, tüm siyasi hareketler, kitle örgütleri için bir zorunluluktur. Ama DISK için bu daha da kaçınılmazdır. Çünkü bir yandan işten atmalar yoluyla, bir yandan faşistlerin, islamcılarının çalışmalarıyla tabanı oyulmaktadır. Bu gidişe dur demedikleri takdirde, yarın DISK olmayacaktır.

Abartılar, sahiplerini vurdu!

31. Sayımızdaki Solun Beyni köşesinin başlığı **“abartılar ve gerçek”**ti. Başlığın hemen altında da şöyle bir spot vardı: **“Bugün abartılan umutlar yarın umutsuzluğa dönüşür.”** Yani bugün olduğu gibi... Bugün legal parti çevrelerinde yaşanan moral-sizliğin nedenlerinden biri de seçim öncesi yapılan o abartılardır.

Solda **“abartma, yanıltma, halkı aldatma”** üzerine çeşitli vesilelerle durmuşuzdur. Ama diyebiliriz ki, solun bu hastalığı, hiç bir dönem bu seçim sürecinde olduğu kadar azmamıştır. Abartıcılık, parlamenter hayallerle birleşince, ipin ucu kaçmış, abartı, aleni çarpıtmalara, aleni yanıltmaya, aldatmaya dönüşmüştür.

Abartı, diğer siyasi hareketlerde de rastlanan bir özellik olsa da, legalizmin, parlamentoculuğun kaçınılmaz parçasıdır.

Varolan örgütlenme (şu kadar ilde, şu kadar ilcede) abartılır.

Kitle abartılır.

Medyada çıkmak abartılır.

Burjuva saflardan gelen bir övgü abartılır.

Herhangi bir birlik abartılır.

Sonra... yüzlerce parti şubesine sahip olanlar, milyonları alanlara çıkartmakla övünenler, **“örgüt-süzdük”** der.

Blok’un bizzat kendisine ilişkin yapılan abartıları düşünün. Türk ve Kürt halkı ilk defa bir araya gelmişti... Kardeşlik işte şimdi sağlanmıştı... Emekçiler akın akın Bloku destekliyordu...

Abartıcılık eleştirisinin karşısında özellikle **“Blok”** üyelerinin bulduğu savunma da ilginçtir: **“politika kaybedeceğiz diye yapılmaz ki...”**

Abartmalar, çarpıtmalar sadece **“baraj sorunu-muz yok”** söylemiyle sınırlı olsa, hadi yine neyse diyeceğiz, ama öyle de değil. Evet doğrudur; politika **“kaybedeceğiz”** diye yapılmaz. Ama burjuva düzen partilerinin yöntemleriyle de yapılmaz. Devrimci mücadelenin tarihsel mirasını istismar yöntemiyle hiç yapılmaz.

Blok için neler söylendiğini hatırlayın bir; Türkiye devrimci hareketinin ana akımlarını birleştirmişlerdi! Nurhak’lardan geliyorlardı, Mahirlerin, Denizlerin, İboların yoldaşlarıydı oy isteyenler...

Burjuvazinin, küçük-burjuvazinin Che istismarından geri kalır yanı var mıydı bu söylenenlerin?

Politikayı **“kaybedeceğiz diye yapmamak”, blokun olduğundan farklı göstermeyi** de açıklıyor mu mesela?

Herkes, Blokun üyeleri de dahil, bu blokun seçim arifesinde, seçim için alelacele oluşturulduğunu görüyordu. Bunu görmemek için kör veya görüldüğünü anlayamayacak kadar aptal olmak gerekiyordu.

Blok üyeleri, herkesi aptal yerine koydular; güya bu ittifak, bugüne kadar Türkiye’de görülmemiş bir ittifaktı, yalnız seçim için kurulmamıştı vs. vs.

Daha o günlerde biz de şöyle yazmıştık:

“Uzun vadeli olanı yaratmak yerine, uzun vade-liymiş propagandasıyla durumu idare etmek... Bu kimseye bir şey kazandırmaz.” (Ekmeke ve Adalet, Sayı: 27, 23 Eylül 2002)

Şimdi, blokun **“aslında”** seçim için oluşturulduğu en azından bazıları tarafından itiraf ediliyor.

Çünkü şimdi, gerçekten de **“seçimlik”** olmayan bir birliktelik kendini dayatmış durumda.

Bu ihtiyaca cevap vermek için ise, abartma, yanıltma, halkı aldatma yöntemlerine son verilmelidir. Hiç kimse kendini olduğundan farklı göstererek bir yere varamaz. Herkes artıları, eksileriyle orta-

ortadadır.

Hiç bir abartma, bu durumu değiştiremez.

Değiştirecek olan, gerçekçiliktir.

Abartıdan gerçeğe; seçim meydanlarından mücadele meydanına

İktidar hangi politikayı izlerse izlesin, halk zaten "kriz" içindedir. Seçimle halkın hoşnutsuzluğu, öfkesi, tepkisi bir dönem için törpülenmiş olsa da, hoşnutsuzluk da, tepki de belli bir süre içinde eski durumuna ulaşacaktır.

O noktada halkın önünde olabilecek miyiz?

Halkın hoşnutsuzluğunu somut örgütlülüklere, direnişlere, mücadeleye dönüştürebilecek miyiz?

Varolanı istediğiniz kadar abartın, bu sorulara cevap olmaz. Hiç bir abartı, bu görevlerin üstlenilebilmesini sağlayamaz.

Ve biz, devrimciler, demokratlar, siyasi örgütler, DKÖ'ler, halkın hoşnutsuzluğunu örgütleyebilecek, dönüştürebilecek asgari mekanizmalara sahip değilseniz, oligarşi bu hoşnutsuzluğu yine farklı kanallara bir biçimde akıtacaktır. Bunun böyle olacağını görmek için, tek başına 17 Ağustos depremi bile, çarpıcıdır. Halkın o süreçte oluşan devlete tepkisi, belki hiç bir dönemle kıyaslanamayacak boyuttadır, ama bu halkın devrimci tepkisine, örgütlenmelerine dönüştürülemez. Orada kim örgütlüyse, onun kanalına yönelmiştir. Burjuvazi, bu tepkileri, hoşnutsuzlukları başka bir yere aktarıyor, başka bir yöne kanaliz edebiliyor. Eğer biz buna müdahale araçlarını, örgütlenmelerini yaratamazsak, açlığın, sefaletin daha da derinleşeceği yarınki koşullarda, sonuç farklı olmayacaktır.

Bu seçimler açığa çıkarmıştır ki, solun büyük çoğunluğuna musallat olan kendi içine kapanma, grupçuluk, **solun dilini de** büyük ölçüde halktan koparmıştır. solun içe dönük, kendi dünyasıyla, benmerkezciliğiyle sınırlı ufku, dilini de belirliyor... O, kitleler karşısında "kendi gündemini", kendi literatürünü konuşturuyor... Ve tabii kitleler "onu anlamıyor"! Kitlelere ne anlattık? Muhtevasıyla da, üslubuyla da irdelenmesi gereken bir olgudur.

Görüldüğü gibi, sorunlar oldukça boyutlu.

Parlamentar hayallerden, grupçuluktan abartıcılıktan, içe dönük dilden, ve tabii en temelde örgütsüzlükten kurtulmak sorunu var solun önünde.

Unutulmasın ki, örgütlenmeden kaçış, hangi politikayı savunuyor olursanız olun, onun altını boşaltır. Abartılar, da bu kaçışı örter.

Komplo teorileriyle siyaset!

Perinçek'in partisi ve "politikaları" herhalde bu seçimlerin en ilginç vakalarından biridir.

Onun aylardır yaptığı kurgular sonucunda, bu seçimlerde "milli hükümet" kuruluyordu, tabii milli hükümet'in merkezinde de İP ve Perinçek olacaktı. Genelkurmay daha şimdiden İP'in politikalarını uyguluyordu zaten.

Ama işte son anda **Süper NATO** yine çıktı ortaya. İP'in önünü kesmek için Genç Parti'yi kurdurdu... MGK'nın, güvenlik güçlerinin yaptığı anketlerde "barajı aştığı" kesinleşen İP'in önünü bıçak gibi kesiverdi...

"**İşçi Partisi hükümetinde görev almaya hazır**" olan aydınlar, bilim adamları, Perinçek'in bu açıklamasına inandılar mı bilmiyoruz. Ama öncekilerine inandırlarsa, buna da inanmaları gerekir.

Avrasya Blokları kuruluyor, "Türk ordusu kale gibi ABD'nin karşısına dikiliyor", her yerde bir Süper NATO'nun eli, bir de Perinçek'in kulağı var... Artık "spekülatif" bir siyaset yapma tarzının çok ötesine geçmiş, adeta paranoya haline almış. Siyasi olmaktan çok klinik bir vaka durumuna dönüşmüş. Ama bütün bunlardan daha ilginç olanı, bu komplo teorileri bu ülkenin onlarca aydını, profesörü tarafından da "inandırıcı" bulunabiliyor.

Adam, kendi başarısızlıklarına kılıf bulmak için bir şey uyduruyor; ve buna dahi inananlar çıkıyor.

Bilimsellikten, halktan, sınıflar mücadelesi gerçeğinden kopmuş aydın, komplo teorilerine de kolayca inanır hale geliyor. İnanmaktan öte, hayata o komplo teorilerinin pence-resinden bakmaya başlıyor.

1 Mayıs'lar'da da, Gazi katliamı ve direnişinde de, Sabancı eyleminde de, Susurluk'ta da, F tipleri katliamında da, aynı nedenle gerçeğin tümünü bir arada görmeyi başaramadılar. Her türlü dezenformasyona açık oldular.

Herşeyi "Süper NATO" yapıyordu (bu Süper NATO'nun kimlerden oluştuğu, nerede, nasıl ne yaptığı da bilinmiyordu ama olsun). Süper NATO'nun oyununu bozmak için emperyalizme Uluslararası Tahkim yasasını ikram eden, hapishaneleri kan gölüne çeviren bir iktidar destekleniyor, Süper NATO'ya karşı direndiği varsayılan, gerçekte IMF'nin bekçisi olan bir orduya övgüler diziliyordu.

Bu kadar saçmalığın bir siyaset haline gelmesi bir saçmalıklı gerçektir de. Bu saçmalıkları savunan sadece Perinçek olsaydı, hadi der geçerdiniz, TV'ler sırf ortamı kızıştırmak için onu çağırırlardı en fazla. Ama üzerinde durulması gereken bu paranoya ürünü teorilerin demokrat, yurtsever, solcu bir takım çevreleri etkilemesidir.

Nasıl inanılıyor bu saçma sapan teorilere? Sorgulanmaya değer.

Futbol Fanatizmi

Kim, Neden Yarattı? Nasıl Yokladı?

Futbol fanatizmi. iki hafta önce, Galatasaray-Fenerbahçe maçında, Galatasaraylı taraftarların polis tarafından stad dışına çıkarılması, sonrasında taraftar klüplerinin basılması, yaşanan gözaltılarla birlikte yeniden tartışma gündemine geldi.

En son iki İngiliz'in İstanbul'da öldürülmesinde tartışılmış, medyasından devlet yetkililerine, polisine kadar tümü birden tam bir "milli mütabakat" içinde İngiliz'in nasıl holigan olduğu, bizimkilerin nasıl uslu çocuklar olduğu üzerine kampanyalar yapmışlardı.

Merak etmeyin, bu tartışmalar da yarın unutulacak, bir sonraki "futbol terörü"ne kadar, gazetelerde, TV'lerde bol bol fanatikliği körükleyen heyecanlı programlar yapılacak, yazılar yazılacak.

Çünkü, ne medya, ne de sağı solu basıp güya fanatikleri gözaltına alan İstanbul polisi **sorunun özünü tartışmıyor**. Tam tersine gerçeğin üzerini örtmeye çalışıyorlar.

Polisin baskınla, gözaltıyla, inip kalkan coplarla toplumsal sorunları "çözme" yöntemi bu olaya has değil, o her türlü soruna böyle bakar, bilimsel hiçbir değerlendirmeye tabi tutmaz. Oligarşinin polisi, sadece vurup kırmasını, yakıp yıkmalarını, yasaklamasını, gözaltına alıp işkence yapmasını bilir. Sorunu değil, "sorun yaratanları" yoketmektir tek düşünebildikleri.

Peki "sorunun kaynağı" ne? Futbol tribünlerinden sokaklara taşan şiddeti kim yarattı, kim besleyip bu hale getirdi?

Devrimci Olma da... Ne Olursan Ol!

İşte bütün sorulara cevap bu sözde. Özellikle 12 Eylül cuntası sonrasında daha da artan, ama evveliyatı da olan futbolculuk, futbol fanatizmi esas olarak kitleleri kontrol etmenin, düzene karşı öfkelelerini dizginlemelerinin, kısaca uyuşturulmalarının bir **aracı** olarak kullanılmaktadır.

Özellikle yoksul gençliğin devrimci mücadeleye

katılmasındansa, yozlaşmasını, sorunlarını düşünmez, sorunlarının çözümü için mücadeleyi aklına getiremez hale getirilmesini isteyen oligarşi, birçok yozlaştırma yönteminin yanında futbol fanatizmini de özel olarak teşvik etmiştir. Bunun için kitlelerin futbolla yatıp kalkmalarını sağlama amaçlı, medyayı özellikle yoğun olarak kullanmıştır. Denilebilir ki, TV kanallarında, gazete sayfalarında ülke ve dünya gündemine, halkın yoksulluğuna, çekilen acılara ilişkin haberlerden çok spor, özellikle de futbol haberleri yer kaplamaktadır. Bunu salt medyanın reyting kaygısıyla açıklamak mümkün değildir. Bilinçli bir politikanın ürünü olup, bunun sonucunda oluşturulan kitle de geriye dönüp medya için reytinge, kar kısına dönüşmektedir. Bu yanılla medyanın yaşanan **"futbol terörü"** üzerine söyleyebileceği tek kelime olamaz. Bunu körükleyen, besleyen, büyüten bizzat kendileridir.

Futbolun ne işe yaradığına ilişkin çok bilinen bir örnek vardır. Yinelemekte fayda var.

Futbol, İspanya'da Franco rejiminde halkı diktatörlüğe karşı ayaklanmasın diye oyalamanın en önemli araçlarından biriydi ve bu bizzat Franco tarafından da dile getirilmiş ve Franco halkı nasıl yönettiği sorusuna **"3 F"** (Futbol, fiesta, faşizm) şeklinde cevap vermişti. Ülkemiz için de farklı değildir. Bir yandan gençliğin, halkın uyuşturulmasında önemli bir işlev görürken diğer yandan da, mafyanın, hırsızların, katillerin, kara paralarını aklama, kendilerini meşrulaştırma yerleridir.

Politikadan, sorumluluktan kaçan futbol fanatiklerinin sıkça kullandığı **"ne sağcıyız, ne solcu; futbolcuyuz futbolcu"** sloganı apolitikleştirmenin en özlü ifadesidir. Herkese de verilmek istenen mesaj budur. *"Siyasetle uğraşmayın, siyaset kimsenin karnını doyurmaz. En iyisi futbolcu olun, çok para kazanın."* Herkes futbolcu olamayacağına göre, geriye kalana, çok daha geniş kitlelere de "taraftar" olmak düşer! Spor, halkın toplu olarak yaptığı, beden ruh sağlığını geliştiren amatör bir etkinlik ol-

mayınca bu da doğaldır. Taraftarlık çeşitli yollarla özendirilir, çekici hale getirilir. Sınıfsal zemini, ilişkileri itibarıyla düzenle çatışması gereken ciddi bir kitlesel güç, anlamsız klüp rekabetleriyle, çetelerin kışkırtmalarıyla birbiriyle çatışır hale gelir.

Gençliğin bu duruma gelmesini sağlayan düzen, durumun kendisinin de kontrol edemeyeceği, "huzuru bozan" noktaya ulaşmasından sonra ise fanatiklik demagojisine başlar, polisiye önlemlere başvurur. Hasan Özdemir'in büyük iş yapıyor havasındaki baskınları, gözaltıları da işte bu aşamada baş vurulan rutin işlerdendir. Ve önlemesi de mümkün değildir. Çünkü kaynak olduğu yerde durmaktadır. Kaynağı kitleleri apolitikleştiren, "**devrimci olma da ne olursan ol**" diyen düzendir. O düzenin baş koruyucuları da yine Özdemir'lerdir.

"Çete" Sadece Taraftar Dernekleri Mi?

Hasan Özdemir taraftar klüplerinin çete oluşturdıklarını, yasadışı yollarla para elde ettiklerini söylüyor baskınlara gerekçe olarak. Bunu nasıl yaptıklarına ilişkin basın, taraftar derneklerinin, "*baskı ile klüplerden para aldıkları, yasal izinleri olmadan forma, rozet gibi şeyler sattıkları, reklam panolarının asılması için klüple şirketler arasındaki anlaşmaların dışında ayrıca haraç aldıkları...*" gibi yöntemler kullanarak rant çeteleri haline dönüştüklerini yazdı.

Tüm bunlarda garip olan bir durum yoktur. Kitleleri yozlaştırmanın aracı olarak kullanırsanız, bu yozlaşmanın nerede duracağı hiç belli olmaz. Ancak bunun da ötesinde taraftar dernekleri futboldaki çeteleşme ve sektörleşme yanında deyim yerindeyse çerezdir.

Susurlukçuların, emniyet müdürlerinin, bakanların ve milletvekillerinin, patronların, MİT'çilerin, faşist katillerin futbol klüplerinde cirit attığını bilmeyen yoktur. Futbol klüplerinin kendisi başlı başına sektör, rant kapısı ve kara para aklama yerleridir.

Türkiye'de istisnasız bütün büyük spor klüplerine bakın; ya başkanı ya da yönetiminde mafyacı, Susurlukçu, MİT'çi, faşist MHP'li görebilirsiniz. Malatyaspor klübü başkanlığı yapan Oral Çelik, Trabzonspor'da M. Ali Yılmaz'ın kara paraları, Susurlukçu Ali Fevzi Bir'in şike şebekesi, 1999'da Ankara'da Sheraton'da Futbol Federasyonu'na başkanını otelin katlarını kapatarak, yaptığı kulislerle seçen **Sedat Pekerler, Alaattin Çakıcılar, Ali Fevzi Birler...**

Elbette Hasan Özdemir de bilir bunları. Bu klüpleri basamaz, yöneticilerinin "para hareketlerini" denetleyemez, mafya ilişkilerini soramaz, trilyonları bulan transfer ücretlerinin nereden geldiğini so-

ruşturamaz. O ancak zaten kendi düzeninin sürdürdüğü, kullandığı "küçüklerle" uğraşır.

Çünkü;

"*Bu işte çok büyük rant var. Zaten her mafya grubu bir spor alt yapısına sahip olmak istiyor. Bir mafya babası bir spor kulübüyle ve onun taraftar kitlesiyle kendine meşruiyet ve güç sağlıyor. Gerçek kimliğiyle giremeyeceği odalara, görüşmeyeceği kişilere kulüp kartıyla gidiyor. Bazıları silah tüccarlığı yapıyor, Silahlı Kuvvetler'den ihaleler alıyor. MİT'te, Emniyet'te, Milli Eğitim'de işler yapıyor.*" (4 Mart 2002 tarihli Radikal'de, Neşe Düzel'in, "Futbol'da şike" meselesini gündeme getiren Tuncay Özkan'la röportajından)

Klüplerin ne iş yaptıklarını en özlü olarak Fenerbahçe Kulübü Başkanlığı yapmış olan Tahsin Ka-ya'dan dinleyelim: "*Ben Fenerbahçe Kulübü başkan-nyken, ihaleler her taraftan ayağıma gelirdi. Gelen ihaleler arasından seçimi ben yapıyordum. Başkan-lıktan ayrıldıktan sonra ihale için akla kararı seçiyordum.*"

Onlar tatlı karlarını yiyedsun, düzen kitleleri sorunlarından futbol fanatikliğiyle uyuştursun, bilinçsiz gençlerimiz de fanatiklik adına birbirine yö-nelsin... Çarkın dönüşü tastamam böyledir.

Elbette biz futbola da spora da karşı değiliz. Ama o gerçekten Halk Anayasası Taslağında ifade edilen işleve sahipse;

"*Sporun, meta olmaktan çıkarılarak beden ve ruh sağlığına, insanların kardeşlik ve kolektif dayanışma ruhuyla yetiştirilmesine hizmet etmesi sağlan-ır. Spor halkın doğrudan katılabileceği bir toplum-sal faaliyet haline getirilerek, yaygın spor üniteleri kurulur, kitlesel ve amatör spor desteklenir. Küçük bir azınlığın değil, geniş halk kitlelerinin spor yap-masının koşulları oluşturulur.*"

Bu düzende olmayan bunlardır. Fanatiklik bun-ların olmamasından kaynağını alır.

Polis Toplumsal Sorun Çözüyor!

Polisle tartıştığı için gözaltına alınan Eskişehir Taraftarlar Derneği başkanı **Deniz Yılmaz**, gözal-tında koma halinde hastaneye kaldırıldı. Polis, "**duvara çarptı**" açıklaması yaptı. Yılmaz'ın kabur-galarının kırıldığı, akciğerinin patladığı anlaşıldı.

Bir taraftar O. Ama polis için gözaltına alınan herkes işkence yapılması gereken biridir. Fanatik-liğe bulduğu çözüm de bundan ibarettir. Bu ilkel kafaları kimse eğitebileceğini düşünmesin. Sorun onu eğiten sistemin halka bakışındadır.

Çin Komünist Partisi Çin Kapitalist Partisi Mi Oluyor?

8-14 Kasım tarihleri arasında Pekin'de yapılan Çin Komünist Partisi 16. Kongresinde, parti yönetiminde değişiklikler yapılırken, kapitalist restorasyon doğrultusunda da yeni adımlar atıldı. Kongrenin gündeminde burjuva medyaya yansıyan *"yabancı sermayenin girişini kolaylaştırmak, kapitalistlerin parti yönetimine gelmesinin yolunu açmak"* gibi başlıklar, kongrenin bütününe yansıtmasa da, "gidişat" hakkında bir fikir veriyor.

Devasa kırmızı bayrakların ve dev bir orak çekiçin altında toplanan kongre, ne yazık ki, bu simgelerin anlattığı değerleri savunmaktan uzak.

Milyonlarca yıllık uzun bir devrim savaşının simgeleri altında toplanan kongrede, alt yapıda zaten büyük ölçüde geliştirilen kapitalizmin artık üst yapının en önemli öğelerinden biri olan "Komünist partiye" nasıl yerleşeceği tartışılıyor.

Çin, Amerikan saldırganlığı karşısında özellikle Asya'da, Doğu'da hala belli bir denge un-

surudur. Amerikan pervasızlığının önündeki bir güçtür. Ancak bu konumu, objektif olarak dünya halklarının çıkarına bir özellik taşısa da, Çin yönetimi iradi olarak dünya halklarının anti-emperyalist mücadelesini geliştirme, destekleme gibi bir pratiğin içinde değildir.

Kapitalistlerin *"ileride KP Merkez Komitesi'ne yükseleceği"*nin, emperyalist kurumlara üyeliğin gündemde olduğu bir Çin'den böyle bir şey beklenmesi de mümkün değildir zaten.

Ama ilginç olan noktalardan biri de tüm bu değişiklikler yapılırken, karar metinlerinde "kapitalist"lerden sözedilmeyip, onlardan *"özel girişimciler!"*, *"ekonomide çalışmalarıyla başarı göstermiş kişiler"* gibi ifadelerle sözedilmesidir. Bu da ÇKP'nin de, aynı Gorbaçov yönetimi gibi, ihaneti, kapitalizme gidişi gizlemek istemesinin ve Çin'in iç dinamiklerinin sonucudur. Hatırlanacaktır, Gorbaçov da karşı-devrimci teorilerini

"yolumuz Ekimin yoludur" diye formüle ediyordu.

Kısacası, "Çin Komünist Partisi" adım adım "Çin Kapitalist Partisi"ne dönüştürülüyor. Ancak, SSCB'de, Doğu Avrupa ülkelerinde olduğu gibi kapitalist restorasyon doğrultusunda çok hızlı adımlar atılmıyor. Çünkü Çin, ne Çin yönetiminin, ne emperyalizmin kolay denetleyemeyeceği, zaptedemeyeceği devasa büyüklükte bir ülke. Çok karmaşık sınıfsal, ulusal dinamiklere sahip. Örneğin tüm bu kapitalistleşme yolundaki girişimlere rağmen, burjuva demokrasisinin alameti farıkası sayılan "çok partililik" Çin'in gündeminde değil. Çin'in emperyalizmle olan ekonomik, siyasi, kültürel ilişkileri bu süreci yavaşlatan bir başka unsurdur.

17 Kasım Üyeleri Açlık Grevinde

Atina Koridalos hapisanesinde tutulan 17 Kasım örgütü üyelerinden 9'u, hapisane koşullarını, kendilerine uygulanan tecriti protesto etmek amacıyla açlık grevine başladılar.

"Küba'ya Ambargo Kaldırılsın!"

ABD'nin 1962'den beri Küba'ya karşı uyguladığı ambargonun kaldırılması doğrultusunda BM Genel Kurulu'na sunulan tasarı, ABD, israil ve Marshall Adaları'nın aleyhte oyuna karşı, 173 oyla kabul edildi.

Nepal'de Genel Grev

12 Kasım'da Nepal'de Nepal Komünist Partisi (Maoist)'in çağrısı üzerine, ülke çapında genel greve gidildi.

basın
tv

KIRILIR YALANIN ÇARKI

Karamehmet'lerin *Cumhuriyet'i*

Cumhuriyet Gazetesi'nde "yeni" bir döneme adım atıldı bugünlerde. Belki Cumhuriyeti okuyanlar henüz bu dönemin haberlere, yorumlara yansımaları görmüyorlar, ama göreceklerdir.

Hissenin bir kısmını daha önce Sabancı'ya satan Cumhuriyet'in resmi ticari şirketi Yeni Gün Holding'e yeni ortaklar geldi.

Cumhuriyeti çıkaran şirketin yüzde 40'ı Turgay Ciner'in, yüzde 40'ı Mehmet Karamehmet'in artık. Çapan kardeşler ise, İlhan Selçuk'un isteği üzerine çekildiler.

Peki Cumhuriyet'in yeni sahipleri kim?

İkisi de Türkiye'nin sayılı zenginlerinden. Karamehmet her ne kadar şu an kimi çelişkiler nedeniyle bankalarına el konulan bir batıkçı olsa da, düzen hala Karamehmetlerin düzeni.

Peki İlhan Selçuklarla Turgay Cinerler, Karamehmetler nasıl bir araya geldi? Öyle ya, ulusalcıydılar, solcuydular, kapitalizme, küreselleşmeye karşıydılar.

Nasıl ki, işbirlikçiliği aleni olan Ordu'ya dayanarak ulusalcılık yapmakta sakınca görmedilerse, "anti emperyalistliklerine" nasıl halel gelmediyse, sermayeye dayanarak solculuk yapmalarında da bir sakınca yoktur.

Yoksa Karamehmetler, Cinerler sermayenin "Milli" olanından mıdır? Çarpık kapitalizm içinde bu sermayeyi "milli yollardan" mı elde etmişler?

Benzer soruları mutlaka Cumhuriyet okurları da soracaktır. İlhan Selçuklar da bunu bildiği için zeminini günler öncesinden hazırlayarak, Cumhuriyet "haberciliğinin" örneklerini sundular.

Tam sayfa Turgay Ciner ve Mehmet Emin Karamehmet röportajları yayınlarken, aslında toplumdaki yaygın imajlarının tersine hortumcu, yolsuzluk yapan olmadıkları anlatılmaya çalışıldı. Cumhuriyet okuru satışa hazırlandı. Böylece Cumhuriyet de holding basını camiasındaki yerini almış oldu.

Medya'nın AKP yalakalığı son sürat sürüyor. Köşe yazarlarının kimisi dahi, kendi gazetelerinin manşetlerinden, haberlerinden ve dün Tayyip Erdoğan aleyhinde yazılar yazan köşe komşularının vicak vicak yağ akan yazılarından rahatsızlıklarını dile getiriyorlar. Kişiliksizlik, beyinlerinde hiçbir düşüncelerinin olmadığı gün gibi açık. Güç neredeyse onlar orada, iktidar kimse onlar o'nun borazanı.

ÇİZGİYLE

kahramanlar Ölmez

Seyit Rıza

18 Kasım 1937

Kurtuluş Savaşı'nın ardından Kürtleri inkar eden, yok sayan ve katliamla, asimilasyonla yoketmeye çalışan politika karşısında, Dersim kimliğini ve varlığını savunmaktadır.

Devlete göre Dersim "çıbanbaşı"dır. Çünkü vazgeçmez kimliğinden. Dersim yola getirilirse "Türklüğü" hakim kılmak daha kolay olacaktır.

Bunun için Dersim'e tam 11 askeri hareket düzenlenir, ama direniş kırılmaz. Dersim'li direnir. Zaten başka çaresi mi vardır.

1937'de bir saldırı daha düzenlenir Dersim'e... Ali Boğazı ve Koçuşağı Bölgesi tümünden kuşatılır.

Laç Vadisi, Kutu Deresi kan akar. Kadınlar askerlerin eline geçmemek için kendilerini vadilerden aşağı atarlar. Seyit Rıza, Dersim halkının manevi önderidir. Onun bulunduğu Tujik Dağı önce havadan bombalanır defalarca. Ardından bölgeye yeni birlikler kaydırılır.

Temmuz sonunda onbinlerce kişi katledilmiştir, operasyon Ankara'nın talimatıyla durdurulur. Devlet Seyit Rıza'ya haber göndererek isteklerinin karşılanacağını, barış istediklerini söyler, görüşmeye çağırılır. Artık daha fazla kan dökülmesin diye, gider Seyit Rıza.

Erzincan'a görüşmeye giden Seyit Rıza tutuklanır. Göstermelik bir yargılamayla da idama çarptırılır.

Tarih 18 Kasım 1937, yer Elazığ Buğday Meydanı, 11 arkadaşıyla birlikte Seyit Rıza idam edilir.

"Seyit Rıza meydan insan doluymuş gibi sessizliğe ve boşluğa hitap etti:

- Evladı Kerbelayh. Bihatayh. Ayıptır. Zulümdür. Cinayettir, dedi.

Bu yaşlı adam rap- rap yürüdü. Çingeneyi itti. İpi boynuna geçirdi. Sandalyeye ayağı ile tekme vurdu, infazını gerçekleştirdi." (İhsan Sabri Çağlayangil'in anlatımından)

Demişti Seyit Rıza; "Dersime sefer olur zafer olmaz" diye... Yine o haklı çıktı. Kürtçe-Zazaca söylenir hala Dersim'de türküler... Dağlarında yine ateşler yakılır...

KAYIP

20 Kasım 1980

Hasköy ve Okmeydanı'nda anti-faşist mücadelede içinde yer alan bir devrimciydi. 20 Kasım 1980'de İstanbul'da gözaltına alındı. Tanıklar, kanıtlar olmasına rağmen, gözaltına alındığı kabul edilmedi. İşkenceciler tarafından kaybedildi.

Hayrettin EREN

DERSİM

Yaşam çıplak,
kan ve kalleslik
ortada
Zulüm her yerde
kahpeliktir yaşanan.
Dersimin bir adı acıysa
diğeri isyan
Koparılır toprağından
ağıtlar yakılır
oyyy daye dayee
Düşülür göç yollarına
Sıcak damlalar yuvarlanır
alyanaklarından
yürekler
bir parça
Diller bin yeminli
şimdi...
öfke tetikte
gözler menzilde
gelecek güzel günler var diyor
Zilan
gelecek güzel günler ötede...
28.11.96
Sadık Mamati